ام انڀوُ واڻي — پستڪ ٽيون

شري رام شبداولي

اٿوا

گيان گلشن

سال ۱۹۵۷ع

اجمير

فقير بابا رام سوامي

ب ڳي ڇولڪ ۱

رام انڀؤ واڻي - پستڪ ٽيون

رام شبداولي

اٿوا

گيان گلشن

(ٽن ڀاڱن ۾ گڏ)

سال ١٩١٤ع کان ١٩٥٦ع تاءِ

سال ١٩٥٧ع] [ڪاپيون ٥٠٠

موڪيا ١-٤-٠ رپيه صافي

فقير بابا رام سوامي
ڏگي چونڪ پلازا روڊ،
اجمير.

ضروري واقفيت

شري بابا رام سوامي يا رام فقير، جو ننڍين سر اڄ تائين اڳين پوئين واڻي وغيره، کي رتا هيٺ آڻي چئن پستڪن جي روپ ۾ آندو سي چاڙهي ايشور جي ديا سان پرسڌ ٿيا آهن سندن نالا هن ريت آهن :—

(۱) رام شلوڪاولي اٿوا گلستاني سير (شلوڪن جو پستڪ ٻن ڀاڱن ۾ رچنا سال ۱۹۱۴ع کان ۱۹۲۸ع تائين ۔)

(۲) رام درشناولي اٿوا رام آتم فلاسافي (قصيدا ۽ چوپايون رچنا سال ۱۹۴۲ع کان ۱۹۵۴ع تائين ٻن ڀاڱن ۾ گڏ ۔)

(۳) رام شبداولي اٿوا گيان گلشن (جنهن ۾ ٽي ڀاڱا گڏ آهن ۽ ڪل شبد آهن جي رچنا ۾ سال ۱۹۱۴ع کان ۱۹۵۶ع تائين آيا ۔).

(۴) رام جيوناليِ اٿوا رام آتم ڪهاڻي ۔ سوامي رام فقير جو جيون، جنم ۱۸۹۲ع کان ۱۹۵۶ع تائين هلندڙ ٽن ڀاڱن ۾ گڏ آهي ۔

ملڻ جو هنڌ:- بابا رام سوامي
ڏگي چونڪ، اجمير ۔

॥ ॐ ॥

شري بابا رام سوامي فقير

ڏار ڏار اوسٿا يا دل ورتيءَ ۾

سوامي رام فقير، جنم جو قدرتي عاشق، مگر پنڌ ۾ ظاهر ٿيو عمر ۲۲ سالن ۾، سال ۱۹۱۴ع کان ۽ سندس شروعات ٿي حسن پرستيءَ مان، جنهن سڪ ۾ هو سڪندو ۽ ڪڙهندو وڌيو ڪرتار جي واٽ ۾. قدرت واري سندس ڇڙن جدا ورتين يا اپياسين جون چار تصويرون موجود رکيون آهن، جي هت ڏيون.

اوائلي عشق ويراڳ جي زماني ۾
سال ۱۹۱۴ع عمر ۲۲ ورهيه
جڏهن ڪ شروع پنڌ پيو ۽ واٽي لکڻ شروع ٿي

پنڌ ۾ اسهيو رام فقير - اندر جنهنجي هو عشق امير
طعنن تنڪن نا هٽڪايو - بار بدين جو سر تي چايو.

سوامي رام فقير - عمر ٣٦ ورهيه
سال ١٩٢٨ع - انيوي اوستا جي شروعات ۾

سال ١٩١٤ع کان ويراڳ جي شروع پنڌ ۾ رام فقير صحبتي ٿيو صوفي درويشن جو مگر هنن جو رستو هو اهم برهم واد جو، جنهن کان رام هٽڪيو ۽ وڃي سدارڪ صحبت ۾ آريه سماجي بڻيو. قدرت جي ڪنهن ٻوربلي سنسڪار يا ڪرم هيٺ هو موٽي ويراڳ ورتيءَ ۾ آيو ۽ بڻيو آزاد انيوي.

هلندي گهمندي الي هو آيو، پر پنهنجي جو درشن پايو
اندر اجالو عشق لڳايو - اليؤ جو جنهن نام ڏرايو

سال ۱۹۲۸ع ۾ حسن دلوي وهنوار تياڳ ڪيا ۽ سنت سيلاني ٻڌي پنهنجي آتم انڀوي پرچارڻ جي ظاهر ڪرڻ خاطر ڪنهن ڀلائيءَ جي ڀاؤ ڪان سنڌ ۾ نڪتو. شهرن ۽ گامن ۾ هلندو رهيو ۽ ور ور رٽن ڪيائين. پرچار ۽ ڪيائين پستڪ به ڇپرا ڪيائين ۽ ڪڏهن ماهوار رسالو جاري ڪري ويچار ڏنائين. آخر سنت ٿڪڻ لڳي هو ته هند ۾ آيو ۽ پستڪ سنت جو سفر ڇپائڻ ويل فوٽو ڪڍرايائين جو هت ڏجي ٿو.

سنت سيلاني آچاريه اوستا
عمر ۵٦ ورهيه سال ۱۹۳۸ع ۾

جڏهن ڪ هو به سنت جڏي هند اجمير ۾ آيو
سڪيا ڏيڻ لاءِ ٿيو سيلاني - ورتڻ دليا ڪئي ترڀالي
آچاريه پد گرڪان پايو - رام سوامي نام چوايو.

اجمير ۾ اچڻ بعد هنجو گذران ڪن ٻراهمي گهرن ۾ ٿيو ۽ قدرت جي عجيب ڪار ڪ هنجون قدرتي آسيسائون شروع ٿيون.

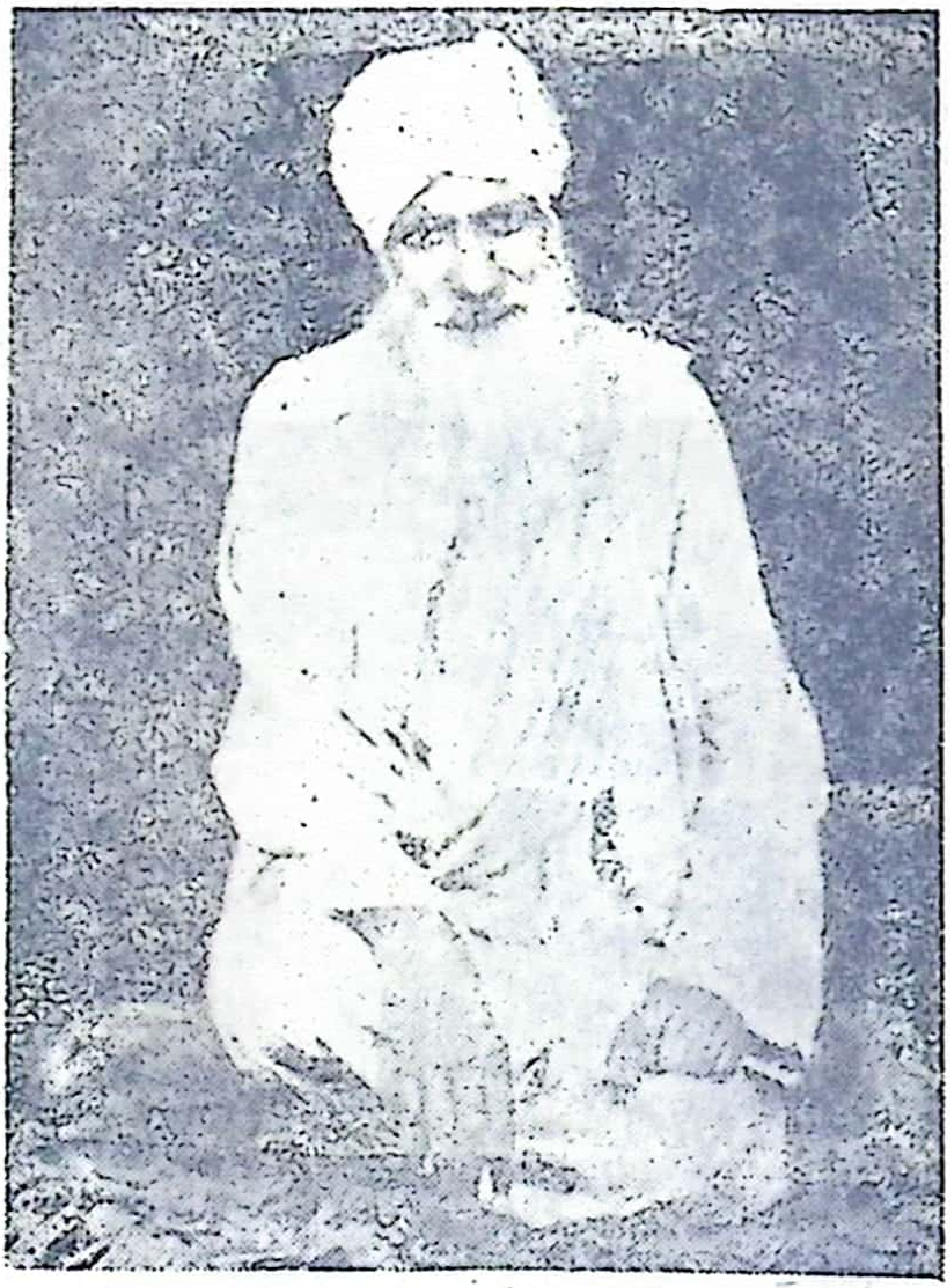

سوامي رام فقير - سڌ منزل تي
عمر ٦٣ سال - سال ١٩٥٤ع ۾

جڏهن ڪ هن پنهنجا پستڪ ڇپائڻ شروع ڪيا ۽ لئين اجوڪي رتا ۾ ۽ انهن خاطر فوٽو ڪڍايائين.

لنيڏا جڳه بابا ڪوٺن - عام دنيا ۾ فقير چون
وچن سڏيءَ جومک ۾ پايو، ڪرتا ڪيو ڪل قول سچايو.

ॐ

شري ستگور ديوايه نمه

سوامي رام فقير
يا
بابا رام سوامي
جيون تت

پنهنجو نيارو پاڻ ڪان لکندڙ رام فقير
ساٿي هن سان ساڻ آھ انتر ستگر پير

بابا رام سوامي يا سوامي رام فقير، جنهنجو خلاصو جيون جدا پستڪ: شري رام جيوناليءَ ۾ ڏنل آهي پر جيون جو تت هر ڪنهن پستڪ وانگر هت ڏجي ٿو. ٻوليندڙ اهو ئي رام فقير آهي ۽ ستگر ساڻ هر حال ۾ آهيس مگر ڪٿ ٻولي سڌو ۽ ڪٿ ٻولي اڻ سڌو جڻن ڪ هت ٻولي رهيو آهي. سندس واڻي يا ڪلام جو شبدن، شلوڪن ۽ قصيدن ۽ چوپاين جي روپ ۾ آهي سو پڻ هن جي جيون جي پيدائش آهي. هن جو ڪجھ ذاتي پريم جو پند ڪيو يا سڌ پرارٿنائون ڪرتار کي ڪيون ۽ پاتو انڀوي گيان، سو ئي لکيو واڻيءَ

جي روپ ۾. هن ٻين جي حال ۽ چال تان ڪين لکيو پر لکيو اندر جو ٻڌو ايشوري آواز ۾ ۽ ڏنو اندر جي اکين ساڻ آزمودن ۾. هو انيوي عاشق يا فيلسوف آهي، هن جي واڻيءَ ۾ به اهوئي اثر آهي جا درجي بہ درجي وڌندي آئي جٽن ڪ رام وڌيو پنهنجيءَ ورتيءَ ۾.

پنهنجي جيون جو تت، جو هن لکيو سو سال ۱۹۵۳ع جي مئي مهيني جي تاريخ ٻهرٽينءَ تي صبح جي مهل ۾، اوچتن ارادن مان، جي هن جي اندر ۾ ڪرتار پيدا ڪيا ۽ لکايو هنجو حال پريرنا دواران ۽ جو رام فقير ٻڌندو ويو سوئي لکندو آيو پنهنجو حال ۽ توڙي ڪ پنهنجي حال کان پوريءَ ريت هو به واقف هو مگر لکي نہ سگهي اهڙي نستوگيءَ ۽ نرتنتا سان ۽ اهڙو سمدر ۽ پورائيءَ وارو احوال تنهنڪري هيءَ واڻي رام فقير جي آڪاش واڻي يا ديوَ واڻي. وڌيڪ اهو ذڪر ضروري نہ هجڻ تي هت بند ڪري جيون ڏجي ٿو جو ڌار قصيدن جي روپ ۾ آهي.

قصيدو پهريون

[رام جي قدرتي بناوت، هن جو پرٽو ۽ مجازي عشق جنم ۱۸۹۲ع کان عمر ۲۲ ورهيه سال ۱۹۱۴ع تائين]

رام جو فقير آءٌ رام سوامي نام ٿيو
وڏڙي فقيري پد سوامي بابا عام ٿيو.

سوامي بابا سائين بابا ڳالهه سا هڪائي آهه
سائين بابا رام سوامي نام جي وڏائي آهه .
آءٌ نه فقير آهيان داتا در داس هان
فقيريءَ جي پد مانهين سدا خوش راس هان.
ننڍڙي ويراڳ آيو جنم ڪنائون ڳڏ
چالي پنهنجي پاڻ سائي ڏنم ورائي هڏ.
مايا سان نه ريڌو من لڪي وهنوار ۾
دنيا جي بي ليما دينا رهي نه شمار ۾ .
حسن سان پيار منهنجو ڀريو ڀرپور هو
سونهن سوا پيو نه ڏسان دائمي دستور هو .
پرٿو ٿيو ڪروپ ڪو جهو منڙو اداس ٿيو
اکيون منهنجون هيٺ ٿيون ۽ سرهو نه ساس ٿيو.
جوڙيون جوڙا عام جا آءٌ ڏسي روز رئندو هو
اڪيلو ٿي رام سان آءٌ پنهنجي منهن پهندو هو.
چيم نه ڪنهنکي ڪجهه وات مان ورائي ڪي
سڪي سڪي ساه وڌيو پنڊڙو پڇائي ڪي .
حسن جي باغ ۾ هم جنس مون همراه ٿيا
وندر خوشيءَ ۾ مون سان، منهنجي سيڻي واه ٿيا.
ايسر ٿيو اشت منهنجو سونهن جو سردار هو
هڪڙي ڪلاس ۾ سو، هم ڪلاسي يار هو.
اسين جيڏا پاڻ ۾ ڪو پريم جو پرياءُ هو
سڪ ۽ سلوڪ ۾ ٿي ساڳيو ورتاءُ هو.

دنيا مونکي ڪين سنوشڪ جي ٻزار هئي
هائو هرجاءِ ۾ ڪا بدي بدڪار هئي.
محبت جي تار منهنجي من ۾ لڳائي ويو
يار مونکان ڌار ٿي ڪوره کي وڃائي ويو
ريت هن رام سندو رنگ ڪو رچايو هو
ڇوي سواهي رام منهنجو ڀاڳ ڪو ٻڌايو هو.

قصيدو ٻيو

[ويراڳ جي وقت ۽ صوفين جو سنگ
١٩١۴ع کان ١٩١٨ع تائين عمر ٢٢ کان ٢٦ ورهيه]

عشق ۽ ويراڳ مان ڪو من ۾ هلاس ٿيو
صوفين جي سنگ ۾ پو رام جو نواس ٿيو.
ٻره باه وڌندي آئي مچ ڪو مچايو هو
پريم سندي پند مانهين حسن اڳي آيو هو
طرف هڪ هوت جي سنيار منهنجي ساهه ۾
طرف ٻئي سونهن جي ٻزار منهنجي راهه ۾.
ٻئي گڏ وڌيا اچ ڪچ مات ٿي
ظاهر مجازي آيو دل ۾ ڏٺيءَ تات ٿي.
شبد ۽ شلوڪ راڳ من مان آواز ٿيا
حقيقي مجازي گڏ پاڻهون پرواز ٿيا.
پيار منهنجو گاج ۽ دل جو قرار هو
پيار ۾ پرماتما جو درش ۽ ديدار هو

جاءِ منهنجي جيءَ ۾ ويراڳ ڪا وڌائي هئي
رسن حرص کان دل دور ۾ ڌڪائي هئي
دنيا جي نه ٿانگهه لڳي، گهر کان بي گهر هو
فقيريءَ جي تار رهي آد جو اثر هو۔
اگر نه روڪ ڪائي گيان جي اٿاهين آئي
رام جي فقيري تار ڇڳي نه ڪنهن وار ڪائي
برهمواد بات منهنجي دل کي ڌڏايو هو
ڇوي سواهي رام ڪوئي ڪاج نه ڪڍايو هو۔

مٿين قصيدي ۾ ڏيکاريل ريت اها هڪ حقيقت آهي ته رام فقير جي جن سان صحبت ٿي سي جيڪڏهن ويدانتي مت جا اهم برهموادي نه هجن ته رام انهن ڏينهن ۾ ٿي فقيري پائي ها جو دنيا ۾ هن کي وهاريندڙ بي وسنو هئي ڪا نه مگر هن حالت ۾ جڏهن ڪ هنجو رستو روڪجي رهيو، جو برهمواد هن جي دل کي ڪو نه آئڙي۔ تڏهن هن جو عشق پريم جو پند ٿي بيهي ويو ۽ هو اچي دنوي سڌارڪن سان مليو۔ اهو ڪجهه وڌيڪ احوال هو هيٺ قصيدي ۾ ڪري ٿو۔

قصيدو ٻيون

(رام فقير جو سڌارڪ سنگ ۽ انهوي پرڪاش ۽ آزاد اوستا سال ١٩١٨ع کان ١٩٢٨ع شروع ٿائين)

عشق ۽ پريم جي وٺي ڏوٽي سا وسامندي
راه کان ڪرتار جي وٺي پري دل ڏاوندي۔

سڏاري ۾ من آيو هندو قوم راهه ۾
پنگت ۽ ڌرم مٿو لڳو منهنجي ساهه ۾ ۔
آرين جي سنگ ۾ پو مليو من ميل تي
عشق ۽ ويراڳ ويو رام سندو کيل تي ۔
رهيو نه فقير رام ڪي هاڻي ڀڳت هو
عشق ويو عقل آيو هاڻي وديا ونت هو ۔
موٽي وهنوار ۽ سنسار سندي سار تي
راهه جي رڪاوٽي سا دل ۾ خار تي ۔
ڳولا ڦولها من جي هلي جوڳ بدلي ڀوڳ ۾
خواهش خراب ڪيو من کي ويوڳ ۾ ۔
هليو وس ڪو نه ڪوئي رهيو مان اداس تي
مهر سان ڪرتار جي ڪو رهيو ڪم راس تي ۔
ڀور ٻلو ڀاڳ کليو وري ڀي ويراڳ مليو
انيڪ جون اکيون آيون من سو سڄاڳ مليو ۔
بنڌن سماجي ويا عشق موٽيو ماڳ تي
گرو سو ڪرتار مليو انيوي سڄاڳ تي ۔
موٽي ڪم ڪار ۽ وهنوار ويا سنسار جا
چوي **سوامي رام** کليا ڀاڳ مون ڀينار جا ۔

هيءَ سال ١٩٢٨ع جي شروع تائين ذڪر آهي ڪنهن ڀور ٻلي ڀاڳ سان سوامي رام فقير جون اندر جون اکيون کليون ۽ هن پنهنجي ئي اندر ۾ گرو ڪرتار کي ساوڌان ۽ حاضر ڏٺو ۽ ٻخوبيءَ سڄاڳ ٿيو ۔ انهيءَ سڄاڳيءَ ۾ هو

آريہ سماج جي حد به اورانگهي اڳتي وڌيو ۽ پنهنجي آتم انڀوي ويچارن کي جڳہ اڳيان ظاهر ڪرڻ لاءِ سيلاني ٿي ور ور سنڌ جي شهرن ۽ ڳوٺن ۾ آيو ۽ چوڏهن سالن بعد، قدرت واري جي ڪنهن ڳجهي ۽ پيچيده انتظام سان هو سڌيءَ جي منزل تي آيو جو ذڪر به گڏوگڏ هن هيٺ قصيدي ۾ ڪري ٿو.

قصيدو چوٿون

[سوامي رام - آچاريہ اوسٿا ۽ سڌ منزل
سنڌ هند جي گڏيل احوال سميت]
سال ١٩٢٨ع کان اڄ تائين (هلندڙ)

عمر ڇٽيهہ سال لوڪ سيوا سار تي
اندر ۾ رام جي ڪرتار سندي تار تي.
ڇڏي ڪم آپڻا مان هليو پر پار ڏي
ڏني واڻي ڏيهہ کي ۽ رهيس پرچار ۾.
دنيا سندي سار مونکي رکي رکي آئي تي
مگر ويراڳہ وري وڪڙي وڌائي تي.
محبت ۾ نارين جي من نہ لڳايو هو
هوري هوري ويجهو ٿي مون من کي هٽايو هو.
اتي پڻ شاه مون سان پاڻ مددگار هو
پاڪ ڀاؤ دل ۾ آڻي سڄڻ سڌار هو.
عمر پنجاه آيو سونهون سو ڪرتار تي
رڌي سڌي ذات آئي ٻول ۾ آڌار تي.

اندر ۾ پاڻ هو ۽ ٻاهر فقير هو
هادي منهنجو پاڻ سو، جو اندر ۾ پير هو.
حيرت حيران ڪيو آيس اسرار ۾
نڪو ڀوڳ ڪام هو، ڪو درش ۽ ديدار ۾.
ويجهو ويجهو وڌيس گهڻو پيار ۾ مختيار تي
عشق ۾ هاريوءَ جي آئي شڪست ڪا آڌار تي.
نديون وڏيون مايون آيون اديون پيٽون عام تي
عمر واڌاڙ ۾ سي منهنجو روپ رام تي
سونهن منهنجي ساه جو سينگار ۽ سينگار آ
سونهن منهنجي شاه جو ديدار ۽ ديدار آ.
سونهن ۾ مون سائين ڏٺو هيڏي هوڏي سائين هو
محبتي خومار ۾ هو پنهنجو پاڻ تائين هو.
حسن اسانجي من جوڙي جاءِ آد ڪان
چوي **سواءِ رام** گڏ، هليو سو اناد ڪان.

هيستائين جو ڪجهه رام فقير لکيو آهي تنهن ۾ سنڌس سار و جيون اڄ تائين هميشه لاءِ چالو ۽ قائم ۽ هڪجهڙو موجود آهي. مٿين قصيدي جي پوئين حصي ۾ سونهن کي پيار جو ذڪر اچي ٿو ۽ نديون وڏيون مايون سنڌس سوالٽيون تي آيون سي هند اجمير ۾.

جيون تت لکڻ بعد سنڌس اڳيان پرڪاش آندو ويو ڪ جن ڌار ڌار اوستائن يا پريم گهڻائن مان پاڻ قدرت جي انتظام سان لنگهيو آهي سي ڏسي ۽ ڏيکاري

عام کي گيان خاطر ۔ اهي ڪل چار آهن وڌيڪ ڪجهه آهي يا آهيئي ڪونه سا ڳم هن کي ڪانهي ۽ ٻين ڇا ٻوليو اڳي جي سالڪن تنهنجو پڙ پرو، سوامي رام کي ڪونهي جو هن ڪجهه ٻڌو ناهي ۔ هت اهو ذڪر قصيدي روپ ۾ هيٺ ڏنل آهي ۔

قصيدو پنجون

پريم جون چار منزلون

جي سوامي رام ڏنيون شروع کان اڄ عمر تائين (هلندڙ)
اوستا پهرين سا آهي جتي پريوءَ تات آ
پيار ۾ پرماتما جي لڳي دن رات آ ۔
اتاهون ويراڳ آيو هٽائيندو حرص کي
دنيا ٽي وهنوار ويا ٽجو من رس کي ۔
منزل ڪلاس ٻيون انيوي پرڪاش ٿيو
اندر ۾ رام ڏٺيءَ ستگروءَ نواس ڪيو ۔
ٻوليون ٻولي غيب جون اجالو ڪيو ساهه ۾
پنهنجو گهر پاڻئون ڏيکاريو اتاهه ۾ ۔
چوٿون پد ردي سڌي وچن يا قول ۾
مڪانئون آواز ٿيو پورو هر ڪنهن ٻول ۾ ۔
روڳين جا روڳ ويا فقير جي فرياد ۾
اتي پڻ مهر هئي ڪرتار سندي آد ۾ ۔
سڄڻ سپاٽي جيڪي پاڻ هو ڏيکاريو مونکي
لوڪ جي ڪلياڻ ڪاڻ پاڻ هو سيکاريو مونکي ۔

در جو آءُ داس ٻٽيو شاهه منهنجو سو ڏٺي
چوي سوامي رام سونهن پاڻ سو رهيو ٻٽي۔

هيءُ ڪل قصيدا رام فقير هڪ ئي وقت لکيا۔ نڪا هيس تڪ بندي ڳولڻي نڪو هوس ويچار ڪرڻو يا رتون رتڻ ۽ خيال هلائڻو۔ جيون سندس جنهن ڪان واقف پاڻ به هو پر ٻولڻ لاءِ، پاڻ اهڙو سامرٿ نه هو، هت ته ٻٽيون ٻٽايون سٽون وچ ۾ واچ وانگي ٽڪريون ٽڪريون هلنديون آيون، هٿو صرف هٿ کي ٽڪڙو ڪرڻو، جو رام فقير مت پڄي نٿي سگهيو۔ وڌيڪ وستار جو هت واسطو ڪونهي۔

هيٺيان ٻه دوها پنهنجي جيون متعلق سوامي رام وڌيڪ لکي شامل ڪيا جي هت ڏجن ٿا۔

جيون مان واٽي هلي ۽ واٽيءَ مان جيون
رام ڳجهارت راهه جي ڪوئي سمجهي وير سڄڻ۔

واٽيءَ ۾ جيون رهيو ۽ جيون ۾ واٽي
رام ڳجهارت راهه جي ڪائي سمجهي دل سياڻي۔

◆

اگشت سال ١٩٥٧ع هند اجمير ۾۔

ॐ

شري ستگور ديوايہ نمهہ

رام انڀؤ واڻي - پستڪ ٻيون

رام شبداولي

اٿوا

گيان گلشن

[رچنا آرنڀ سال ١٩١٤ع کان ١٩٥٦ع تائين .]

(ٽن ڀاڱن ۾ گڏ)

ڀاڱو پهريون - ويراڳ ونصود

١٩١٤ کان ١٩٢٨ع تائين

رام فقير جو پريم پنڌ ڪڏهن کان شروع ٿيو ۽ ڪهڙين گهٽنائن مان گهمندو آيو ۽ ڪهڙيون صحبتون ڪيائين ، سو احوال ضروري گهربل ڪجهه اڳيرو ڪبو. هت ايترو ضروري آهي ڪ هن اوائلي عشق ويراڳ جي واڻي ١٥٠ شبد مجازي حقيقتي گڏ ۽ ٣٥٠ کن شلوڪ ٻنهي نمونن جا سال ١٩١٤ع کان ١٩١٨ع تائين لکيا سي سال ١٩٢١ع ۾ جلايا صرف ١٠٠ کن شلوڪ رهايا جن جو احوال شلوڪاوليءَ ۾ ڏنل آهي. هت شبدن جوئي ذڪر ڪبو. جلائڻ جو ڪارڻ به اڳيرو ٻي احوال سان پيرائتو ڏبو. جلايل شبدن ۾ حقيقي شبد ٧٥ کن هوا.

جن جي ساروٽي يا صحيح اوسٿا سال ١٩٢٣ع کان وري ٻه سمجهائين ۽ ياد تي ڪجهه اتاريائين ۽ ڪي وري ٽورا گهٽو ڌير سان ١٩٢٧ع ۾ اتاريائين سي ٻه ڄڻن جو تن ياد نه پيس پيا ڪل وسري ويا ۽ وري اتاريل ٻه ڪل ويهارو شبد آهن۔ جيڪڏهن ترت اتاري ته ڳپل ئي ياد پونس ها۔ ڪن جا اڳيان مصرع ياد نه آيا اٿ نوان آيا يا ڪن ۾ تبديلي ٻه ٿي۔ هن وقت انهن ويهن شبدن ۾ ٻه ٽي شبد وچ ۾ نوان گڏيل آهن سال ١٩٥٤ع يا ١٩٥٦ع جي رچنا، جن تي حوالو ڏنل آهي۔ ٻين ٻه سوورن شبدن تي ضروري گهربل حوالو يا واقفيت يا سمجهاڻي ساري ڪتاب ۾ ڏنل آهي هت شبد شروع ڪجن ٿا جي آهن يادگار سوامي رام فقير جي دز اوسٿا يا منزل جي۔

عشق ويراڳ جو اوائلي زمانو

شبد پهريون

(سوامي رام فقير جون شروع سنيارون)

هيٺيون شروع شبد، رام فقير جي ڪل موجوده شبدن ۾ تحقيق پهريون آهي جو سال ١٩١٤ع ۾ عمر ٢٢ ورهين ۾ هن جي مک مان اُچريو ڪنهن اندر جي اڪير ۽ سنيار مان۔

ڪيم نه ڪوئي ثواب
وقت وڃايم مفت اجايو.

تيرٿ نا ٽڪيو تن پيئيم - جنهنمان ٿئي ڪوئي لاڀ
چاھ چڱائيءَ جو نہ مون چايو ۔
ورق وجودي ڪين ورايم - پڙهيم بدين جو باب
رنگ دنيا جي ڪٺھم رلايو ۔
خوب خمارن رهيس هميشہ - جاتيم پڳتي عذاب
اوديا مونکي ڪين جڳايو ۔
شانت نہ آئي من ۾ موران - حرص ڪيو بي تاب
در در مونکي دائم گهمايو ۔
هرگز **رام** حساب جو ڏيٺو - چا ات ڏيڻ جواب
گهر سمت جو دم دم سايو ۔

شبد ٻيو

(رام فقير جي پرارٿنا، دنوي درياءَ کي ڏسندي)

جو دنوي درياءُ سو آهي پريم يا عشق جو درياءُ، ٻنهي جي پيٽ برابر ٻيهندي، اُئين چوي ٿو رام فقير ۔

ڪئن ٿري مان پوندس پار
ٻيڙي نــاهه ملاح مياني ۔
ڇر ڇليو ڇوڏاري جار، ٻيو جو ڇڪڻ لايا ماتام
پسجي ڪا نہ ڪنڌي ڪينار دوئر ڏني دل کي حيراني
ڪن سندا ڇت ڪڙڪا ڀاري جيون لڳ ٻينا تي ماري
لهرين لوڏن لاٿي ڪار، هيبت جي هروار نشاني ،
آهيان اڪيلو رات انڌاري، زور نہ حشمت يا هشياري
تيس سراسر ٿر آڌار، پار پوڻ مشڪل مهراني

توبن ڪونه هلي ٻيو حيلو، پريو ديامڻي ٻڌج وسيلو
ٻاجهہ اڙين تي دم دمدار، رام چوي دياوان تون داني۔

شبد ڏهون

(پريو سمرڻ جي هدائت، رام فقير کي)

هدائتون جي پستڪ ۾ ڏنل آهن سي اڪثر رام فقير کي مليون سندس انتر گر-ديو ڪنان ۽ سندس من ۾ جي ڀاوَ چڙهيا ۽ هن اندر آواز ٻڌا پنهنجي اپديش جا سي لکيا پاڻ قلم سان۔ هيءُ حقيقتون به رام فقير پاڻ ئي ظاهر ڪري ٿو۔

سدائين سمر تون جنهين جڳہ رچايو
جواني وَ جوين ڪڄڻ نا اڃايو۔
ڪٿي ويا هميشه دنيا مان پريمي
جني پاپ پاريو تني نا پرايو۔
ڪڄڻ دور دل مان دنيا ريب شوخي
هريءَ راض تن تي جني سر نوايو۔
نظر جوت آئيَ تني کي مڙيائي
اندر ۾ جني آپ اپياس لايو۔
نفعا سوء ماڻي ڪري جو ڪمائي
بنا گيان جي ڪين هٿ ڏيان آيو۔
صفا نين ڪرتان رهي نا اندارو
چوي رام تنهنجو ٻو ڪارڻ سجايو۔

شبد چوٿون

(رام کي دنيا مثل ٻوليءَ جي نظر آئي)

رام فقير چوي ٿو ڪ عام دنيا ۾ پنهنجي عقل ٽي پيٽل هو ڪوئي ورلي ات سڄڻن پنهنجي وڏائيءَ ۾ ڪي هٿراڌو اٿاريا ڪوڙه ۽ ڪوڙن اٿاريا ڪيترا، تن جي ڪوڙي وهه واه ۽ واڪاڻ ٿي عام جڳهه جا ماڻهو ڇڪبا آيا ۽ سڄڻ وٽ ڍريو ڪو ورلي۔ ائين هئي دنيا ٻولي، جا بازيگرن جي هٿ ۾ ناچ ڪندي آئي۔

آهي خلق دنيا جي ٻولي ٻات انهيءَ کي پرجهوسين
ڪنهن ڪنهن وير اندر اڪ ڪولي ٻات انهيءَ کي پرجهوسين۔
ڍول ڏي نگه جيڪوئي ناهي - مطلب لئه ڪجهه مون لڳائي
مان اهڙي جو هرهند آهي، ڍونگيءَ رمز نرالي ٻولي۔
ريب سندي نت وچتر چالي، خود غرضيءَ کان رهي ۾ خالي
ٻاهر قرب اندر دل ڪالي ڀهروپي جنهن جي ٻولي۔
سچ کي ڪوءِ سڃاڻي وير - پرش پريمي دانهه ڏير
محبت مام ٻروڙي مير، تارازيءَ ۾ ڳالهه مون تولي۔
رام چوي اگياني جيئي - ڦاسن تا ڦند مانهن اهيئي
سورن ۾ ڪن جيوت سيئي - جاهل ٻرن مڪارن جهولي۔

شبد پنجون

(رام فقير جي دل کي، دنيا اداس ڪيو۔)

دنيا اسان جي آهي دلڙي دکائي
ڪٺپت جنهن ۾ جهد لڙائي۔

آگ اندر ۾ تتي ٿي جاري، جڏهن ٿي پسجي دنيا ڪاري
محبت ميل نہ آهہ وفائي ۔
ڪوڙ ڪساڪت موج مچائي - صاف سهي دکہ درد سچائي
ابتڙ چال جڳت وچ آئي ۔
ڌرم جي ڏوٽيءَ اڌرم آيو، لوڪن سينو سخت بڻايو
ڪلفت هر جا ڪاهہ لڳائي ۔
شال سڄڻ تون ڀال ڀلائين، پريم سنڌو پرڪاش پسائين
رام چوي منهنجي آش اهائي ۔

شبد ڇهون

(پريوءَ جي مهماءِ يادگيري)

ديا مٺي جاڻ پريوءَ کي سدا هر حال هر وارا
ڏني تو نعمتون سڀ کي صفا دل يا هجن ڪارا ۔
سيڻ جي سهنج لءِ سارو بڻيو اسباب موچارو
سڄڻ جي سونهن نروارو ٻکن ڀانو چندر تارا ۔
عطا انسان کي تيڙيون مڙئي ڏاتيون عقل حشمت
ڪري تابع ۾ ڪل پنهنجي نديون سمنڊر نيون نارا ۔
درس اهڙي ڏيالوءَ کي وساري ڪيئن ڪنهن پل ۾
شرن جڳديش جي آيا، ٿيا سي منش سوڀارا ۔
مهر منگ **رام** چئي هردم لڳي شب ڪرم جي لاري
سهاري ساڻ صاحب جي پسين سک سهنج جي ڏارا ۔

شبد ستون (بي بقا سنسار)

هيءَ دنيا دارالفنا، هيءَ دنيا دارالفنا
ڪو نہ هت ويهي ڪو رهندو پرش اعليٰ ادنا

ڪو ويو هن لوڪ ۾ داٽو چڱائيءَ جو چٽي
سرخرو هت ۽ هتي پڻ منجهه دنيا رهندي ثنا ۔
پيار ۽ اپڪار جو سامان ات بڻندو سمر
چو رهين مغرور چا تي سخت دل نيڪيءَ ڪنا ۔
ڪول دل جي ڪلف کي چابي هٽي ويچار جي
مار اوديا جو انڌارو پڙهه وجودي کي پنا ۔
ڏڻ پٺيان ڏڻ ٿي ڪري ساري وهي وهندي وڃي
رام ڇٽي شي ڪار ۾ جيون ڪجڻ سڦلو منا ۔

شبد اٺون (ايشور جي ٻي انت مايا)

هڪ پراٽي شبد جي جاءِ تي سال ۱۹۵۴ع جي رچنا آهي ۽ وڏي گهري آزمودي ڪان پوءِ ۽ چوٿت منزل تي پهندي به رام فقير ڏٺو ڪ پرڀوءَ جي مايا انت آهي ۔

آهي اڏ پيس کيل دنيا جو
نڪا اڳ جي خبر نڪو پوءَ جو پتو ۔
منڊ مانڊيءَ آهه واه لڳايو ـ مايا ۾ من مگهن متو ۔
انت نه پار سمنڊ ساگر جو ـ ڪو نه رهيو اٿو مٿو ۔
اول چا ٻڻيو ٻڻيو چا مان ـ سرشٽيءَ جو چا رنگ رتو ۔
وير وڏا فيلسوف گياني ـ ڳولا ڪندي مليو ڪو نه ڳتو ۔
رام چوي رهه ڏيان ڏٽيءَ جو ـ پار ڏٽي جيڪو پاٽنون متو ۔

شبد نائون (پرارٿنا رام فقير جي)

پنهنجي هيڻاهين حال کي اوچو اپارڻ لاءِ ، رام فقير

سڏ ڪري تو ڪرتار کي ۔
مٺان مسڪين تان لاهين ڏريءَ هٿڙو جو هڪواري
رهان مان شاد نا ڪڏهين اگر تنهنجي نہ آڌاري ۔
اگهوري کوہ مان اونهي اڪارڻ آ اچا تنهنجي
هلي وس ڪو نہ نروس جو هري ڏي هست هرواري ۔
وشمہ تاتي مون تن گهايو ڪيو ڏکہ ڏيل ۾ ڏيرو
دوا دارون نہ ويج ئي ڪوءِ لهي تو بن م لاچاري ۔
مدامي زور من منهنجو طلب ۾ ترشنائن جي
مگهن ڪر پريم ۾ پنهنجي ٻچي ڪن پوت بيزاري ۔
ديا تنهنجي اکيون دل جون ميا بن ڪين من روشن
پسائج راہ رام چوي ڪريان جيوت سڦل ساري ۔

شبد ڏهون (سک جو پون ۔)

شبد رچنا سال ١٩٥٦ع جي آهي جــو ڪنهن خيال تي هت هڪ پراڻي جي جاءِ تي رکيو ويو ۔

آهي سک جو پون تنهنجي تن ۾
تون ڳول ڳول پنهنجي من ۾ ۔
جيءُ جانب سان جڙجڻ جائي ۔ ساند اندر ۾ پنهنجي سچائي
ٻوہ دولاب وجھ بن ۾ ۔
لوڪن سان تيءُ پر اپڪاري۔ واٽ خوديءَ جي ڇڏج وڪاري
محبت پر نشدن ۾ ۔
چاہ چڱي سان چلج چڱائي۔ مدا لهن تا موت ۾ مدائي ۔
سانت وسي سجڻن ۾ ۔

رام فقير هيءُ شبد اچاريو- پاڻ پرين جيڪي راهه پساريو
دل جي ڏٺو درپن ۾ .

شبد يارهون (ڪام جو زور)

هيءُ ٻه شبد اڳاٽو آهي ۽ رام جي اوائلي ويراڳ جي پيدائش مگر ان ۾ لکيو ويو من جو زور جيتوٽيڪ من اشارو، سوامي رام فقير جو ڪام ڏي هٿو مگر ايترو ئي ڪيل سمجهڻ ۾ ڪين آيو انڪري رام فقير ڪيس مهڙ ۾ ڪجهه کوليو آهي .

ڪام ڪي سولو نه ڄاڻج ڪام آ ٻلوان وير
جي گهرين من کي هٽائڻ گيان جو ڪشجڻ زنجير .
ڪام وس من جو رهيو، ڄاڻي نه راهه ڪراهه کي
ترشنائن جي پنيان در در ڀٽي دائم فقير .
واٽ ڪان واريو وجهي توڙي هجي ڀڳتيءَ سندي
ڪرم يا ڪنهن ڌرم جي پرواهه نا مختيار مير .
واڳ ڏي من جي ٻڌيءَ کي تور تور وويڪ ۾
مفت تي محتاج موران پوڄ نا خود غرض پير
آهه ڪل تنهنجي هٿن ۾ راند هيءَ جڳ ۾ رتي
مار من تي **رام** چڙي ويچار جو شب روز تير .

شبد ٻارهون

(سندر گڻن جي پراپتي ۽ شيوا ڪارڻ رام جي پرارٿنا)

ديامٽي ڌر نظر پنهنجي شرن ۾ تو سنديءَ آهيان
سوا تنهنجي سڄڻ سائين ٻماڙو ڪنهن سندو پايان

پلون ۽ پاپ جي ڪيڙم اجاڻپ ۾ سي ڪر معافي
اڳي لئه ناٿ پڻ تنهنجو سمت پرڪاش شل پايان ۔
سهن سنتوش سيتلتا اپارج هوت هردي ۾
ٽڪيو انهنجو رهي تن ۾ هميشه توکي هر ڳايان ۔
غريبن ۽ يتيمن لئه ديا ڪر دان اي داتا
سدا سيوا ڪرڻ تن جي خوشي آنند سچو پايان ۔
پتا گياني شمع دل ۾ دکائج رام چئي روشن
سچو رستو ڏسان جڳ ۾ منجهامي ڪين من گهايان ۔

شبد تيرهون (وشئه جي وروڌ اپديش)

شري گرديو جي سمت پرڪاش سان رام سوامي پنهن جي من کي تو بوڌ ڏني ۽ بوڌ برخلاف آهي وشئه وڪار جي ۽ جلڻ به انهيءَ ۾ آهي نه ته پوتر پيار تہ آنند آهي مگر پوتر پيار رام فقير ومت به تن ڏينهين ڪونه هو حالانڪ هو عاشق خدائي هو ۔ هيءُ بوڌ به عام دنيا لاءِ ساڳيو آهي، ڪارڻ ڪ ڌڻي هڪ هنجا قاعدا هڪ ۽ انساني بناوت به هڪ ئي آهي انهيءَ ڪري فقيرن جي واڻي وچ جي ڀيري آهي ۔

ڇڏي ڪل وات وشين، جي جنم ڪر صاف سکدائي
دنيا جي دام ۾ ڦاسي نه ڪر ضايع تون سرهائي ۔
پتنگ جان گيان رئي جند کي جلائج نا شمع ڪنهن تي
نکي چل پوئنر جي چالي پسي قولن جي لالائي ۔

وڪارن سان ڪري ياري ڪٽيل رهه راند نا هاري
ڪرم وس جوڻ جنمن جو هلي جڳ ۾ چرخ جائي۔
سڦل تن جو جنم سارو پلي سي پونءِ ۾ آيا
جني من پرت پريوءَ جي سڌر سو پيا تني پائي۔
ڪڏهن نيڙي نه ممتا ڪا هئي ات هوڏ حرص جي
اندر ۾ پريم وارن جيءِ دنيا جي ڪل خوشي آئي۔
امر ٿيا پريم پوڄاري هميشه **رام** چئي هرجا
تني جي ڪيرتي قائم تني جي سوڀ هرڪائي۔
اڻ ڏٺل ڳالهيون جنهن من ۾ پڌايون رام فقير ڪيءَ
آخر ڏيکاريون ورهين پڇاڻا ست ءَ صحيح، ستگرو ٻـ
سوٽي رام فقير جوءِ شروع شروعات ڪان۔

شبد چوڏهون (پڇڻ جي مهما ۾ اپديش)

سدا من ايش پڇڻ چت لاءِ
جنم جنم تو ساڻ سهائي مور نه سوءِ پلاءِ۔
امر پيالو پڳت هريءَ جي پي رس جيوت پاءِ
پريم ڏٺي تو دل جي داغ هردي ٻات هنڊاءِ۔
پريم دتيا ڪلفت ڪي ماري نشدن سرت سماءِ۔
پريم پٽي تو انتر ڏٺارو وير نه رتن وڃاءِ۔
صاحب سونهون آهه سدائين پريمين پاڻ ٻچاءِ
پريم اٿهن اوچي پد آٽي جنهن نه پهچڻ جاءِ۔
انتر مکه تي **رام** چوي نر ڪنهن پر قدم وڌاءِ
پريم سکن جو ساه سنيارج پرمءَ پول گنواءِ۔

شبد پندرهون (ايشور هر جاءِ حاضر آهي)

ايشور سڀ جي اندر ۾ جاڻ نا پاڻان پري
هو وسي هر جاءِ ۾ رهه ڌيان سو دل ۾ ڌري ۔
ڪن چيو اڀ ۾ رهي ٿو ڪن چيو پاتال ۾
سروُ وياپڪ ساه ۾ وهمي ٿو سنسن ۾ مري ۔
جنهن پون برهمانڊ ۾ رنگ روپ رچي پرپور آ
تنهن سدا جگديش جوتي جا ٻجا جڳ ۾ ٻري ۔
ديو ديهيءَ ۾ سمايو جيوَ گڏ هر جيوَ ۾
درش خاوند جو ملي ٿو دل اکين جي آسري ۔
ٻول بن ٻولڻ جي سمجهي دل سندو دانا صحيح
ڀاو سيني جا پڙهي ڏاتار سوءِ ذري ذري ۔
ڪر صفا دل جو آئينو پاپ جو پردو هٽاءِ
شيءِ بڪي جل ۾ لڌهن پاڻي جڏهن ڪجهه آتري ۔
رام چئي قل ٻاءِ ڏون هن بات کي پوجهي لکي
ٽڙ ڇڏي ٽوج نا ڪنڙ، ڪوڪاج نا جنهمان سري ۔

شبد سورهون (عاشقاڻي آلاپ)

رام فقير خدائي عاشق آهي ، همت هن جي اکين جا سڏ اهڙيءَ ريت لکيل آهن ، جو جڻ ته هو پين ڪارڻ ٿو ٻولي مگر آهن ته سندس ۽ سوال ٻيه آهن هنجا پيو جيڪو عاشق لوڪ پنهنجا ڪري ۔

جن کي جڙي اندر ۾ دم دم ليا لڳائن
نشدن نماڻ نيهي نرڳون قدم وڌائن ۔

ووڙن گھمن وجودين ورچي ۾ طلب ميڻن
سڪ ۾ سڏئيه جني کي پنتي نہ پب ورائن ۔
گلشن ۾ غيب جي ويو دل جو پکي اڏامي
توڙي ڪنن ڪشالا منهن ڪين پر مٽائن ۔
محبت ڇڏي نہ من کي من نا وساري محبت
ساکي ٿون سڄڻ سارو ڪنهنکي ٻئي ٻڌائن ۔
باران آڻ رحمت قولي ڪرين سائو
ارجهي اُسامت تن جي سڪ ۾ دليون سمائن ۔
چوي **رام** سي نهارن تنهنجي مندر مدامي
در کول دڳ ڏيارج سنمک ٿي سر نمائن ۔

شبد سترهون (پريوءَ جو پيڇن اندر ۾ کبو آهي)

دنيا جي عام عادت ڪ پيڇن ڪري ڏيکاءُ ۾ جو کم حقيقت ۾ ڪين ۽ کوڙن جو تنهنکري هڪ ننڍڙو شبد پنهنجي وشواسي ۽ پيروَ ڪارن لاءِ سوامي رام لکيو جو هت ڏجي ٿو شبد رچنا سال ١٩٥٦ع جي آهي ۽ هڪ اڳلي جي جاءِ تي رکيو ويو ۔

ڪر دل ۾ پيڇن پڳوان جو
نڪي ڏيکر ڏيکاءُ جهان جو ۔
ڏيکر ڏيکاءُ آهي نگڻ دنيا کي - مارگ ڇڏ اگيان جو ۔
پريو ڏسي تو دل جون پلايون - ٻول نہ ٻي نگہ انسان جو
صدق سچائي آهي پڳت هوءَ جي - پاٽٿون ڳنهج گس گيان جو ۔
رام فقير هيءُ ٻول ٻڌائيو - اکر اکر آهي ڌيان جو ۔

شبد ارڙهون (پريم وڌڻ لاءِ هدائت رام فقير کي)

پريم جي پنڌ ۾ اونداهيون يا اٽانگيون ڏسي رام هٽڪندو ۽ هچندو هو. ان وقت کهڙي هدائت مليس، اندر جي گرديؤ کان سا شبد ۾ ظاهر آهي.

حب سان هلي هوتن ڏي پٺ تي نه ڦير ڦرجي
موٽڻ ڪرم ڪچن جو ست واٽ کان نه ورجي.
سڪ سان سهڻ صبر ۾ سالڪ ڪٽڻ ڪشالا
آخر ۾ سوڀ ساڻن ڏک کي ڏسي نه ڏرجي.
بن گيان گهور اونده اوديا نه راه جاڻي
ديپڪ وديا جو روشن، من جي مندر ۾ ٻرجي.
نيڪي ڏيا ۽ نمرت سڪ ۾ رتن سمايل
سوارٿ خوديءَ وڪار جي تن مان ٿي تانگهه ٽرجي.
هٿ سان پتا پتر کي قدرت پئي گهمائي
پريمين جو پاڻ سونهون پرڪاش جيءَ ۾ جرجي.
سڪ جي سمنڊ ۾ پيهي انيؤ جو ڪڍڻ خزانو
مارڻ سڪج تون من کي من جي هٿان نه مرجي.
چوي **رام** پرت پارج ڏينن جي دل اجارج
سيوا جي سڙڪ پائي پرين جي طرف ڀرجي.

شبد ۾ جي ويچار يا خيالون سمايل آهن سي هو ٻهو جئن جو تئن رام فقير ڏٺيون گهڻو ڪجهه ڏير سان، انڀوي پرڪاش ۾.

شبد اوڻيهون (رام فقير کي چڱاين ۽ سچاين جو ڏڪار ڏسڻ ۾ آيو)

اڄ زماني جي اندر آهي چڱائيءَ جو ڏڪار
ڪوڙ پيو سنسار ۾ هٺ هٺ سچائيءَ جو ڏڪار ۔
تاب ۽ پرتاب سان ڌن ۽ حڪم پڌوي رهي
دين نرڌوان ڌڪجن دل صفائيءَ جو ڏڪار ۔
نرڌني مظلوم جو واهر هريءَ بن ڪونه پيو
پر ڌنيءَ کي لوڪ پوڄن بي ريائيءَ جو ڏڪار ۔
ڪلفتي دونهي دکي گلذار پريمي ويو سڪي
چوه مان چڪناڻ جاري مترتائيءَ جو ڏڪار ۔
پاپ ڪئي پئمال دنيا زيب جي بازي رتي
صاف سچ پرڪاش ميٽيو سلڇڻائيءَ جو ڏڪار ۔
ريمٽ هن ۾ رام چئي دردن دريا چوليون هڻي
چوطرف آرام ويو آيو سرهائيءَ جو ڏڪار ۔

شبد ويهون

(عشق جي واٽي لڳڻ کان رام کي گهٽگهرن منع ڪئي)

جڏهن هو اوائلي عشق ويراڳ جي واٽي لڳندو هو تڏهن ڪيس پنهنجا لاڳاپيدار ۽ گهٽگهرا اڪثر منع ڪندا هئا ۔ چو؟ سو شبد ۾ ڏيکاريل آهي ۽ رام فقير جو چوڻ به شبد ۾ چڙهيل آهي ۔

ڪن منع ماڻهو اسانکي عشق جي واٽي خراب
تي ڏئي سوداءُ سختيون جان تي آڻي عذاب ۔

ڙڏني عاشق رهن سنتان لءِ سڪندا وتن
عشق جهوري جان کي پڻ عشق مان لايي نہ تن
عشق هن سنسار جون ڪاريون وساري تو شتاب ۔
حال هي تن جو سڻي حيران ٿي دل مون سندي
مون چيو پر عشق آهي ڪا ثوابي مون سندي
چوڻ ڇڏ ڇوري اسانجو پوءِ وڃي امنگي رباب ۔
دل جي غيبي ڪاڻ مان ڪوٽيون خزانو عام لءِ
پيد نا ڪنهن پر سڪياسين نا موهياسين دام لءِ
جنم جنمن جي ڪرم جو آهہ ڪو اونهون حساب ۔
عشق نا بس مات ڪندو عشق ٻولائي ضرور
هر زمان جي حال جو پيالو رهي پئندو ظهور
جئن وڏي ورتي اسانجي تئن وڏي واٽيءَ جو باب ۔
آهي هيءَ واٽي اسانجي مال ۽ اولاد ڌن
ڪينڪي مايوس گهاريون نا سنياريون ڪو سهن
رام چئي دل عاشقاڻي راز ڪو آهي عجاب ۔

هت آڳاٽي عشق ويراڳ جا شبد جي باقي موجود رهيا سي اچي دنگ ٿيا ۔

واٽيءَ جو مختصر احوال

شروع ڪان

بابا رام سوامي، جو عام ريت سوامي رام فقير ليکجڻ ۾ اچي ٿو ۽ خاص طرح هنجي واٽي پستڪن ۾، تنهنجي شروع واٽي سال ۱۹۰۷ع کان هنجي ۱۵ ورهيہ عمر ۾

شروع ٿي ۽ ان جو ڪارڻ ٻه اداسڪي هٿي جا هن جي اڻ پوري پرڻي مان پيدا ٿي. پر اها واڻي نه ٻڌڻ لائق آهي جو نه ڪڏهن ڪڏهن چت چماهيءَ ڪو شبد لکندو هو ۽ ڳائي وجائي وري ڦاڙي ڇڏيندو هو صرف پهرئين شبد جون ٻه سٽون قدرت واري ياد رکيون ڪنهن حقيقت خاطر، جي هيون:—

پريت آهيان تنهنجو مان چيلو
مونکي ڇڏ تون ڪين اڪيلو.

سٽون تمام ساديون ۽ بي ملهيون پيون لڳن پر ارٿ هو عجيب سمايل، جو بابا رام سواميءَ کي ٻه دير سان معلوم ٿيو جڏهن ڪ هو خود درشني بڻيو ۽ ڏٺائين ته پرميشور سواءِ ٻيو گرو بڻيو ٻه ڪونه، پوءِ سامرٿ ڪونه ٿيو يا ضرورت ڪا نه رهي سو لکڻ ئي اجايو.

داخلا هيٺ جا واڻي رام آندي سا سال ١٩١٤ع عمر ٢٢ ورهين کان جنهنجو بنياد پيو عشق مجازيءَ مان. رام سوامي انهيءَ وقت ٽريننگ ڪاليج جو وديارٿي هو. هن جو پريتم هم ڪلاسي ايسر، ڪن جي ليچ نگاهن کان ڏار ٿيو ۽ جدائيءَ ۾ هو شبد شلوڪ لکڻ لڳو ۽ ساٿ ساٿ ويراڳ ورتي ٻه وڌي جا قدرتي هن جي دل ۾ هٿي پوءِ پورڙ جو سلسلو يا نئين سر بڻيو سا سٽ سرجڻهار کي ۽ ڪنهن غئبي انتظام سان هن کي صحبت ٻه ملي.

سال ١٩١۴ع کان ١٩١٨ع تائين ڪل واڻي جا رام فقير لکي سا ٣٥٠ کن شلوڪ ۽ ١٥٠ کن شبد هئا ۽ ٻنهي پرڪارن جي يعني حقيقي مجازي گڏ هئا ۽ مجازي صرف سال ١٩١٦ع تائين لکيائين پوءِ پريتم جو وڇوڙو هو سهاري ويو ۽ ٻئي ڪنهن تي ڪڏهن به لکيائين ڪونه بلڪ اهو لکڻ هن کي نا روا نظر آيو پر حقيقتي قلم به ١٩١٨ع ۾ بيهي ويو ڪارڻ ڪ جا صحبت فقيراڻي هن کي ملي تنهن ۾ چوطرف اهم برهم واد هئي جنهن مورڳو رام جي من ۾ مونجهارو آندو ۽ هو سچو عاشق ۽ طالب پريوءَ جي پار جو، پند کان ئي روڪجي بيٺو هائو هنيلو تي پاڻ کي ڀڳوان مڃجي تنهنڪان مات ڪري ويهجي سو به بهتر آهي.

سوامي رام پنهنجي واڻي ڌار ڪتابن ۾ درج ڪئي يعني هڪ ۾ شلوڪ لکيائين ۽ ٻئي ۾ ڪل شبد ۽ پاڻ وچي ستارڪن سان شريڪ ٿيو ۽ جيڪي نوان شبد لکيائين سي به ستارڪ ڏس جا هئا مگر انهن ۾ عشق ۽ انيڻ ڪونه هو. دنوي ستار آهي عقل علم جي راند جا عام دستور موجب ڪوتا ڪونجي تي ۽ لکندڙ آهن ڪوي.

دن بدن عشق يا پريم ويو رام وٽان موڪلائيندو جنهنڪري عشق ويراڳ جي سموري واڻي هن سال ١٩٢١ع ۾ مورڳو جلائي ڇڏي الهيءَ ريت جا غيب مان

آئي سا غيب ۾ سمائي صرف ١٠٠ کن حقيقي شلوڪ اچا ۽ بچائي رکيائين جي جدا ٻارن ۽ ورچيل هوا پر شبد هئا گڏ وچڙ، سي هن کان چونڊ ڪري جدا اتارڻ نہ پيا. حقيقي پار جو پتو نہ پوڻ ڪري هو ڀڳو ۽ مجازي ڏونڙ هن جي دل مان پورو ٿسي چڪو هو تنهنڪري هن اهي شبد ۽ شلوڪ ظاهر ڪرڻ ۾ لئي گهريا تہ متان ميرن دلين ۾ اهي پوڻ آلاپون غليظ ٿين صرف ٽسي شلوڪ ورهين بعد ۾ هن کان وسريا ڪين ۽ اهي سندس جيون ناولي ۾ ڏنل آهن.

واڻي جلائڻ بعد هو سنتن ڪن صحبتين مان سجاڳ ٿيو ۽ موٽي ايشور پريم ۾ وڌيو ۽ واڻي ۾ قدرت پار جي ڪجهہ لئين سر لکيائين جيتوڻيڪ سندس گهڻو لاڙو سڌارڪ دنيا ۾ هو پر اڳين شبدن جي ۾ سنيار تيس جنهن ڪري ڪجهہ ياد ٿي اٿاريندو رهيو پر ڪن جي ياد ۾ تمام گهڻو ڏير پئي ۽ نتيجو اهو نڪتو تہ اڳيان مصرع سر بستا ياد نہ پيا پر ڪي نوان مصرع انهن جي جاءِ تي آيا. اها ئين رچنا اڪثر سال ١٩٢٨ع ۾ پوءِ جي آهي ان هوندي بہ بنياد اڳيون هجڻ ڪري انهن شبدن کي اوائلي رچنا ۾ شمار ڪيو ويو آهي ۽ اهي ڪل ويهہ شبد ياد پيا جي مٿي ڏنا ويا آهن ۽ سندن باري ۾ ڪجهہ اڳہ ئي لکيو ويو آهي. هاڻي اهي شبد ڏبا جي هن سڌارڪ اوستا ۾ لکيا پر لاڳو آهن هن پستڪ سان

۽ آهن ڪل پنج شبد۔ نمبر لاڳيتو ڏني رهندو۔

شبد ايڪيهون (لوڪ جي شيوا)

شبد آڳاٽو آهي پر پويان مصرع: سال ١٩٥٠ع جي رچنا ۽ ملاوت آهي۔

لوڪ جي شيوا ڪرڻ آهي ڌرم آهي ڌرم.
صاف ٿي سچ تي رهڻ آهي ڌرم آهي ڌرم۔
دوس کي دکيا نماڻا حال ريءَ نانگا بکيا
ڪاڄ ڏئي تن کي ڍڪڻ آهي ڌرم آهي ڌرم۔
ڪي وٽن روڳي ٻٽيا دانهون ڪندا نت درد جون
سور ۾ ساٿي ھجڻ آهي ڌرم آهي ڌرم،
لوڪ ۾ ڪرتار آهي ڪرم تو سڀ جا ڏسي
ڪرم جو ڪانڪي ٻڌڻ آهي ڌرم آهي ڌرم۔
ڀيا منا فرقا وساري، سنت ۽ ساڌو سڃاڻ
نينهن وارن کي نمڻ آهي ڌرم آهي ڌرم۔
رهه نه تون مغرور موران نيڪ ٿي رهه ناهٺو
سروَ شيب چنتن ڪرڻ آهي ڌرم آهي ڌرم۔
رام چئي ھيءَ ڪرم يومي ڪرم سان ڪلياڻ ٿئي
ياوَ ۾ يرجي رهڻ آهي ڌرم آهي ڌرم۔

شبد ٻاويهون (بردباريءَ جي مهما)

بردباري ۽ ڌيرج ٻئي عمدا گڻ، جي انسان جي سوڀيا، سي رام فقير ۾ جڻ ته هٿائي ڪونه۔ هت ٻـ شبد بردباريءَ ۽ ڌيرج تي ڌار ڌار جي هن لکيا پنهنجي

سولهپ، سمجهڻ ۽ پائڻ يا حاصل ڪرڻ لاءِ سي
برد باريءَ بن دنيا ۾ ڪم ڪرڻ اوکو تمام
پڻ ٿيو مشڪل گهڻو انجو جتڻ ۽ نيڪ نام.
تور پهرين راز کي تورو ڪٽي ويچار جو
ڪينڪي جڳهه ساڻ اڳهه ۾ اور بو انتر جو مام.
لائقي تون شان جي ٻاقي نه ٻاهر ۾ بگاڙ
گيان گوهر بن گنڀيريءَ عام ۾ ڏيکجي ويو عام.
لعل ٿئي جڏين لوهه سارو آڳ ۾ اجري اول.
ڪين تڪ نشقل وڃي. پورو پسين ڪم سر انجام.
هام هلڪائي سنيارج داغ جنهن درپڻ مٿان
گڻ لياقت جو قدر ڪو وير تو پرکي مدام.
گيان جا موتي سڀي رک، **رام** چئي من ۾ مڙهي
زيب تن جو ظاهريءَ ۾ آڻيٿي ڪيندو ايام.

شبد ٽيويهون (ڌيرج جي وڏائي)

گڻن ۾ گڻ آهه ڌيرج ڪو نه ڌيرج جي سمان
جو گڻن درٻار ۾ شوڀي سراسر ٽيجوان.
صبر ٻيو ڌيرج جو نالو، صبر جو درجو وڏو
صبر ڌيرج شانت من جي ڳالهه آ هڪڙي نڌان.
ڌير جو ديپڪ دنيا ۾ درس پرڪاشي ٿئي
باغ جي حالت سڀي جنهن ڪو ٻتائي باغبان.
دل ابهرائي دنيا ۾ ٿي: ڏٺي دک جابجا
من ڪڙهي آتم ڪڙهي پڻ نا ڪري پسندي جهان.

تا پڻ وچ ۾ سدائين هار جي گل قيمتي
تن گڏن درميان جائي ڏير تي سهڻي نڌان ۔
جي گهرين جڳه مانهين ساري تور تون هن قبول ڪي
رام چئي رهه نا ڳهيلو، درس تي رهه ڏيروان ۔

شبد چوويهون (عادت جو زور)

عادت ڇا آهي ڪئن تي اسري ۽ ڪئن جلد آزاد ڪري سگهجي سو هيٺ شبد ۾ ڏيکاريو رام فقير، جو سندس گهرو آزمودو آهي ۔

ڪنن آهي مٺو من مان، پوي ڪا هير هڪواري
پلي توڙي ٻري هرڪا ڪتي منجه خيال تن ساري ۔
پون ڪي پاٺهي پسندي اسان ۾ عاد تون اصلن
ڪني جي حاصلاتن لئه ادم ڪريون نه دل هاري ۔
جسي جيءَ جان ۾ جايون جڏهن عادت جڙائي تي
ڪري پوءِ راج لت پنهنجو اسانجي دل ڪي ڏوتاري ۔
مڃايون پاڻ من گهوڙو وشه جي يوڳ سان ور ور
لغاميون ڪين ڪنهن پر ۾ سگهون سولو نه پوءِ واري ۔
شرابي چور وڀچاري جواري ماس آهاري
ڇٽي سولو نٿو سوئي ڪري حيلا ڪو هر واري ۔
هٺائڻ جي گهرڻ هڏهين اٿر ڪا هير هردئه جي
سنڀالي سُور ۽ سختيون ڪٺر دل ۾ رهج ڏاري ۔
ڪٺر جهڙو ڪٺارو نا، تکي تلوار ڪراهت جي
ويندي **رام** چئي سا هير، گهايو جا اسان ماري ۔

شبد پنجويهون (ابهرائي عذاب)

ڏيرج ۽ بردباريءَ جي برخلاف آهي ابهرائي ۽ هڪ شبد خاص ابهرائيءَ جي وروڌ ۾ لکيو رام فقير. جو جنهن جولهن اوائلي روپ ۾ آهي. ڪهڙا سعد ۽ پرماڻ مشابهتون ۽ ويچار شبد ۾ آيا آهن تن تي رام فقير خود به حيران آهي.

ڪر نه ڪنهن ۾ ڪار ڪنهنجي تون ٽڪڙ ڀورو ڀني
پو ملن هٿ پالهنجا نا واٽ ويچاري جني.
محل ۾ من جي آئينو درس ٿيو ويچار جو
جنهن اندر پسندين ڀورائو دست ڪر سا درسني.
گهيڙ ۾ جنهن دم گهڙين ڏس هيٺ مٿ جاچي چڱيان
لهه سڀون چيتي چتاري، پير نا جنهن ٽڙڪدي.
ڀوڙ نا ڀوري اکيون، جو ڀيڙو ور ۽ وڪڙ
راه ۾ رلب جين مٿان ري سود سڌيون ڪڙڪني.
رات جي گذرڻ پڇاڙ ڪين سڄ سار ۽ سڀون
هو اچي آرام سان ڀهريس ڪدي رڳٽي ڪني.
ڪار ۽ ڪم جو طريقو وقت ۽ وجهه پڻ سڃيار
ريءَ موسم ڪين پڇمدي جي ڪوي موڙ ٻني.
رام چئي هن راه ۾ ڀورو وڌج دل چاه ۾
گيان جي دليا اندر چاهين ٿيڻ جي تون غني.

مٿي ڏال شبد سال ١٩١٨ع کان ١٩٢٢ع تائين لکيل ڪل شبدن جي باقي نشاني آهن.

رام فقير لکي ٿہ ڪ.

اوڻويهہ سؤ ارڙهن ڪنان سال ٻاويهن تائين
مجبورن تي مات ۾ وک ڪيڙم پراهين
دنوي لهر سدار ۾ مون جيڪي هو لکيو
تنهنمان تعلق قدرتي، شبد پدجن ڏريو
من جي ڀاو سڀاو ۾ ۽ سيوا ڀاو رکن
رام چوي هت سي ڏنم جت شوين ۽ ٺهڪن

هت شروع تصوير رام فقير جي ڏجي ٿي جا اوائلي عشق ويراڳ جي شروعات ۾ هئي.

عاشق رام فقير
عمر ۲۲ ورهيہ سال ۱۹۱۴ع ۾

سال ۱۹۲۱ع ۾ اڳ ڏنل احوال موجب سوامي رام پنهنجي قدرت ۽ اخلاق واري گڏيل واڻي جلائي هئي، جنهنمان هن وقت اڳيان ٻويان مصرع جڙجي ڪل ۲۵ شبد تين تا جي مٿي حوالن موجب ڏنا ويا آهن. سال ۱۹۲۲ع کان هو لٿين سر قدرت ۾ وڌيو جو احوال بہ اڳ ۾ ڏنو ويو آهي مگر سال ۱۹۲۶ع تائين هنجو گهڻو تڻو دل جو رايو هندو ڌرم جي سدار ۾ هو ۽ پرچار بہ اڪثر

اهي ڪيائين ته شبد ٻه اهڙائي گهربل لکيائين ۽ اُنهن ڏينهن ۾ هو. ڪوي ڪونجڻ ۾ آيو. رام ڪوي ٻيا ڪوي رام هنجو ٻالو عام ۾ پرسڌ هو. مگر هو عاشق خدائي جڏهن انيوي پرڪاش ۾ وڌندو هليو تڏهن ملڪ جي عام ذهنيت ۽ سمجهه موجب ڪوي لالو هن لاءِ غلط ٿيو ۽ هن ٻاڻ کي لکڻ ۽ ڪڙنائڻ بند ڪيو ۽ انهي جاءِ تي فقير پد استعمال ڪيو يعني رام فقير. حالانڪ فقير لفظ ڌاريءَ ٻوليءَ جو آهي پر پورو ٺهڪندڙ ۽ ساٿ ساٿ حاميت ڏيکاريندڙ ٻيو لفظ اسان جي ٻوليءَ ۾ ڪونه آهي ٺهڪندڙ اهو رواج ۾ اچي ٿو.

هاڻي هت اهي شبد ڏٻا جي سوامي رام فقير سال ١٩٢٢ع کان ١٩٢٦ع تائين لکيا ٻين دوي سڌار شبدن سان گڏ، جنهجو احوال اڳيرو ڏبو. هت قدرت جي ٻار جا شبد ڏجن ٿا جي ڪل پندرهن آهن ۽ سي ٻه ڪي ته سال ١٩٢٨ع ۾ ٻيا پوءِ رام سواميءَ پورائي ۾ آندا ۽ جڏهن ڪ هو انيوي پرڪاش ۾ آيو جو احوال به اڳيرو ڏبو جت ڪ شبدن سان واسطيدار ٿيو

شبد چويهون

(رام فقير کي پريوءَ جي موجودگي جت ڪٿ نظر آئي)

آهين تون هر جا آهين مهما سنڌءِ اپاري
روشن ٿي تو مان سائين، داتا سرشٽي ساري.
سمندر ندئون وڻ نارا، پربت پهاڙ سارا
سوريه چندرما تارا چمڪن تو ۾ چوڌاري.

قدرت جون ڪاربارِيون، صاحب توئي سنڀاريون
سڪندن سڀ سهاريون ٻڌن تو مان هرواري.
تو ٻن ٻيو ڪير سوامي ڌڻي جو ناٿ حامي
دَر داس آهي مدامي من ۾ ملي قراري.
داتا تون دان ڏيارج ڀڳتيءَ ڪان نا ڀلائج
رهبر راهون ونائج چوي رام دَر ڀيڪاري.

شبد ستاويهون "مهما"

(مالڪ جي جدا جدا رچنائن جو ذڪر)

تنهنجا عجب ڏٺا اسرار
جت ڪت تنهنجو جلوو جائي چوقبلو چوڌار.
ڪت لڏيون سمندر ان پاري، ڪت ڀِٽون ٻرپٽ رڃ واري
ڪت وسندي وڏڪار.
سج چنڊ تارا چمڪن تو ۾، قدرت ڪاريون اُٿن تو ۾
ڌڻ مُشڪون موچار.
جڳت رچائي جڳ جا والي، ڌرتي ۽ پاتال وشالي
سرڳ سڀئي آڌار.
رام فقير شرن ۾ آيو، مهر منجهان تو ڀاڳ جڳايو
پريم سندو آهي پينار.

شبد اٺاويهون (رام فقير جو من کي اپديش)

سمجهي رهج سڄاڻ موڙک من
ڪنهن پر ڪر نه گمان موڙک من.
ڀاؤ ڀڳت ٻن پورا پنڪين
ڏارين نه هر جو ڏيان موڙک من.

نشدن نشقل ڪرم ڪمائين -
غفلت ۾ غلطان مورک من .
اسٿر رهيو ڪواس دنيا ۾ -
ويہ ويا ودوان مورک من .
رام چوي رهہ نرمل ليکي -
ڇڏ اوديا ايمان مورک من .

شبد اوڻٽيهون

(حرص کان آزاد ٿيڻ لاءِ رام فقير جي پرارٿنا)

شرن تنهنجيءَ ۾ آءُ هرواري
پريو ڪرين تون مهر موچاري .
ڪين ڪيم ڪجهه ڪرڻ نه چاهيم - وقت امولڪ پاڻ وڃايم
رس ڏين مولکي ڏکن ڏيکاري .
حرص ۾ جند جان جڙايم - شترن کي ٿي متر مڃايم
وات سچڻ مون ڪاله وچاري .
رانگه دنيا جو رهيو سارو - راه سڌيءَ کان ڪيم ڪنارو
گيان سواءِ ڪل ڪيم گيواري .
رهبر ٿي ڏي راه سڄاڻي - پريو دياءِ ڪر احساني
رام چوي ڪريان ڀڳت پياري .

شبد ٽيهون (هري پريم جي هدائت)

پڇن هريءَ جو ڪين ڀلائج
چيت چڱيان چت لاءِ .

رسڻ دنيا جي من کي موهيو ـ وقت امولڪ تنهنجو کوهيو
انت م رهڻ سهاءِ ۔
سک جو داتا سار لهي جو ـ ناٿ نرنجڻ مهر ڪري سو
تنهن سان جيءَ کي جڙاءِ ۔
تن من شڪ ڪر ڏيان لڳائي ـ پوتر محبت ڀاڻ ڪمائي
ويسر وروڌ وڃاءِ ۔
ڪشٽ دنيا جو دور ٿئي ڪل ـ
سمجهه سکج سو ساڌن بلڪل
رام چوي سک پاءِ ۔

شبد ايڪٽيهون (من کي ڀڄن پر ڀوڙ)

جاڳ جپج من نام هريءَ جو
نام هريءَ جو لت سکدائي ۔
پريم منجهان پريو جن ڏٺو ـ جيوت تن جي سڦل سجائي ۔
ورش وسي امت آنند واري ـ من ۾ جنهنجي ڪاڻ ميرائي ۔
گهٽ گهٽ ڏيهيءَ ناٿ سمايو ـ پرت پسي رنگ ٻن روشنائي ۔
رام چوي نر ڪرم ڪمائج ـ درد دکن جي پيڙ نه ڪائي ۔

شبد ٻٽيهون (پريوءَ جي موجودگي)

هر جڳهه ۾ هر وسي خالي نه هر ٻن کو مڪان
جوت ۾ جنهنجي جڳي سنسار هيءُ سارو مهان ۔
چندر ۽ سوريه ستارا مينگهه جل وايو اگڻ
تن منجهان تجلو سڄڻ جو آهه ظاهر هر زمان ۔

ڪن صفت سمنڊ نديون پربت پهاڙا ڊم ٻڌم
نام نرمل روز ڳائن ڪن صفا سروار شان .
ٻ اگوچر سرو وياپڪ انت ٿيو اولهون عجيب
روپ نما آڪار هنجو رنگ نه ڪوئي نشان .
سرو شڪتيوان داتا سو پتا جڳ جو ڌڻي
گيان سان ڀرپور ڪرتا، درس هو دانا نڌان .
سار سڀڪنهن جيو جي دائم ديا سان ٿو لهي
پرٿويءَ آڪاش جل ۾ جنهن سندو جائي ڏيان .
رام چئي دل دان مانگيان پاؤ ڀڳتيءَ جو پري
شال جڳ جيسين جيان، ور ور ڪريان ورلن بيان .

نوٽ اصل رچنا ۾ هيءُ شبد ڀڳوءَ جي مخاطب هو پوءِ ڦيري رام سواميءَ مائٽن ڏانهن ڪيو سال ١٩٥٠ع ۾ .

شبد ٽيهون (ڀڳوءَ جو اٽل راڄ)

سنيارو ناٿ سرشٽيءَ جو اگوچر ۽ اگم جائي
پريمين پريم ۾ پاسي سڄڻ جي سا سندرتائي .
اندر ۾ ڪير ٻيو ان ري ڪري دم دم چتائي جو .
گناهن راه کان روڪي چوي ڪر تون سچائي .
حڪم هر جا هلن جيڪي سکن جي باغ سي پهتا
صفا سيني متان سواميءَ ديا جي ڇانو جهولائي .
پدارٿ لوڪ ۾ ٻڙ پيا عجيبن جي امانت جا
ڪئي تن ۽ ڪئي سنتان ڪن ومت پريم پتشاهي .

سچن سوارٿ ٽڙي تن مان ڪيو ارپڻ ڪل ٿي ڪارڻ
وسوڙن وامت ٿي جڳه ۾ هتي همت سوپ سرجائي .
مٺون ماري وڏاين کي ٿيا نرماڻ نرليهي
خوشيءَ خيما الي ڪوڙيا خوديءَ جت جاھ نا ڪائي .
پرت جو ڌيان دل پارج وجود تون ڪل وشش واري
جنم جو رام چئي مقصد ڪرين حاصل تون هرجائي .

شبد چوٽيهون (ڀڄن هدائت رام فقير کي)

هي شبد ۽ اندر جي هدائت آهي رام فقير کي ، جسا کيس ملي ان سمي جڏهن ڪ هو شروع پالڻيڙو ؛ ڏيون ڏ، هٿائين اهي ڳالهيون، جي شبد ۾ آيون .

رهه نه غافل تون هميشه چيت ڪر هر جو ڀڄن
تان جنم سارو سڄايو نا ٻوي ڪوئي وڳڻ .
ترشنائون هن دنيا جون نا هٽن هرديه ڪنان
دن ۾ دن اڳتي وڌن آنند اندر ۾ ٿيو ڪنن.
تيون ڪلن دل جون اکيون پاڻن ڪجل جي پريم جو
دور ٻوھ دکھ درد سارو، ٻؤ ٻرم ٻولو هرن.
شانت جي ورشا وسي تي در ڪلي راحت سدو
گيان جي اديان جي سڳندي ڪري ات آگمن.
حرص جي وڻ ۾ وهي ولهي وهائج ڪينڪي
سانڻ کپج ماڻڪ مٺين چو سرالي ياري سهڻ.
درلبي ديهي ملي، چوي رام ڪيهن ٻر ڪرم سان
گيات جي سڀ ٻاٽ کي ٽڪ ٽور ڪر ٻورو يتن .

شبد پندرهون (حرص جي باري ۾)

رام فقير جهڙو آهي قدرتي عاشق تهڙوئي هو داوي مگر قدرتي عشق ۾ وکن وڌائيندي هو دعوي عشق کان ويو اوتروئي پري پوندو ۽ هدائتون به من کي هٽائڻ جون هلنديون آهون،

هٽج ڪر پاڻ هشياري ڏجن من کين حرص ۾
سکن سنتوش کي واهي ڏرڻ چو پير دردن ۾.
ڪريون حرص سنديون قابو بدن جيءَ جان کي جائي
چڙهن ور کين سي سولو اچي آرام اا لن ۾.
وشش ۽ پوڄه پاون جي مڃي ورتي جڏهن من ۾
ڪشش ٿئي جيو کي قائم چڪي تي چوءِ چن چن ۾.
گهرڻ ليکي ٿوڙي پڳتي مگر من کين ڪم ڏيندو
بدي ۽ بل بٺي لروس هلن هوڏون ٿيون هردن ۾.
اگر وڌ حرص کي چاهين هٿون هاجون بٺي ويديون
سدا چت چيت رام چوي نظر تر ڏيان درپن ۾.

شبد ڇنڌهون (پرميشن جي پار پوڻ جو ذڪر)

شبد رام فقير جو آزمودو آهي. رام فقير پنهنجي حال تان ذڪر ڪري ٿو پرميشن جو، ڪارڻ ته قدرت جي راڄ ۾ قائدو سيڌي سان هڪ آهي. بٺي جي اندر ۾ وڃي نه ڪو نه سگهبو.

پريمي رهيا روز آرام پائي
تني کي نه مشڪل دنيا جو ستائي.

لنگهي لهر مان ويا ڪئن ڪين روڪيا
سدا ساڻ سولهون ٿو چارا چنائي ۔
لڳي پياس جن کي پرينءَ پر پسڻ جي
رهيا ڪين ورچي سچي ٿار لائي ۔
بٽيو هوت حامي مهر سان مدامي
انڌارو اوديا جو هٿن سان هٽائي
ڪري صاف سينو وڏن جي اڳاهون
پرين ڇو نه پاڇو ديا جو جهلائي ۔
چوي رام نيهي نمرتا نڀاهڻ
اٺ قهر پنهنجي نه ٿن ڏي ورائي ۔

شبد ستاويهون (سمسار گيان جو باغ)

رام فقير عام دنيا ۾ ٻڌو ڪ جڳت جوٺو ۽ تياڳ ڪرڻ لائق وغيره آهي مگر هن کي ڏسڻ ۾ آيو جڳت صحيح ۽ ست ۽ گيان جو باغيچو وغيره، انهيءَ ڪري هن پنهنجي وچارن جو ظهورو ڪيو ۽ هيٺ شبد انهن حقيقتن سان ڀرپور آهي ۔

جڳت هر جي پاٺشالا پرڀ جو پوتر مڪان
گيان جو اديان سارو جوت مٿي جوهر جهان ۔
لوڪ لاڳاپا نڀاهڻ فرض جو فرمان آ
ڪار ۽ وهنوار ۾ ڌر ڌرم نيتيءَ جو ڌيان ۔
ڪرم کي جيڪي تياڳن سي نه سمجهن راز کي
نيم قدرت جو بگاڙن لوڪ لئه ظاهر زيان ۔

ڦول جت ڦولن سدا سا جاءِ ڦلواڙي چون
ڪيڏڪي نالو ڏيو ٿهڪي ڪنڊن جو آستان .

هيءَ دنيا دريا ٻراٻر جنهن اندر ڪاميون ٻسين
ڪر نظر لهه، واٽ لوچي شانت رهه ۽ شادمان .

لوڪ جا ٻس لاهه چاڙها گهٽ وڌايون پاپ پڄ
تن سندي ڦل مان ڦلج ٿون ، پاسه پڙهه تي پهلوان .

هيءَ دنيا استاد جاڻي ترڪ ڪي نت ترڪ ڏي
ڪرم ڪر چوي رام هردم مرم چڏ ماري اگيان .

شبد اڻٽيهون

(مجازي عشق جي اوٽ ۾ فاحشپڻو)

مجازي عشق معنيٰ ڪنهن ماڻهوءَ سان پوتر پريم ۽ حقيقي عشق معنيٰ ايشوري پريم . رام فقير چوي ٿو ڪ مجازي عشق مان ايشوري پريم ڪرڻ ملندو آهي اها مڃتا غلط آهي ۽ حقيقي عشق وارا ئي پوتر پريم مجازيءَ جو رکي سگهندا مگر اڄ ڪلهه جو فقيراڻي دل ۾ هوندي ۽ مجازي عشق جو هوڪو ڏجي ٿو سو آهي دنيا سان دوکو .

اڄ زمانو عشق جهو رهيو چوطرف ڏيرو ڏري
سرت ۽ ساڃهه سچائي لوڪ ڪئي پلٽي ٻري .

سي ويا سالڪ سياڻا پريم جا پارکو صحيح
تن سندي آستان کي اڄ ديده لڳ ٻيڻا ٻري .

راه کان گمراه ٿي لاواه ٿيا اوجاه ۾
لڄون ڀاليون ٻڌائن شعر پڻ ڪافيون ڪري ۔
پاڻ خود پئمال ٿيا سنسار آڻن سور ۾
لوڪ لڏ الٽي وڪارن جي وٺي ويتا پري ۔
خواب کان بي خواب ٿي آهن عذابن ۾ اڙيا
ڀاه ٻري سندي جني جي روز سيني ۾ ٻري ۔
نا هٿيا ٽوڙي ڦٽيا جهوريءَ جهٽيا سي ٻاورا
روج راڙو رات ڏينهان رام ڇٽي ٽن تي وري ۔

شبد اوڏاليهون (ٻرپوءَ جو راضپو ، اساڄي ليڪ اعمالن تي)

هيو شبد سارو آڳاٽو آهي پر تلهه رچنا سال ١٩٥٦ع جي آهي ۽ سوائي رام ڪنهن خيال تي ائين ڪيو ۔ شبد ورهين جي شخصي اڀياس ۽ اندر ٻاهر نظر نگاه ورائيندي رام کي ائين ڏسڻ ۾ آيو جو لوڪ جي ڪلياڻ خاطر لکيائين ۔

ڏٺيءَ جو قاعدو هڪڙو هٿي سو ڪين ڪنهن واري
دنيا ۾ جابجا جائي، رهي سنسار ۾ ساري ۔
ڏسي هر ڪين قوميت ڪي ٻچي نا ڀيد مت فرقو
ڳڻن ڪرڻن سياون تي هري همراه هرواري
سرڳ ۽ نرڳ دنيا ۾ سکن سورن سندو نالو
جدا جڳديش لا جوڙيو نيارو ڌام واڌاري ۔

ڪرم جهڙو ملي ڦل سو، هلي هٿ لا حجت ڪنهن جي
سفارش خود بہ خود جاٽي، لڳي هو ڪين ڪنهن لاري.
ظلم زوريءَ شرارت سان ڏکوئي دل جو ڏيهن جي
سهي جي ڪشٽ نا ان لئہ، عدل پريو پو ڪٿن ڌاري؟
چوي سوامي رام اي سياڻا سهارو ساليد ڪرمن جو
سدارڻ جي گهرڻ زندگي هشياري ڪر تون هرواري.

شبد چاليهون (ڌرم اپديش)

هيءُ شبد هڪ آڳاٽي جي جاءِ تي رکيل آهي جو سوامي رام ڪنهن خيال تي درج ڪرڻ نہ گهريو ۽ انجي عيوض هڪ نئون شبد لکيائين، جنهن ۾ آهي ڌرم جو اپديش. شبد جي رچنا سال ١٩٥٦ع جي آهي.

وٺ واٽ سندر سکدائي
ڪر ڪنهن سان ڪين برائي.
جو جو ڪرم ڪمائين جڳ ۾ سو سو پاٽئون پائين
دشٽن دک سان ناتو جوڙيو سشٽن سک سان رهائي
رحم سندا اڌڪاري سيٿي رحم جي ڪن پرساڻ
محبت سان جي متر دنيا جا تن تي مهر خدائي.
تور ڪرم جي ٽري سدائين نشڦل ڪرم نہ ڪوئي
ڪرم تي سڀ جو ڪري سهارو صاحب آهہ ليائي.
رام فقير جو قول اهو تون دل ۾ ڌرج سڌيرا
قول ڪمائي رهہ سک پائي ساليج پاڻ سچائي.
سال ١٩٢٢ع کان ١٩٢٦ع تائين جيڪي ڏنوي سدار شبدن

سان گڏ هن پار جا شبد رام فقير لکيا، سي هت پورا ٿيا وڌيڪ حقيقت هن ريت ڪ سدار شبد ڪل ١٠٠ ڪن هٿا جي سوامي رام جدا جدا مضمونن تي لکيا هوا ۽ خاص طور هندو قوم جي حق ۾. اگرچ اهي شبد ڪتاٻون يا ڪهاڻيون ڪين هٿا ته ٻه درويشاڻي ٻاڻيءَ کان خارج هوا ۽ هٿا ٻين جي حال ۽ چال ٽان ۽ عقل ۽ علم جو جهجهو آسرو ورتو ويو. مطلب جو اهيءَ ويل سدارڪ دليا ۾ هو فقيري روحانيت کان پرٿي هٿو مگر پورڻ جا سنسڪار هنجو پيڇو ڪندا آيا ۽ جڏهن هو سال ١٩٢٦ع ڪالپوءِ عمر ٣٥ ورهين ۾ آيو ٽڏهن هن جي اندر ۾ موٽي ويراڳ آيو ۽ انيوي اجالي سان آيو اهيءَ وقت کان اڄ ٽائين هن وري دنوي سدار جو شبد نه لکيو ۽ نه قومي پنگتي سداري جي ڳالهين ۾ شريڪ ٿيو ۽ هن ڏٺو ته اهو ڪم آهي دنوي اڳوانن جو، نه ڪ عاشق لوڪ فقيرن جو. وڌيڪ هيءُ ورتالت هت ڇڏي ڏيکارجي ڪ لکيل ١٠٠ ڪن شبدن جو پورهيو رام فقير وڃائڻ نه گهريو، چوانب ڪري ۽ وڌيڪ زيب سان ٧٥ شبد ڌار ڌار پرڪرڻن ۾ وراهي ڪتابي روپ ۾ آندائين جنهنجو نالو مقرر ڪيائين "هندو هندستان" جو ٻه دفعا سنڌ ۾ سال ١٩٣١ع ۾ جدا حالت ۾ ۽ ١٩٣٦ع ۾ ٻين رام جي ٻن ڪتابن قدرتي شلوڪن ۽ شبدن سان گڏ ڇاپي هيٺ آيو اهيءَ بعد هميشه لاءِ خارج ڪيو ويو ڪارڻ ڪ گهرج

به پوري ٿي وئي ۽ رام فقير به دنيا ورتيءَ کان ٿي دور صرف ياد لاءِ پنج شبد پنهنجي جيون پستڪ رام جيوناوليءَ ۾ درج ڪرائين جي اڄ به اتي آهن. دنوي سڌار اوستا کي رام فقير پهتي تو پنهنجي لاءِ ڪ صراف ڪاره ڪيو ڏوڙ ڏوئي جو ۽ نقاش پڙهو پاٽي يا رازي پيو وئي مٽي لغاري سر چائي. سال ١٩٥٠ع ۾ يعني پورا چوڏهن سال دير سان قدرت جي ڪنهن اڇا ۽ انتظام هيٺ رام فقير پنهنجي هند و هندستان ۾ دنوي سڌار شبدن مان ڏهه شبد ڦيري قدرت سان لاڳاپيدار ڪيا جيتوڻيڪ ڪي ته بلڪل نوين تي ويا آهن پر آهن سڌار شبدن مان ڦيرايل ۽ اهي هيٺ ڏجن ٿا ڪارڻ ڪ اصل ۾ اهي لکجڻ ۾ آيا سال ١٩٢٢ع کان ١٩٣٦ع تائين شبد نمبر لاڳيتو ٿي هلائجي تو.

شبد ايڪيتاليهون (پرارٿنا)

ديالو مهر سان پنهنجي بچائج اي ڏاتي داتا
همت جو هست ڏئي هر جا هلائج اي ڏاتي داتا.
ڌرم قائم ڪرم قائم رهي قائم وچن تنهنجو
لتو هرني سجاڳيءَ ۾ جڳائج اي ڏاتي داتا.
چمڪندڙ گيان جو پالو، اجالو شل ڪري هر جا
سدا پرڪاش ملي جيون بڻائج اي ڏاتي داتا.
ملي من ميل محبت ۾ رهي نا نانءُ ڪلفت جو
مترتا جو پريم پيالو پلائج اي ڏاتي داتا.

سمت پرڪاش ڪر سوامي، ٻڌي ٻل تيج من روشن
لڪن مان خوف خطري جي اڪارج اي ڏٺي داتا.
بنا ڪنهنجي نه من ٻوڏي، اندر اپديش ڏني ڪوئي
رهين گڏ، **رام** چئي هرجا، سنيارج اي ڏٺي داتا.

شبد ٻائيتاليهون (تون ڪير آهين)

رام فقير ٻڌو نه ٻوليندو آهي، ڏئي مڙهائي ڏيت
مگر جنهنجي مڃتا عام نه آهي ٻرجي موجودگي هجي ته
هو لکي ٿي ڪونه. هو چاهي ٿو چڱائي عام جي ۽ ميٽڻ
غلط مڃتائون، جن مڃهايو آهي ملڪ کي.

سمجهه ڳالهه سچ جي ته تون ڪير آهين
سڃاڻج سهي ڪر ڀرم کي ڀلا ٽين.
نڪي ٻرهم آهين لڪي تون بدن کي
آهين جيو - آتم، ڪرم کي ڪمائين.

اگر ۽ اگوچر نراڪار ٻريو
ڪهڙي پار اُنجو تون ٻوٽو بڻائين.

امر آتما تون وڏو جڙ ڪمائون
ديهي ۽ ٻراڃين ڀمر کي لباهين.

سرو ڪان نيارو سرو شڪت سوامي
الک سو نرنجن ڀڳت سک پرائين.

چوي **رام** دم دم وچن هي وچارج
سڃڻ ساڻ ٿو سان، تون سڃاڻ سدائين.

شبد ٽيتاليھون (جل پوڄا جي وروڌ ۾)

پاڻي پيڻ ته ٽڙڻ لئه پوڄن ڪرين ٿون ڇالئه
چيتن سدا چوائي جڙ کي جهڪين تون ڇالئه؟
ٻيڙيون جهاز جوڙي منهن ٿي مٿس هلائين
حاڪم بڻي هميشه نوڙي نمين ٿون ڇالئه؟
روڪڻ يا وَه مٽڻ لئه بند ۽ پليون ٺهائين
انسان ۾ خدائي طاقت ڀلين تون ڇالئه؟
جڙ ڪان تون هر طرح ۾ ٻلوان ۽ سڌيرو
ويچار جي اکين کي پورا بندين تون ڇالئه؟
جل ٿل گگن جو سائين هر جا وسي هميشه
نظرين پسي نظارا ٻر ٻو ڇڏين ٿون ڇالئه؟
اڇلين اڪا ڪوهن ۾ چاور مناڻ ميوو
پاڻي ڪدو ۽ پڪنرا الپن گهرين ٿون ڇالئه؟
ست گيان ڪر وسيلو شڪ وهم ڪل وڃائج
چوي رام گهر ۾ گوبند ٻاهر پوين تون ڇالئه؟

شبد چوئيتاليھون (وشنه جي وروڌ ۾)

هت سوامي رام فقير هڪ آڳاٽي سڌارڪ شبد کي، هيءُ رنگ ڏنو آهي، جو شبد اصل ۾ ننديڻ جي شادي ۾ برخلاف هئو. ڪي وچوارا مصرع اڳيان آهن، جي مثالن طور ڏنل آهن. باقي رچنا انهين سال ١٩٥٠ع جي آهي.

وشنه وس ڪين آءُ ڪڏهين وشنه مان ڪين ڪنهن پايو
وشنه وس جي رهيا جڳ ۾ ويا هروار هارايو.

وشہ وس ۾ آيو هاڻي وشہ وس ٻولڻ ۽ پتنگو
ٻڌائج چا مليو تن کي ويا جند جان کي گهايو ۔
گلابي گل سدا سهڻو ڪري جلوو ٿو جوڀن ۾
پسڻ جهڙو نه ٿو هرگز جڏهن رس جيت ويا کايو ۔
هجي ڀوري ٻڪي ڪاٺي مگر اُڏهي لڳي ان کي
ٿئي ڀوري سڙيل ساري ڇڏن ٿا لوڪ اڇلايو ۔
دنيا جي عيش عشرت ۾ فدا ڪر ڪيڏڪي ڏيهي
رهي ڏت ڪين تنهن اَن ۾، الڪ جنهنجو گهٽي کايو ۔
سمت پرڪاش ٿي جڏهين ملي ٻل حوصلو تڏهين
شرن ٻرڀوءَ جي رام چوي رهج آنند منگل ڳايو ۔

شبد پنجيتاليهون (ڀرم وهم جي وروڌ ۾)

شبد جو ٻيو حصو خاص طرح آسيسائن جو ذڪر ٿون سال ۱۹۵۰ع جي رچنا ۾ ملاوت آهي ۔ آسيس ڀهنئل ست جي جڻن جو ٿڻن ٿيندي آهي جو چوائيندڙ ٻه خود ڪرتار آهي ۽ آسيس ڪندڙ ست ڪرتار سان مليل آهي ۔

سدا حيران سي هرجا ڀرم کي ڏوم ٿائن ٿا
وديا بن وهم سنسي ۾ دنيا دولت لٽائن ٿا ۔
رکيا تعويذ، قدد ڦيٽا، گره گوچر مڃن ويٺا
نجومت جهڙ ۽ مذب جا ڏلين ۾ ٿام ٿاهن ٿا
مڃن استان ديون جا هجن درخت اگر ڀاري
جنن جادن ڀريتن ۾ سرودا من منجهائن ٿا ۔

هلي پٽ ڪاڻ ڪا ڪنهنجي لڪا آسيس الساني
مگر سڌ پرش ساڌوءَ جا وچن پاڻئون وهائن ٿا.
ڪڏهن ڪٿ ڪو اچي اهڙو سچيرو سمت دنيا ۾
الهيءَ جي اوٽ ۾ ٿوڳي مگر والديون رهائن ٿا.
سچي جا سڙڪ سيوا جي وٺي سا لوڪ کان وسري
ملن جت ڪرم تي مجرا نه ڪاريه سو ڪمائن ٿا.
جڳي شل گيان جي جوتي چوي سوامي رام هر جا ۾
وچن ڪل وهم دنيا مان دنيا کي جي ستائن ٿا.

شبد ٻائيتاليهون (سياڻپ جي سوڀ)

شبد ۴۱ کان ۵۰ تاءِ ٻيا ڏهوي سڌار شبدن جي آڌار تي لکيا ويا ۾ هيءُ شبد لٿين رچنا پستڪ ڇپائڻ وقت آيو جو هڪ آڱاٽي جي جاءِ تي رکيو ويو.

ڪرتار جڳ رچايو سياڻپ جي سوڀ ساري
سياڻپ سوا دنيا ۾ اونده انڌاري ڪاري.
سياڻپ کي جاڻ رحمت سياڻپ کي چؤ غنيمت
سياڻپ کان وڌ هريءَ کي ڪانهي ٻي وست پياري.
جن تي اٽل ڪرپا ٿئي تن کي ٻڌي عطا ٿئي
پاپين کي ڪين پڙهي اوجلتا جيءَ قراري.
ڪل ڪرم جي ڪرامت ميلو آ پر سپر سو
ڪرمن منجهان سياڻپ سياڻپ مان ڪرم جاري.
سياڻپ سوا دنيا ۾ سک ڪونه ٿو پرائي
هٺ هٺ دنيا الهيءَ کان چوي رام ڪٿي ڪناري.

شبد ستيتاليهون

(ميلاپ، پريو مهر سان ملندو آهي)

ميلاپ مهر هر جي جنهکي ڏني ڏاتار
ميلاپ سان مڙن کي آنند اچي اپار،
جن جو اندر ميلاپي ٻاهر ۾ مليو تن سان
من ۾ نه جنهن جي ميلو، تنهن سان رنو سنسار،
نرمل آ ميل من جو، من جو ميلاپ ڊارون
ميلاپ سک جو مارگ دک جو ڪري سنگهار،
گياني ٿا ماڻ جاڻن ميلاپ کي سياڻن
ممڪ اجاڻ ٻورڪ دل ۾ ڏون ڏڪار.
سياڻپ نه ات سمائي ميلاپ جت نه جائي
چوي رام هن وچن کي دل ۾ ڏري دلار.

شبد اٺيتاليهون (ميلاپ جو اپديش)

هيءُ شبد ۽ متئين شبد والگر ميلاپ جي فائدي ۾ آهي ۽ ميلاپ جي معنيٰ لوڪ سان پيار يوگ، محبت. ڪنهن ۾ خاص قوم ديش وغيره سان ڳنڍيل ميلاپ جو ذڪر ڪونهي.

ميل جي سکشا رک تون اندر ۾ ميل آهي سکدائي
ميل ميلاپ سان منش آ سهڻو ڪوجهو ڪري ٿي جدائي.
اولکه ڇڏي اوديا جي ڪنهن ۾ محبت ماڻ مدامي
محبت کان منهن ڪين مٽائج ٻن وجهه ويڙ ٻيائي.

ڪلفت ترش ڪوڙائي جڳھ ۾ محبت آھ مٺائي
ھر ھنڌ ۾ شل ملي مترتا سک جي ٿئي سرسائي ۔
ميل خوشيءَ جو آھ خزانو ميل اموالڪ شڪتي
ميل جني جي من ۾ آھي تن تي مھر خدائي ۔
ميل ڪنجي ڪلياڻ ڀون جي ميل سياڻپ سار
رام چوي آرام مندر ڏي سڙڪ پروڙيم سائي ۔

شبد اوڻونجاھون (لوڪ کي اپديش)

جو ڪرين پاپي عمر کي منجھ، گناھن جي زيان
وشو داتا وشو ڏياري ڪرم جو ڦل ساوڌان ۔
ڇا ٿيو، ٺوڪي، ٺڳيو جي لوڪ ۾ ڏٺو ڪينڪي ۔
پر نہ پرڀوءَ کي ڀلاءِ نياءُڪاري جو مھان ۔
تو وٽي ھر جا ڏسي وھنوار ڪل سنسار جا
ڪينڪي لڪندين اھيءَ کان دل ھنيلا ڪر ڌيان ۔
ناٿ جون نرمل نگاھون رات دن ھر لوڪ ۾
پرٿويءَ آڪاش جل ۾ تنھن سندو ھر جا ڌيان ۔
رام چئي ھر راھ ۾ ڌارج ڌرم دل ساھ ۾
ساڻ ڪٽندو ڌرم سيڪو ٻيو فنا فاني جھان ۔

شبد پنجاھون

(ست سنگ جي مھما اپديش)

ست سنگ جو گيان پاڻي من جو مندر اجاريو
ڪلفت جا داغ ڌوئي سک جو چتر سنواريو ۔

دالهه نه ڌرم پر جهن آڻي جو وير وچ ۾
چڪتاڻ ۾ چڪائي اڻ رم نه سو اپاريو ۔
اوديا ڪڪر ۾ آيو ست گيان سندو سوريه
وڙ ليو وڪار من ۾ هرديه جو هرش هاريو ۔
وت وامت تون وديا جي ست سنگ صحيح سڃاڻي
چت جو چندرما ڀڪي پاتوءِ ڏي وڪڙي واريو ۔
سڄڻا سڃاڻ نيهي ست بات جا سنيهي
چوي رام هن وچن کي دل ۾ دليئون ٻڌاريو ۔

سال ١٩٢٦ع جي آخر کان سال ١٩٢٨ع جي شروع تائين جي شبد رام سواميءَ لکيا ۽ آهن ڪل ڏهه سي هت ڏجن ٿا. اگرچ انهن ۾ ٻه ڪجهه اهڙي پرڪاش سمايل آهي ته به رام جي اهڙي اوستا سندس ڏسڻ موجب پوريءَ ريت سال ١٩٢٨ع کان آهي ۽ انهيءَ ڪري اهي شبد جي سال ١٩٢٨ع ۾ يا پوءِ ڪجهه لکيائين سي جدا ڀاڱي ۾ لکيل آهن جو هن گڏ ڀاڱي ٻيو آهي. هت ڏهه شبد ڏجن ٿا.

شبد ايڪونجاهون (ايشور شڪرگذاري)

اي جڳ داتا سرو سوامي
امشڪار تو تات مدامي ۔
تون ئي جنڪ ۽ جنني جڳ جي - سرو - وياپڪ انتريامي ۔
هر ڪاريه ۾ تون ئي سهائي - توبن ڪو نه هميشه حامي ۔
دين ديال اٽل نياءُ ڪاري - تاپ نه تو ۾ وگهن يا خامي ۔

حيرت مٿي تنهنجي اوت عجائب ۔
ٿو وٽ سڀ جي ولهه اگهامي .
شال هري توکي هردم ڳايان ۔
هردي ۾ ماڻهن رهان شڀ ڪامي .
تون ستگر تون شڪت ڏيارج ۔
رام چوي ڪر مهر مدامي .

شبد ٻاو نجاهون (رام فقير کي پريو پريم ۾ سک ٿي نظر آيو)

پريوءَ جا پريمي يا عاشق تڪليفون ۽ ڪشٽ ڏسن ٿا تنهن ڳالهه سان رام فقير ۽ سهمت آهي پر انهن جو ڪارڻ عشق يا پريم آهي سا ڳالهه هو اٿو مڃي . شبد ۾ حقيقت ڪليل آهي تنهنڪري وڌيڪ لکڻ بيڪار آهي .

جن مڃي مڃتا سڄڻ جي سور ويا تن ڪان ٽري
باغ ۾ آرام جي سي لوڪ گهارن هر گهڙي .
ڪين هر ڪنهنپر ڏٺي تو پرک لئه پيڙا عذاب
من سندو سوامي سڄاڻي ڪار ڪل ڪوٺي ڪري .
راه ۾ اوديا اچن کي ڪرم جو ڏلب کي سهن
تن سٺايو پريم کي سورن سندي آهي پري .
منش کي موڪ وڪاري پڻ ستائن سالڪن
پر ديا جي چاڙ ڏاري مهر سان مالڪ وري .
آهه ڪل حڪمت ڏکن ۾ پاڻ پڳتن ۾ پرن
سالڪن دل صاف ڪن ۽ پوي پاڻ ۾ گولو ٻري .

پريم ۾ الله پرم سوامي رام چئي هر حال ۾
پريم ۾ پرماتما جي ڪشش ڪو ناهي ذري ۔

شبد ٽيونجاهون (غريبن جي سيوا)

غريبن اڌين جي سيوا سچائي
نماڻن سان نئڙي تون ماڻج وڌائي ۔
سچائي ۽ نيڪي مٺا ٻول ٻولڻ
سڀن جو خيالو ٻي پڙهي پلائي ۔
دغا دل دکوئڻ آهي پاپ ڀاري
دلين جو سوامي ڏکاري مدائي ۔
ڪنوري ڪروڌي ۽ خود غرض پاپي
وڃائي ويا نام جيوت اجائي ۔
رهي بند هر جي مندر جو دوارو
جني لوڪ ۾ ناهه وکڙي وڌائي ۔
چوي رام آرام ٿن کي سدائين
اندر جن اجارو ڏسن جوت جاڳي

شبد چوونجاهون

(سوامي رام فقير جي سمدرشٽي)

ڌار ڌار ڌرمن يا متن پنٿن ۾ اندر سکيا سچ ۽ شڀ ڪرم جي هڪ سمان جا ڌار ڌار ٻولين ۾ هڪ ئي مڃتا هئي ۽ رام فقير جي نظر ۾ اها ئي وٺي هن لکيو ۔

دنيا مذهب ڌرم هڪڙو وٺي سڀ ڪر صاف ويچاري
ڌرم شڀ ڪرم جو ناتو ڌرم ناتو نه ٻيو ڌاري

ٻڌيو آدي سرشٽيءَ سان سهاري ڪاڻ لوڪن جي
جڳت ۾ جابجا رهبر ويا هر راهه ڏيکاري ۔
هريءَ جا قاعدا قائم رهن هر جاءِ هر دم ۾
پليو نا گيان جو داتا ڪي قانون ميساري ۔
جدا فرقا جدا ريتيون جدا وستر وڳا سارا
مگر شڀ ڪرم جي سکيا سڀن ۾ هيڪ هر واري ۔
پروڙج راهه رام چوي ٻڌي پرڌان ڪر پنهنجي
ڌرم جو ڌيان سي ڌارن چڙهيا جي گيان جي چاڙي ۔

شبد پنجونجاهون (پرڀوءَ جو پرڪاش)

پرڪاش جڳ ۾ پرڀوءَ جو آيو ليکهن ڪي نظر ۾
جلوو سڄڻ جو سارو ٿيو محبتي مندر ۾ ۔
نرپکش نياءُ ڪاري داتا سو نروڪاري
سڀ جو سڄڻ سهاري مالڪ پرڀو مهر ۾ ۔
آنند سي لوڪ پائن داله جي ڌيان لائن
من جي مدي مٽائن گهارن سڪن ستر ۾ ۔
پريمين صحيح سڃاتو نرمل جني جو ناتو
انيڪ سان پرکي پاتو آواز ٿيو اندر ۾ ۔
چوي رام رهه سچائي پلجي مروج پلائي
بيمک منش سدائين لڙهندو وشئه لهر ۾ ۔

شبد چاونجاهون (پرڀو سرو وياپڪ آهي)

سرو رواجي آهي پر اندر شبد ۾ ويچار گهرا سمايل آهن
ڪ پرڀو پرماتما پرڪرتيءَ مان طرح طرح جسار جوڙي

جيؤ آتمائن کي ڪرمن انڪول هلائي ٿو ۽ سڀني جو راجا ۽ سڀني ۾ وياپڪ آهي.

نراڪار آڪار بڻائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ
پرڪرتيءَ ۾ روپ رچائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.
جنم مرڻ کان رهت سدامي رنگ ۽ روپ نرالو آ
نرڏيهي ڏيهون سرجائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.
پالڻهار پتا جڳ مالڪ سار لهي جل ٿل ماهين
خاوند لوڪ سڀو ڪارائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.
جيؤ - جيؤ گڏ وياپڪ سوامي سرجڻهار ۽ ساکي سو
هر جا پنهنجي نظر ورائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.
چاند ۽ سوريه گره ستارا جوت منجهان جنهن روشن ڪيا
جوتين ۾ سو جوت جڳائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.
گنگا جمنا چيريون جنهن جون چرن چمي اچا سمندر
چوٽين کي لت چوه چلائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.
انترمک تي ڪرم ڪيو جن ڏٺو مليو تن ڏيهيءَ ۾
رام چوي رهه قول هندائي سڀ ۾ پاڻ سمايو آ.

شبد ستونجاهون (همت ويرتا جي ساري)

سوامي رام جو چوڻ آهي ڪ پريم پنڌ ۾ به همت وارن ۽ دل جي ويرن جوئي ڪم آهي ات به بي همت وڏي لتا سگهن.

سنسار ۾ سراسر سورهيه ڪٿين ٿا ساري
بزدل ۽ ڪائرن لي ڪشٽن ڌمام ڌاري ۽

آڪاش مان سڪن جي ورشا وسي ٿي ٿي
جن پاڻ ٻل ٻڌيءَ سان پنهنجي ڪٽي سهاري ۔
اٿندن ڏورن سڌيرا انگ تيج جو اگنِ ۾
پاتال ۾ سي پينا چت جا مچو چوڌاري ۔
سک جو ٻون ٻائن دل ۾ دلير دائم
مشڪل کي مهن ڏين تا بانڪا ڪري بيداري ۔
پنڌ ۾ پيا سي پهتا وڃڻ م وات پڙهي
مقصد مليو تني کي جن پاڻ ۾ اعتباري ۔
سالم سکيا هندائي چوي رام ٿر سياڻا
ڏک ڏور سي هٽائن پر ٻوءِ سندا ٻوچاري ۔

شبد اٺونجاهون (سنت جي دل تصوير)

اصل ۾ هيءُ شبد ظاهر تصوير ٻار جي هٿو جنهڪي اندر پيت ڏلي وٺي سنت سان ۔ مگرور هين کان پوءِ رام فقير ڏنو ڪ شبد لاڳو آهيٺي سنت سان ، تنهن ڪري سال ۱۹۵۶ع ۾ سوامي رام ڪيس لڻين رچنا ۾ آندو جو هت ڏجي تو ۔

سنت جو جيون عجائب لوڪ لئه آهي گيان
سنت جي رمٽيڪ رهٽي پرش ڪو ٻر جهي سڄان ۔
درد ۽ چنتا ۽ جوڙي جاءِ جيءَ ۾ سنت جي
سنت لئه هرحال ۾ سرهو گذاري شاد مان ۔
ويڙ ۽ جهيڙو جدائي سنت کان لڄ ۾ لڪن
پيار سان ٻرپور سارو ڪل متر جاڻي جهان ۔

چنڊ جو چهرو سندر سيتل وڻي سڀ کي سدا
پر منجهس ڪارا ٽڪا لڙ ليپ سنت رهيو لڏان ۔
سمنڊ جي چالي ڪشادي پر وهي ڪارو مدام
عيب کان هر ويل آجو سنت جو تن مهروان ۔
سنت اميؤ جو خزانو سنت ۾ رڌ سڌ رهي
سنت جي قولن وچن ۾ ٻاڻ هر آ هر زمان ۔
سنت جي دل جو چتر سوامي رام ايءَ ڏيکاريو
جو ڏٺو من جي مڙهيءَ ۾ صاف ڪيو سو ساوڌان ۔

شبد اوڏهنيون (دل ڀڳتي درڪار)

ڌيان ڌر هردي ۾ هر جو ڀاو سيني ۾ ڀري
تار ۾ سک سار ٻن ٻي ڪار نا ڪارڻ ڪري ۔
ٻول مک ٻولڻ سان ڪڏهن پر ڪيڏڪي من تو نهي
من نهي تو ناهه ۾ پرڪاش سان جيءَ اوجري ۔
ڊول ٻي لڳ وڙهاءِ نا ڏيکاءُ جي ڀڳتي ڪري
ٻيک ڀرڻين ڏيک جو سالگو نه هو ساجن ڌري ۔
پاٺ ۾ پڙهندي پيا ساري عمر ڪن جي و
سار هو جن ڪين سمجهو ڪرم کان رهيا پري ۔
من رهيو ميرو سدا تن کي ڪرڻ پيو صاف تون
ڪيڏڪي سچ کي سگهين هٿ هوت جو جنهن تي وري ۔
رام چئي هن راز کي تن ماڻهن طالب تور ٻون
محبتي هوڻن مليا جيءَ جان صاحب سان جڙي ۔

شبد سٽيون

(ڌرم جي وصف)

سوامي رام فقير پنهنجي زماني جو هڪ تحقيق فيلسوف آهي ۽ هيءُ شبد هڪ سندس گهري فلاسافي آهي جو سال ١٩٥٤ع ۾ لکيل رچنا ۾ آيو ۽ هڪ پراڻي جي جاءِ تي رکيو ويو.

آهي ڌرم اُت نٿو ني ڪنهن ۾ نه ٿئي پراڻو
ڪهڙي ۾ ڪهڙو توڙي ته به اڄ سنڌو آڏاڻو.

ڪنهن منش جي نه ملڪيت ڪنهنجو نه حق ڀا ورثو
سڀ جي سو ملڪ آهي، جنهن کي الله رسيباڻو.

ڪنهن کان نه ڪو ڪسي ٿو همت سان نه ڪو ڏئي ٿو
اپياس سان ملي ٿو، من ۾ رهي منداڻو.

محبت دَيا شرافت، دينن لئه ساه صدقي
آهي ڌرم سو دنيا ۾، مايا سان نا وڪاڻو.

گيانين جي اُت نه حاجت پڙهيا نه ڌرم ۾ جهن
ڀڳتن جي من ۾ آهي ست ڌرم سو سماڻو.

ڳنهه قول ٿون اساڄو چوي **رام** اي سياڻا
مورک نه ماڻهه لهندا من ۾ جني موٽجهاڻو.

هن ڀاڱه پهرئين جا ڪل ٥-٦ شبد لکيل رچنا جا ڪنهن ضرورت سان اڳين جي جاءِ تي آندا ويا آهن جي ڌار مضمونن ۽ ٻول جا آهن پين آڳاٽن مان ٻه ڪيترن ۾

ضروري شوق ڪيل آهي جو احوال ڪل اچي ويو آهي. هيءُ ڪل شبد ڀاڳ ڀرين جا واسطيدار هٿ پوا ٿيا.

شري رام سوامي

اليوي اوستا جي شروع ۾
سال ١٩٢٨ع — عمر ٣٦ ورهيه.

جڏهن ڪ هن پاڙ سڃاتو ۽ پنهنجي واٽيءَ کي سمجهو
هٿ ڀاڳ ڀريون —— ويراڳ ونود

سمپورڻ

॥ ॐ ॥

شري ستگور ديوايه نمه

رام شبداولي
اٿوا
گيان گلشن

ڀاڱو ٻيو —— جاڳرت پرڪاش
سال ١٩٢٨ع کان ١٩٤٢ع تائين

فقير رام سوامي جڏهن پنهنجي ويراڳ ورتيءَ مان، قدرت جي ڪنهن پوربلي انتظام هيٺ سنڌ ڪوش ۾ آيو ۽ اندر ۾ پاتائين عجيب سهائي ۽ سجهندو جنهن جو نالو انيوءَ جو پرڪاش، مليس اندر جي آواز ۾. تڏهن حڪم موجب هن دنوي وهنوار تياڳي تياري ڪئي، آتم ابيوي ويچارن جي ظهوري خاطر، سنڌ سيلاني ٿي ۽ سال ١٩٢٨ع ۾ جڏهن ڪهن جي عمر ٣٦ ورهيه هئي. هو سنڌ جي ڳامن ۽ ڳوٺن شهرن ۾ روبرو ماڻهن جي آيو ۽ پرچار ڪيائين، مگر واڻي لکڻ اکثر ماٺ ۾ رهي. ڪجهه شبد سال ١٩٢٨ع ۾ لکيائين جي پڻ سنڌ سيلاني ٿيڻ کان اڳ لکيائين ۽ وري ٻه شبد سال ١٩٣٠ع ۾، جي ڪل ١٥ شبد آهن ۽ وري لکيائين پستڪ کي ڌار ڌار ڇپائڻ مهل سال ١٩٣٥ع، ١٩٣٦ع ۽ ١٩٤٢ع ۾. جي پڻ

ڪل ڏهه آهن. اهڙيءَ ريت ڪل ٢٥ شبد هن ڀاڱي ٻئي ۾ آهن جي هت شروع ڪجن ٿا.

شبد ايڪهٺيون (چندرما)

جڏهن ڪ رام انيوي روشنيءَ ۾ پير وڌو تڏهن اندر واري سندس ڏيان چڪائي آندو پنهنجي رچايل نظارن ۾، جي گيان جا شعلا هئا، جهڙوڪ سج، چنڊ، برسات باغ وغيره. هائو جي هو انيوي نه هجي ته اهي ٻاهريان چنڊ، اڪو هو چئي، اڪو سو پيا پائن، جو هنجو ڪوبه واسطو ڪونه هو ٻاهرين سج چنڊ وغيره سان، مگر هن ڏٺو ته جو چنڊ آهي ٻاهر، سو چمڪي ٿو خود سندس اندر ۾ ۽ ڀانو يا سورج به سندس ئي اندر ۾ پرڪاش ڏيندڙ، برسات ۽ باغ به معنائن سان ئي ڀرپور آهن.

چندر تو آندي سهائي خوشنما ساري سدا
تو سوا هئي رات راڻي درد ۾ ڪاري سدا.
ليمپ پانوءَ جو وٺي اوجل ڪرين آڪاش کي
راهه ڏين گمراهه کي تون چوطرف چاري سدا.
جوت جي جهڳمڳ ڪري رنچت بڻائين راهه کي
پيار سان هر ڪو نهاري پرش ۽ ناري سدا.
چندر پر تون ناهنو منهن جو منو سيتل سنو
مرڪ سان موهين مڙن کي هرش هرواري سدا.
چندر تون سڀ جو سهڻو تو ۾ ليپت ناهي رتي
تو ڏني آرام آنند تون ڪلاڌاري سدا.

چندر پريم ۽ گيان سورج گگن ڌڻيءَ کي سنڀر
گيان ٻن من ۾ انڌارو ڌڻي ڏک واري سدا ۔

شال اهڙو چندرما هرديءَ ۾ هر ڪنهن جي کڙي
رام چئي ۽ سک ۾ رهي من سرو هتڪاري سدا ۔

شبد ڀاهڻيون (سورج جي وڏائي)

سورج سڄڻ دنيا جو چمڪار ٿيو چوڌاري
خوش ٿي ڪلي پرٿوي روشن رهي جا ساري ۔
سورج سڀئي جڳايا ماڻهو مرون ۽ پکشي
سورج ڏئي سڀن کي هر جاءِ ۾ هشياري ۔
سورج رچائي سڀ شيءِ ۽ جيون ڏاو جيون کي
درڳنڌ تي سوڀ پائي سورج سڳنڌ ڏياري ۔
سورج سمورو جوتي پرڪاش تيج تجلو
اک نا کڄي اڳاهين ڀالوءَ ۾ شڪت ڀاري ۔
سورج سهڻ ۾ هرگز چمڙا جيون لياڳا
رهزن مڪار ڦورو چاهن ٿا رات ڪاري ۔
سورج گيان آهي پڻ گيانوان سورج
سورج سنڀر هريءَ کي هر حال جو سنڀاري ۔

اوديا منجهان اڌارن سنسار کي سنڀارن
پر نا قدر وچارن مورک مها وڪاري ۔

چوي رام سي رهن ٿا پرڪاش روپ پورن
هڏ ٻو وناش ڏک جي سڳنڌي سکن هڏاري ۔

شبد ٽيهٺيون (دنيا جو باغ)

هزارين باغ ۾ گل ڦل پيارا ڀرپون ڪي ڪي
ڪنهي ۾ ڪومل رس ڪوئي مٺا من کي لڳن ڪي ڪي.
ڪنهي ۾ ڪانڪا خوشبوءِ ڪي رنگ روپ ۾ رمڻا
ڌڪاري دل ۾ دائم تي، ڏنائي نا وڻن ڪي ڪي.
ڪنهي کي خلق تي اوڏو ڏسي چهرو سندن چهرو
سدا سرهاڻ لوڪن ۾ عجائب تا ڏين ڪي ڪي.
بهاري باغ جو مالهي اهي گل واريو وچ ۾
جني ۾ ناهه جس جلوو ڌريا دوريءَ رهن ڪي ڪي.
گلابي گل ٽڙي ٽهڪي وڌائي شان گلشن جو
چنبيلي موتيو موهن دليون پڻ پيا ڇڪن ڪي ڪي.
آهي اديان دنيا جو گلابي گل چيم گياني
پيا رمٽيڪ گل سرها سڌارڪ تا لين ڪي ڪي،
سڌيم ڪرتار کي مالهي ڌري جو راض داسن تي
چوي سوامي رام سي سالڪ سڳند سنسار کن ڪي ڪي.

شبد چوهٺيون (عشق يا پريم جي برسات)

پونءِ ۾ برسات آئي لوم ٿيا پوتا نهال
سال جي ساندهه سڙيا، لوءِ ۾ تپت ڪيا پائمال.
مينگهه پنهنجي مهر ڌاري آب ڪئي هر جا اڇاڻ
ڌوڙ کن ڌرتيءَ مان ڌوتو، تي مهي اوجل بحال.
ريج ڪيو حاصل پڻن، سرسبز سي ٿيندا صحيح
گاهه ۽ گلزار دائم، ڏيهه مان ويندو ڏڪال.

ٿال ۾ چشما ليون ٽمٽار ٿيا ڏارا اڏيون
ساه وارن کي مليو سک جابجا جلوو جمال ۔
مينهن محبت جو وسيو ۽ دل پئي هن ڏيهه ۾
مل وڪارن جي مٽائي ۽ قول ٿيا ڳڻ جا وشال ۔
ڪرم جون اڏريون پريون اڄ پريم جي پاٽيءَ منجهان
ڏور ٿيو ڏهڪال ڏک جو سالن جو پڙ پيو سڪال ۔
ڌرم کي بادل بڻايم جنهن ڏنو پوتر پريم
رام چئي سوڻي سهائي خشڪ ٿيو باقي خيال ۔

شبد پنجهٺيون (پربت = انيوي گياڻوان)

پربت وٽي ٿي وه وه تنهنجي عجيب چالي
سنسار ۾ سراسر رونق رکيئه نرالي ۔
سر تي سهين سين لڳ برفن جا بار ڀاري
اپڪار ۾ لوڪن جي واهين ندي ۽ نالي ۔
وڻدي جو تون خزانو روڳين جا روڳ لاهين
جهرڻن جي جوپ جلوي وهتر وڌائي لالي ۔
اڻ کٽ جواهر هيرا ماڻڪ منجهئن مدامي
سيني ۾ سون سانڍي سوارٿ کنان تون خالي ۔
هردم اٽل سدا ۾ ڌوڏن م درد توکي
تو مان سي تن پرائن جن جي ٻڌي اجالي ۔
پربت سنده رهت کي سالم ڪي سنت سوچن
ڪشٽن کان منهن نه موڙي سيوا جني سنڀالي ۔

اوديا جو ڌڪ ٽارڻ وڌوان سي وچن سان
چوي رام تا ڏيارڻ ڳڻوان گيان مالي ۔

شبد ڇاهٺيون (سمنڊ)

سمنڊ ۾ جهاز ۽ لاڳو دليا سان ٿهڙ وٽي پريم يا عشق سان ۽ ترڻ ۾ ٻڌي جو اوکو نه گوڙيون گهمسان ۾ ٻڌي ۾ ۔ اڇاڳي ۽ اڻ کٽ ۾ ٻڌي آهن ۔

سمنڊ سولو ڪين جهاڳڻ پاڻ جت پاڻي پٽي
لهر جي ڏڏڪار دائم گوڙ ڪنهن ۾ نا گهٽي ۔
ڇوه ڇولين جو ڇليو طوفان جي ٽيري تمام
ٿهر ڪوهيڙي سنڌو برسات پڻ منهن نا مٽي ۔
تا اڇن ابر ٻو اتي آڏا ٽڪر اولداه ۾
ور اگر غوراب ويجهو چوٽ نا هن تان هٽي ۔
جن جهازن تي رهيو لت ليڪن جو ترمل وکر
سي قدم اڳيرو اپارن ۾ راه نا سمنڊ رٽي ۔
گيان جي ٻاري شمع ڪيو سوجهرو سامولب تي
آب تيو اوجل اڇو ۽ اند ڪار لڪي ۾ لٽي ۔
رام چٽي ست پرش سولهون سمنڊ ۾ دالهه دلير ،
ڪرم جي ڏاري ڪلاه ۾ سالڪ ويا سک جي ڪٽي ۔

شبد ستهٺيون

(ايشور جڳت ۽ ٻاڻي ۽ سنسار سمايو ان ۾)

سدا جڳديش آ جڳ ۾ ، جڳت جڳديش ۾ جاري
سرشٽيءَ جو سهارو سو سرشٽي ڌيهه جنهن ڌاري ۔

پلڪ ۾ سات پر ڪري پيو اُت لات جو پرتو
عجب جهلڪار جهڳمڳ ٿي بڻيو برهمانڊ هيءُ ڀاري .

گره ڌرتيون منڊل وايو، چندرما ڀان ۽ تارا
نديون سمنڊ جبل جن ۾ پٿون برپت ۽ وڃ واري .

اتم انسان جو درجو مليو ڪل زور منش کي
سکڻ ڪارڻ ٻيا سيئي جڳت جا جيؤ درٻاري .

ڌين کي ڪيره ٻار ڪٽڻ ڏرن تي کي ڌرن پهرو
صفا ڪن کي ٻون ڀاٽي سندر ڪل ساه چوڌاري .

ڪرم ڪن لوڪ ۾ جيئي سڪي چوي **رام** ٿيا سيئي
پيارو پاپ کان پالهو پريتي هر سندي پياري .

شبد اُٺهتيون (ڌرم جو وکر)

رام فقير چوي تو ڪ اسين ڌرم جو وکر، واٽي روپ ۾ ڏيندائي رهون ٿا جو ٻر سوارٿ آهي ٻنا دام جي آهي مگر وڻندو ڪو سياڻو سڄاڻ، مورکن ۽ وڪاڻن لاءِ آهن ڪل ڪارا اکر ڪس .

صافدل سياڻا سڄاڻي ڌرم جو وڻندا وکر
ڪرم هيڻن مورکن جي دل سندو ڪلندو ئي ڏر .
گهور اونده ۾ شمع پڻ چشم وارن لاءِ چڱي
تيج ڀانوءَ جو الڌن لاءِ ڪين ٿئي پڻ ڪارگر .
عاقلن وبجهو وڌي اپڪار کي اختيار ڪيو
پاپ ڌني دولاب ٿياڳي صاف ڪيو سينو سبر .

محبتي هر منش جا هر ماڳ مظلومن اڇهو
ڪار ڪلفت جي وساري ڪن ديا دل لئي اُڪر.
ڪين ٿا مورک مڃن هيءَ ٻات ٻوڙ پار جي
رات ڏن هرديه ۾ جنجي بغض جو ڪارو ڪڪر.
پاکنڊ ۾ منظور ناهي ٻي سرت ٻانڌي رهيا
تعصبين جي بحث ڪان چوي رام ڪن سالڪ صبر.

شبد اوڻهتريون

(عاشق يا سالڪ جي اندر ۾ ديئو واڻي)

هيٺيون شبد سال ۱۹۲۸ع ۾ رام فقير جي هرديه ۾ آيو. هن جي عمر ۳۶ ورهيه هئي. جا هن پنهنجي حالت ڏني ٿيهمان ڪاٿو ڪيو عام سالڪن جو ۽ لکيو شبد هن ريت:-

اندر ڪي پرم پرڀن جو منڊر الهام جو ناهي
جڳي ٿي جوت نوراني، اڇهامي ڪين سا ڳاهي.
چندر ڪارو ٻري سارو اچي جڏهن سامهو سج جي
شرن ۾ آتما انپر پرم پرڪاش ٿو پائي.
ڪليا ات دئار دل مانهين ڏٺوسين باغ قدرت جو
مڙهيون ۽ ٿان ويا وسري سنڌيا پوڄا نه ڪر ساهي.
سياڻون پست ٿيا پرزا رهي نا ٿانگهه ويدن جي
ورن رتين جي وهمن ڪي رهيو پڙ نينهن رهنائي.
ٻيا واڻيءَ وچن ٻولي سپيرين راز رهبر ٿي
ٻڌن سي ٻول ٿا سالڪ اُتي هرديه جا ڪن لائي.

ڪرم ۽ ڌرم ليکيءَ جي ملي سڌ صاف سيني مان
وڃن ٿا ورق ويچارن گرو هر پاٺ پاڙهائي .
ٻنام پريم جو انيئو يٿارٿ بات رام چوي
سوم لک ساه سامائي عجب اسرار هيءَ آهي .

شبد ستر (٧٠)

(ڄڳ اُتپتيءَ لاءِ جدا جدا مڃتائون)

دنيا جا منش مالڪ لءِ عجب ٻاتيون ٻڻائن ٿا
سرشٽي آد اُتپت جا ڪٿن نيارا ڪٿائن ٿا.
چون ڪي برهم مان ٻڻيا اسانجا جيو ۽ ٻوٽا
جڏهن ٿئي شوق صاحب کي پاڻئون مايا رچائن ٿا.
ڪئي ڪي برهم نا پاسيو مڃيو ڪل کيل مايا جو
جيو ڪن تنهن ميلاپي مليو چيتن سڄائن ٿا.
گهڙي گهٽ ۾ ڏنو ور ور هري گڏ آ مگر نيارو
جدا ڪل جيوءِ پرڪرتيءِ پرڻ مان جوت پائن ٿا.
انادي اننت سي رهندا اڪي ٻڻندا اڪي ٻڻيا
وسن هر مانهن هر ويلي سدا وياپڪ سمائن ٿا.
چوي سوامي رام لر ليکي وجود ٻن پاڻ ووڙيندا
سوم انيءُ سٽاءُ سين پرم سالڪ پلائن ٿا.

شبد ايڪهتريون

(ڌار ڌار مٿن ۾ ملڪ ڌار ڌار)

ڌري ڪئين ڌرم جا الا نرالا پنٿ ٺاهن ٿا
ونجوڳي باه ٻڙڪائي منش جيوت جلائن ٿا.

سچاڻن راز نا رهسيه حقيقت حال نا ڄاڻن
لڙن تا لوڪ لفظن ۾ نه موڙها مام پاڻن تا.
جدا ڇڪتاڻ تي جاري نياري نام تاڻ لئه
مگر هڪ ڌرم جو پيالو نه پيئو نا پلائن تا.
رسم راڄن ۽ پوشاڪن لڙائي لوڪ ۾ لاتي
اجاڙيل باغ اندر جو نه ڪنهن پر ۾ بڻائن تا.
الٽيءَ شرڌا جا پوڄاري نه سمجهن راز رام چوي
عقيدن قيد ۾ قابو ٻڌي پنهنجي ٻڌائن تا.

شبد ٻاهتريون (رام فقير جو شخصي احوال)

هت سوامي رام پنهنجي شخصي جاڻ تو ڏئي ڪ آءٌ ڇاتو
ميان. آهي هيءُ ٻ ڪل گيان اڻ سڌي روپ ۾.

آهيان ڪير ڪريان مان ڇا ڇا سالم ٻات ٻڌايان تو
ڌرم ڪرم جو مارگ پنهنجو ڪولي صاف سڻايان تو.
ڌرم نه ڪنهن پر لڳون پراڻو ڌرم نه ڪنهنجو خاص خريد
پيار ديا ميلاپ سچائي تنهن کان منهن نه مٽايان تو.
ريت رسم وهدوار سيپينا هر ڪنهن ديش نرالي ٿي
ڌرم نه وسنر ورن وچارين دل جو ڌرم ڌرايان تو.
قيدن سمر ڪل پنٿ پروڙيم رسمن ۾ نر بالد رهيا
ڌرم اهو جو دل اوجاري ٻيا ڪل وهم وڃايان تو.
ڏاڍا نا ڏاڍن ۾ پوڇن مٺڪن جو ايءُ مرڪ ٿيو
ستگر ديو هري هرديه ۾ مرشد پيو نه مڃايان تو.

ڳڻوانن جي ڳڻ جو گراهڪ ڏيڻ جو آهي داس مدام
اڻهڪرن اورانگهي پنهنجو ڪين وڃايان ٿو.
الٽيءَ راه ٽڄڻ ۾ ڪنهن پر عار نه ڄاڻان آهي ڪوئي
ٿوڙي لوڪ ڪري مون نندا پير نه پٺتي پايان ٿو.
ڀؤنرن جان گل گل تي وٺهي واس وٺم ڪي ڀاو ڀري
رام چوي فرقن ۾ ڦاسي جيءَ کي ڪين جلايان ٿو.

شبد ٽيهٽريون (ڌارمڪ نيتائون هر ديش ۾)

مذهب رهبر راه جا هر ديش ۾ اظهار ٿيا
لوڪ جي ڪلياڻ ڪارڻ ايڪدل نروار ٿيا.
چوطرف آيا ۽ ايندا مذهب کي هر ماڳ ۾
حال جي حالت وچاري گيان جا گلزار ٿيا.
ٻول ٿا ٻولن سدا سنديش جي ٻوليءَ اندر
پريم جي پرڪاش ماهين درس ڏي بيدار ٿيا.
ڪين هر جي خاص ٻولي پريرنا آواز ٿئي
محبتي منزل اندر الهام جا اسرار ٿيا.
راز کي چوي رام سمجهن ويرلا ودوان ڪي
سي نه سمجهن مورهون، جي غفلتي گنوار ٿيا.

شبد چوهٽريون

(گيان گنڀير جون ڳالهيون، ٻي سمجهن کي نه ٻڌائجن)

هن شبد ۾ شري رام فقير کي ٿي اپديش مليو. شبد لکڻ جو ڪارڻ هن ريت ٿيو ڪ رام سواميءَ ڪن جي اڳيان، گيان جي ظاهرائي ڪندي مورکو اپمان پاتو، جنهن ڪيس

ڏک ڏاڍو ۽ گرديءُ کيس اهڙيءَ حالت ۾ اپديش ڏنو جو هن اکر ٻه اکر جيڪي ٻڌو دل کين سان سو لکيو پڙهڻجي آليندي جي سولهپ ۽ سڄاڳيءَ لاءِ. انهيءَ ريت اصل ۾ شبد هدائت رام فقير کي، هاڻ لاڳو ساري لوڪ سان.

گيان جي گلشن جون ڳالهيون کين ٻارن کي ٻڌاءِ
ليکن جو نرمل نظارو نا وسوڙن لئه وڃاءِ.
پاٺ جو پهريون نه پرجهي سو پڇون ڪڏهن پر پڙهي
هيٺ وارن کي نه هڪدم چوٽي جا چارا چناءِ.
منش ماڙيءَ تي چڙهي درميان ۾ سيڪي ڏسي
کين پر هيٺيون ڏسي ٿو، ليڪ جي ليکي لماءِ.
سرڪ جنهن پيتي نه ڪڏهين ڏي م تنهن شيشو شراب
اڻ پياڻن کي م ساقي پر پيالو تون پلاءِ.
پر نه جنهن پکشيءَ کي جاوا ڪين اڏي آڪاش ۾
ٻن ٻڌيءَ انسان ئي پر، ئي پرن کي نا اڏاءِ.
لعل ۽ گوهر سندو پرڪاش نا پسندو انڌو
علم جي اسرار جي ڪجهه علم وارن کي سڻاءِ.
دل جو دروازو کلي ٿو رفتہ رفتہ رام چوي
آپڻو اليءُ سهائي ٻوجهه اليءُ ري نه کاءِ.

شبد پنجهتريون

(رام فقير جون ڪي شبڪائون)

لڳي ٻه رام فقير کي ۽ پيڙهه ٻه وينو ٻاڻ، جو راز سهي

ڪري نه سگھيو ۽ ڏک نه ماپيس ڏيل ۾. شبد ۾ چاڙهو پڇي سو ظاهر آهي ۽ گرديؤ جي منظوريءَ سان داخل ڌرجي ٿو.

چالہ سٺاءِ سوامي تون سالڪن سنائين
جب جو قدم وڌائن تن راهه چو رنڊائين ؟
منظور تو نه ڀڳتي يا پرک لئه تي پيڙا
حڪمت ڪائي ڏکن ۾ يا ڪرم ڏنڊ ڀرائين ؟
داسن کي تنهنجي دم دم جڳهه ۾ تي لهر لوڏي
يا پاڻ تون تني کي در در وٺو ڌڪائين ؟
بازي مڪار جيتن ساري نه ڪا سڄڻ جي
تنهنجو نه وس هلي ڪو يا نيم سو نباهين ؟
چوي رام راهه ڏيارج دربان تيا جي در جا
سک ساهه ۾ سمائن شل عرض هيءَ الائين ؟

هيستائين جي شبد ڀاڱه ٻئي جا آهن تن مان پويان ٻه سال ۱۹۳۰ع جي رچيا باقي سال ۱۹۲۸ع جا آهن هن کان پوءِ وڌيڪ شبد جي ڪجهه لکيائين سي هنن شبدن جي ڇپائڻ وير سال ۱۹۳۵ ۽ ۱۹۳۶ ۽ ۱۹۴۲ع ۾ اڳهه ڏنل احوال موجب ۽ اهي هت نمبر وار ڏجن ٿا.

شبد چاهتريون

(رام سواميءَ کي دنيا ۾
ڪوٽ ئي ڪوٽ نظر آيو)

ڌرمي دنيا ۾ عام طرح کي چوندا آهن ته جيهي

ڏرشٽي ليکي سرشٽي يعني جو ماڻهو پاڻ جهڙو آهي تنهن کي جڳ ۾ تهڙو نظر ايندو مگر رام فقير چوي ٿو ته اهو چوڻ هندو شستن ۽ اوچ ڏرشٽيءَ وارن سان لاڳو ناهي. ڳاڙهي يا سائي چشمي پائيندڙ کي دنيا ڳاڙهي ۽ سائي نظر ايندي پر سفيد چشمو پائيندڙ کي ڳاڙهي يا سائي، ڳاڙهي سائي ۽ سفيد، سفيد نظر ايندي.

ڪوڙ جي بازر گرم سنسار ۾ -
پاپ ۽ پاکنڊ وڌيو حد پار ۾.
لينهن ۽ اوڙس وٺي آئي خودي
عام ٿيو عالم سڄو اهنڪار ۾.
رب وارن جي رهي سرسي سدا
هر ڏنڌي ڪم ڪار ۽ وهنوار ۾.
محبتي ۽ وير گياني ڏربدر
ڪلفتي ڏولهين ڏکي لاچار ۾.
ڪوله پر پوءِ لڳ رهيو پر پاءَ ڪو
ناهه اڄ وشواس پڻ ڪرتار ۾.
رام چوي سياڻن ڪيو گوشو صبر
موڙکن بازي مٽي انڌڪار ۾.

شبد ستهتر

(اسانجو ڪرم ئي سک ڏک جو ڪارڻ آهي)

ڪرمن لئي سنسار بڻيو هيءُ ڪرم جو ڦل سڀ پائن ٿا
ڪرم اسانجو ڏک سک آڻي دوزخ بهشت رچائن ٿا.

ڪرمن ساڻ ملي ڌن دولت ڪرمن ماڻهن پدارٿ پيا
ڪرمن سان ڪي ڏين ڏکيا ٿي، لشدن سيس لمائن ٿا.
ڪرمن سان گڻوان گياني، پريمي ۽ ٻڌمان ٿيا
ڪرمن ڪن ڪي مورک ٿاهيو، ٻڌيءَ سوا ٻاڏائن ٿا.
پورب ڪرم هتي ڪم آيو هٿ جو ڪرم اڳاهن هلي
هيءُ چرخو لٽ ٽار جي مالها، ڪرم ٿي ڪرم ڪرائن ٿا.
سڄڻ سدا سي جو سک لئه ڏک ۾ ڏياري ٿو
ڪرم ڪريون چوي رام سدائين ڪرم ٿي توڙ رسائن ٿا.

شبد اڻهتريون (زر جو زور)

ڌن ۾ دنيا، سنسار ۾ دنيا تنهڪري سنساري ته ڌنوان، غريب ۽ نرڌن جو حال مشڪل. الهيءَ ڌيان تي لکيو رام فقير هڪ شبد مگر شبد جو واسطو سنت يا فقير سان ڪونهي ڪارڻ ڪ سنت فقير پاڻ ٿي مايا کان پري رهي ٿو.

زر جو آ زور بالا، زر جو وڳو ترانو
زر بن زبون جيئون زر ۾ وهيو زمانو.
سک نعمتون سمي جون ڌن جا چرن چمن ٿيون
ڌنوان ڪي دنيا ۾ تجمل ملي شهانو.
دنيا هلي دنيا سان ڌن جون اکيون اٿاهيون
نرڌن نه ڪر اُپاري ٿوڙي ڪ نر سيانو.
سنسار جو سڀن ۾ مسڪين سک نه ماڻي
دردن دکن ڏکن جو جڳ ۾ جڙيس خزانو.

بيٺل سکيو آسودو ٿڌوان پد پرايو
نرڌن دکيو ٿورڙيل ۽ نروس رهيو لماڻو ۔
مايا جي عجب مايا، مايا ۾ سڀ سمايا
مايا بنا مڻش آ چوي رام ڪل ڀانو ۔

شبد اوڻاسيون

(آتم رکشا ۽ نيڪ اعمالن جي ڪارڻ
رام فقير جي پرارٿنا)

در تنهنجي تي سجڻ سوامي آيو هان مان آش ڪري
آتم رکشا شيءِ ڪرڻ جو دان ڏجڻ داتار ٻري ۔
محبت ڏي مسڪينن خاطر ڇلندن تي جت ڇانؤ سند ۽
شال ڪريان سنسار جي سيوا دل ۾ نرمل ڀاؤ ڀري ۔
سوارٿ ۾ پرمارٿ پاليان سوامي نت سنتوش رهي
ميل مترتا من ۾ محڪم جيون لئه جيؤ شال وري ۔
سک آنند جي ورش وسائين ڪلفت ڪاري آگ اُجهي
ڀؤ ڀرمن جي ڀيڙ ڪنان هت هوت ڏئي ڪر پاڻ پري ۔
متر درشٽي ڏيار مدامي ڪونه رهي ڪت ويري ڪو
لاٿ نگهه ڪر آءٌ اڄاڻو تو ٻن منهنجي ڪاڻ سري ۔
واهر ڪر تون پرم ديالو حڪمن تي هر جاءِ هلان
تون ڀالو انتر آتم جو رام چوي رهه ڪين پري ۔

شبد اسيون (ڏک جو ڏو راپو ۽
ڏئي تو رام فقير ڪرتار کي ۔)

حالانڪ عام لوڪن کي اها گم ڪاڻ رهي ڪ ڪهڙيءَ

لڳيءِ رام کي حيران ڪيو مگر هو ڪڏهن ڪڏهن اهڙا درد ڀريا شبد ٻه لکندو هو پر قائم صرف هڪ ئي اٿس جو هت ڏجي ٿو. شبد جي رچنا سال ١٩٣٦ع جي آهي جڏهن ڪ رام فقير جي عمر ۴۴ سال هئي.

هٿ هٿ ڪندي وڃي وهي، ڏک ۾ وهي ٿو نا سٽي
درد دل درماند ڪئي ڳڻتين ڳهي ٿو نا سٽي.

محبتي مئخان جي پيالي ڏاو خمار آ
ساڻ پر سڪ ترشنا جي دل اندر آرزو رهي.

نا مٽي خواهش ٿي من مان نا پڄائين آش ٿو
ٿو سندي در تي سوالي هاء دل خالي وئي.

ڪرم جي تقدير ڪا پورب سندي پويان رهي
يا نه وک اڳتي اپارين ڪاله سڌ سارين صحيح.

مون ڪئي تدبير ڪنهن پر ڪولڪو حيلو هليو
پڻ اميدن جو اندر ۾ سلسلو آيو ٿهي.

کهل ڪر چوي رام هردم راه جو رهبر ٻڌي
تو سوا ڪنهنکي سڻايان حال ڏس هيڻو آهي.

شبد ايڪاسيون

(رام فقير پنهنجي جيون ٿي پاڻ حيران)

شري رام فقير چوي ٿو ڪ هر ڪا گهڙي منهنجي جيون جي آئي نهندي پئي هلي ۽ منهنجو پنڌ ٻه ڪنهن گپت اسرار ۾ پاڻمراد وهلندو ئي رهيو ڪارڻ ڪهڙو، مولڪي

پٽو ڪوله پيو.

ڏٺہ ۾ عجب وهي ٿي ساري سڌم حياتي
مقصد ڏ راز ڪهڙو سڌ نا وهي صفائي.

ور ور امنگ جون ويرون اڇلون پرن اندر ۾
چڪ چوه ۾ چڪائن پکي پرت تن کا پاتي.

سڪ سوز جا سلا جي ازخود اپر لدا آيا
پاٽڻون پرين اسانجي آبادي آهه تاتي.

گهٽ گهيڙ لاهه چاڙها ڏرمي دليا گهمائي
سورن سکن سڌر پڻ لالاڻ آهه لاتي.

لک ٽار مان ٽرائي اولهي عميق آٽي
روشن ڪري تو راهون جيءَ ۾ جهلائي جهاتي.

هر راه ۾ رٻالي هٿ هوت جو ڏسان تو
حيران خود رهيس مان چوي رام دنا راتي.

شبد ٻياسيون

(ڌار ڌار مٿن ۽ پنٿن جو ميڙاڪو)

فقير رام سوامي يا رام فقير مٿن پنٿن جو واقف آهي هن شاستر ڪونه پڙهيا آهن پر ڌار ڌار پيروڪار ڏٺا آهن. فقير چوي ٿو ته مول ڳالهه جنهنتي ڌٽيءَ جو واضحو سا آهي ليڪ اعمال يا ڪرمن جي سکيا ۽ اها آهي ۾ سڀني ۾ هڪ، باقي تفاوت رهت رسم ۽ گيان عقيدي جو، تنهنتي خواه مخواه خلق وڌايو خيال.

رام فقير چاهي ٿو ڪ دلين مان وڃي وهم ۽ غير ۽ ڪرم ڪمائن لوڪ ۾.

پنڊت مت ميڙو مچايو ملڪ ۾ مونجهار ٿيو
گيان ٻن غافل دنيا خالي عقيدن آر ٿيو.

ڪو چوي ٿو پنڊت مت ۽ ڪو چوي فرقو ڌرم
ارٿ آ ساڳيو سڀن جو لفظ جو تڪرار ٿيو.

جڻن پکين پڃڙي پيا رسمن عقيدن قيد ۾
ڦاڙ ڪي ڦاڙ ٿي ٻڌائن ڌار لئه دشڪار ٿيو.

اليوي آچاريا آيا سڀن ۾ عام لئه
ڀيد آ پوين بنايو ورڇ جو وهنوار ٿيو.

پاٺ نيارو ساٿ نيارو صاف نيارو سنسڪار
ڌام نيارو ڪام نيارو نام ٻيو لوار ٿيو.

وهم ڪو ورلو گياني سم درشٽ سڀ سان رهيو
رام چئي من ۾ وچاري ماڳ جو موچار ٿيو.

شبد ٽياسيون (ديپڪ جي وڏائي)

هيءُ ٻه هڪ النڪار آهي جنن سج چنڊ باغ ۽ ٻرسات اڳ ڏنا ويا آهن مهڙ ۾ ياڳ ٻئي جي ۽ النڪار جو ارٿ آهي ۽ ظاهر وستو هڪڙي اندر ارٿ ٻيو. آهي ڪل ماڻهن جو حال.

اولده جو آسرو آ ديپڪ دنيا ۾ جائي
آتت آهي اکين جو نايين ڪل ۽ ڪائي.

ٻڌ پوت ڪي پڇاڻي، من ۾ همت مچائي
پرڪاش سک پسائي آنند اندر اٿاهي.

گم ٿيل شيون سيايون، اندڪار هيون جهپايون
لڙڪ نظر سي آيون سالم ٻٽي سهائي.

دويشي نه نرڏلي ۽ جو سالڪو نه ڪو غمي ۽ جو
ساڳيو سچ ٻڌي جو ٻن ۾ وڏي ٻيائي.

ديپڪ سا دل گياني، جهڳمڳ جوتي نوراني
ڇوي رام سا رساني، گهر گهر ۾ روشنائي.

شبد چوراسيون

(ايشور جي ٻي انت ۽ اجهاڳ مايا ڏسي،
رام فقير حيران ٿئي ٿو.)

شروعاتي مڃتائن جو ذڪر ڪندي سوامي رام فقير اڄ جي ذڪر ڪئين اڳي ٿو ۽ ڪاٽ پرڻ اهوئي آهي ڪ جڏن جڏن رام فقير وڏيو ڏٺن ڏٺن ايشوري آواز کان سواءِ باقي ڏسڻ ٿوڙي سمجهڻ ۾ ڏور ڏٺائين.

آهيان ڪيئر آهيان ڪيئر
حال انهي ۽ حيران ڪيو من، پيم پتو نا پير.

اول مڃيم تي انش هري ۽ جو، سارو جڳت سروپ
ڇيم اصل کان آئون آهيان ڪرڻ آيو هت سير.

ڪين مسئلو پيئو قدم تي، چت گهٻراهٽ آيو
پاڻهي خالق، خلق ٻٽيو سو، مڃڻ مڃائڻ غير.

پوءِ ڇيم آءٌ جيئو ليارو، هري ٻہ ساٿ سڌيؤ
اندر ٻڌم آواز الهامي رهيم اڀر نا پير ۔
ميٽيم عقيدا آواگمن جا ڪٽيم ڪرم پرڌان
الت آد جت ليي نہ ڪائي لڌم نہ گهٽ ڪوئي گهيڙ ۔
رام چوي اسرار عجيبن ڪٿڻ پسڻ کان ڏور
جِنَ جِنَ ڳولهيم، تِنَ تِنَ اڳتي مونجهاري جو ميڙ ۔

شبد پنجاسيون (من ٻڙ پوت)

جاڳہ ڙي مَن جاڳہ جاڳہ
شال هر ڪرپا سان تنهنجو ڪو وڙي ڪنهن پر سڀاڳہ ۔
ڪو ويو ڪنهن کي آ وڇڙو، هيءَ دنيا اچ وڃ جي جاءِ
ڪيترا آيا ويا ويندو نہ نر يا نار ڪاءِ
سو رهيو دم دم سڪي بدڪار کان جنهن کي ويراڳہ ۔
گرهست ۽ پريوار جو سک ڪوڙ ڪنهن قائم رهيو
مان ۽ مايا جو رس ساٿي نہ سالدہ ڪنهن ٿيو
چوڻ تون پريو پڙهن مان تو لهين آنند اجهاڳہ ۔
نام تيو هر جا امو هن لوڪ ۾ سنتن سندو
ڪوڙ ڪم لشقل ونو گٽوان ۽ ليکن سندو
ڪين ڪر ورت ڦهي ڌهيءَ مٿان ڏي ڪين داڳہ ۔
باجهہ جي ورشا وسي ٿي ڪرم ٿي ڪرتار جي
پاپ ۽ دولاب ٿي زحمت وسي هر پار جي
ليڪ بد هٿ ۾ آ تنهنجي رام چوي رهجڻ سجاڳہ ۔
هيسٽنائين جي شبد ۸۵ آيا آهن، تن ۾ شبد ۴۱ کان ۵۰

ٽائين ڏهه شبد سال ۱۹۵۰ع ۾ دنوي سڌار مان روپ ڦيري هن پستڪ جي شبدن سان ميلي ٿيا آهن جو احوال اڳ ڏنو ويو آهي باقي ۷۵ شبد سنتن ۾ ٻي دفعا ڇاپي هيٺ آيا ۽ سال ۱۹۴۲ع ٽائين سوامي رام فقير وٽ ابتدائي شبد موجود هئا.

سوامي رام فقير

سنت سيلاني آچاريه اوستا

هٿ ڀاڳ ڀيو ——— سمپورڻ

॥ ਓਂ ॥

شري ستگور ديوايه نمهه .

رام شبداولي

اٿوا

گيان گلشن

ڀاڱو ٻيون —— آڪاشي ورشا

سال ١٩٤٢ع کان ١٩٥٦ع تائين

سال ١٩٤٢ع کانپوءِ سال ١٩٤٨ع شروع تائين سنڌ جي پوئين زماني ۾ ڪل شبد، جي رام فقير لکيا، سي ڏهه آهن، وري جا واٽي ڪجهه ٽڪيري لکڻ ۾ آئي سا هند ۾ ۽ سال ١٩٥٠ع کان، جو احوال ٿورو اڳيرو ۽ ضروري گهرج ۾ ڪبو. هت سنڌ جي پوئين زماني وارا ڏهه شبد، جي سنڌ ۾ ڇاپي هيٺ آيا نه هوا سي شروع ڪجن ٿا ۽ نمبر اڳين ٻن ڀاڱن سان لاڳيتو آهي. ڪن ۾ ٿوري ٿلهه يا ٽڪبندي جي تبديلي ڪئي رام فقير، پستڪ ڇپجڻ وير.

شبد ڇهاسيون (رام فقير جي پرارٿنا)

رام فقير پرارٿنا لکندي حيران ٿيو ۽ ويچار ۾ آيو ته جو لوڪ سڀني جو مالڪ ۽ سائين ۽ جنهن جي در تي آءٌ نيچ ڀيکار ۽ داس اُت پريم جو رستو وغيره ڪئن نهند و

ڪڏهن داس جو رستو به شاهه سان ٿيندو! قلم هٿ ڪندي ويهي رهيس ۽ اهو دل جو ويچار هن شبد ۾ لکيائين ۽ ات ويچار ملينس ڪ اي رام تون هن ڪي ماتا جو درجو ڏي ۽ ٻار ٻڻجي ويهه ۽ اهو خيال هن شبد ۾ لکيو اٿس جو هيٺ ڏجي ٿو۔

ڌڻي آهين توريءَ لر آڌار

مهر ڪرڻ تان جڳ ۾ جيوان، تو ٻن جيءَ نه قرار۔
تون لوڪ سڀي جو والي، آهن دين اڌين سوالي
ڪٿن لاٿو ليکهن نباهيان ڪٿن لاهيان لڄ شرمسار۔
ڪهڙي حاجت حجت هلايان، جڏهن در جو داس چوايان
ڪر مهر سندي منظوري ٻيو ناهه وديا ويچار۔
تون ناٿ اگهه لٽ ڌارين، مو لکي پاٽئون پار اپارين
ٻن تنهنجي شاهه نه ڪوئي آهي داس تنهنجو بيڪار۔
چوي رام اميد سنيار ٻم تو پاٽئون شرت ڏيار ٻم
تون جڳ جنني جڳ مائي آهين ٻال وهيڻو پيار۔

شبد ستاسيون (گوڙه گيان ۾ اه وت رام فقير کي هدائت)

قدرت جي تهه ۾ وڌ لڌي رام فقير ات آيو جتان اڳتي هن ڏٺو ڪ منش ڪي وڌڻ جي واهه ڪانهي ۽ ٻؤ جي جاءِ آهي ۽ اندر ۾ اهڙي هدائت به ملينس جا هندي زبان ۾ هئي، رام فقير اها پستڪ ڇپجڻ وير سنڌيءَ ۾

ڪٿي آهي جا هٿ ڏجي تي ۔
مٿان گيان ڳنڀير واڇائين
اڳيان رستو نہ آهي ٻؤ پائين ۔
گيان هريءَ جو وچن ٻاليون، ڪوڙنڪ ۾ ويا ڏن ۽ راتيون
من پنهنجو نہ ڳنوائين ۔
حاضر سو ڪرتار پڇاڻج، سڀ جو سوامي مالڪ ڄاڻج
شرڌا سان سرڙو نمائين ۔
ڀاؤ ڀڳت جو ٻيج لڳائي، شڌ هردي ڪر ڪرم ڪمائي
سو ٿان موڪش ملائين ۔
رام چوي تا ٻاس وسارج، لوڪ شيوا ۾ ڌيان ڌرائج
جڳ جي ۾ يش وڌائين ۔

شبد اٺاسيون

(رام فقير ڪرتار جو عجيب ڪاربار ڏٺو)
صاحب جي عجب ڏٺم سلطالي
ڪار ٻار هٿ ۾ سڀ هنجي، هنجي نظر نوراني ۔
ڪن کي شاهي تاج ٻڌائي ڪي ڌاوان ۽ داني
ڪن کي حاڪم حڪم ٻهائي ڪي ڌارن ٿربالي ۔
ڪنهنجو ڌر جو ڪهڙو ڳايان سڀ ۾ نات وڪالي
درد وند درويش سياڻا، در در ٿيا سيلالي ۔
ڪن کي سڀ نعمت خوشحالي هٿ وس ملڪ جي خاني
ڪن جو ڏينهن اجهاڻو ڏک ۾، ڏک ۾ رات وهالي ۔

ملڪيت جڳ ساري ئي جنهنجو، هو مالڪ جاودالي
رام فقير تي مهر هجي شل، حال پسي حيراني .

شبد اوڻانوي (ايشوري آوازا اندر ۾)

جڏهن رام فقير منزل تي آيو تڏهن ڏٺائين ته اندر ۾
ويد ۽ اندر ۾ سمرتيون ار تاث اندر ۾ ئي ڪرتار پنهنجي
گپت راز کي وچي تو ظاهر ڪندو ۽ در جي ٻه در جي .
گهٽ ۾ پرين تو ٻولي، ٻڌ ٻڌ تون ڏيئي ڪن
هر گيان ڌيان شان جون ڳالهيون سلي سڄڻ .
سڪ مان سڄڻ پدار ٿيو، سڪ ئي سڄڻ سنيار ٿيو
پريمين جي پريم سان ٿي پتشاه ٿيو پرسن .
جتن جتن وڌيس اڳاهون آواز پڻ اڳي ٿيا
آخر اُتي مان آيو، جت ديو جو درشن .
الهام، ديو واڻي، آڪاش ۾ اندر جي
پرڪاش سان پرين جي روشن رهيو گگن .
اليو اڪر الاپ، ويراڳ جي ورتيءَ کي
ويراڳ ماڳ پائي چوي رام ايءَ وچن .

شبد نوي (دنيا کي اپديش)

سچڻا، صاحب کي اٿ سار
سرو سکن جي کاڻ سدائين هردي ڪر هر وار .
سرشٽيءَ جي جنهن جوڙ رچائي پرٿوي ۽ پاتار
سنتن جي من ستگر سوئي گيان ڌيان داتار .

گرمک ٿي گھر پنھنجو ڦولھج، گر جو ڪر ديدار
گر ۾ ديھيءَ ۾ ساڻ سمايو، لر ديھي لروار.
سرو دنيا ۾ ھڪڙو سائين سڀ ھنڌ سندس پسار
ڪٿ ڪٿ سو اٿس ٿيو نا، اڪٿ رھي آڌار.
اوم، رام جڳديش ايش ڪل نام سندس لروار
سيٺي سھائن دل ڪي ليائن رام فقير وچار.

شبد ايڪانوي (سوامي رام فقير سائينءَ کي واجھائي ٿو)

ھيءُ شبد سوامي رام فقير پنھنجي عمر جي ٻاونجاھ سال ۾ لکيو ڪي گپت اکر، ڪن خاطر ظاھر ڪجن ٿا. صبح معني نديڻ ۽ رام فقير ١٥-١٦ ورھين جو ڇوڪرو ٿي ھو جو سندس خيال مالڪ ۾ رجوع ٿياھ ٻھر سوا سورج معني ٣٥-٣٦ ورھيه آورجا ۽ تحقيق رام فقير ايشور ھستي عمر ٣٦ ورھيه ۾ پاتي. مگر ھو منجھند ٽائين ڏر ٿي ويٺو رھيو معني عمر پنجاھ ورھيه. ٽائين. عمر ٥٢ ورھيه ۾ شبد لکيائين جنھن سڪ جا ڏوراپا ڀ آھن ۽ وينتيون ڀ.

دل تو بن ٿي ديواني
ڪر پاڻ سڃاڻ مھر واني.

تنھنجو، وڏن وڏو ڳڻ ڳايو سٺي ساک مون قدم وڌايو
اڻ ڏٺي جو ناتو لايو ھاڻي حال ٿيم حيراني.

تنهنجي لوڪن لقب لڳايم، سڀ سهما سور سهايم
سنساري ساڙ مٽايم جڏهن وره ڏني ويرائي .

ڪن سڏيم چريو سودائي، ڪن ڪوٺيم مڙد الاهي
هٿي ڪل نہ ڪنهينڪي ڪائي
ڪيهي قرب هٿين هت ڪالي .

جڏهن هارين هر پٽي هلايا ڪم ڪار ۾ ماڻهو آيا
۽ ماڻن گهڙا سجايا اسان تنهنجي ڳڌي دوستالي .

تنهنجا صبح سان پدت پڃايم، ڳولي ڀر سوا سڄ پايم
ويهي در تي مدجهند وڃايم پاچا لڙيا وڌي پريشاني .
چوي رام سڄڻ مهنجا سائين شل پنهنجو پيار پسائين
مدجهہ جيڏن مون مرڪائين پايان لوڪ مبارڪ ڳالي .

شبد بيانوي (ٻريو ريڏو غريبن سان)

سوامي رام فقير، پنهنجي فقيري اکين سان، ٻريوءَ جو ڏٻرو غريبن جي دل ۾ ڏنو غريب معنيٰ چڱو ۽ مانيٺو پر اهي، جي مايا ۾ مغرور اٿ ٻريو ريڏو ٿي ڪين .

غريبن جي جهوپڙيءَ ۾ پرين پاڻ پسائي
مايا جي مڏيون ۾ پٽ پير هٽائي .

دل ڪان دماغ جنهين اسريا آواز اٿهين
پرسن تيو ٻريل ڪي هت هوت گهمائي .

محبت جو ميڏهن ٻرسيو اپجا سمنڊ ۾ موڪي
ٽوبير ٽٻيون لڳائي، ڏين ڏيهہ رسائي .

اُت اُت اڏر تي منهنجي جت جاءِ هٿي جانب جي
وس ۾ نه مون رهيو ڪي آڻي ٿو ڌر ڪلائي .
الفت ۾ عجيبن جي چوي رام وڪاڻو
بکشا سجڻ جي هٿ جي سو پاڻ پرائي .

شبد ٽيانوي (رام فقير جي پرارٿنا) .

شبد ٺهڻ جو ڪارڻ هن رهت ٿيو ته رام فقير بيمار هو . دوائون ته هو ڪندو ئي ناهي، هو چوي ٿو ته من لوڙي تن جا دک اسانجي اعمالن جو ئي ڏنڊ آهن تنهنڪري هن پرارٿنا ڪئي ڪرتار کي ته هي سائين مونکي معافي ڏي ۽ وڌيڪ شرمسار نه ڪر .

ٻڪ ٻول پرڻ ڪرتارا
منهنجا عيب نه ڪر تون اگهاڙا .

دک درد ڪرم ڦل آهن، ڏنڊ ڏوهن جو ڀوڳائن
پاڻٿون بخش تون بخشڻهارا .

دم دير نه لوڪي ڪائي تنهنجي نظر مهر سڪدائي
ٿين ڏک جا ڏور ڏهاڙا .

تنهنجي شرڻ ۾ آيس سائين مونکي پاڻ ڪنٿون بچائين
ڏي سمتي سونهپ وارا .

تون ئي حڪمت مالڪ حامي، ٻئي جي
ڳنهندس ڪين غلامي
چوي رام رهج آڌارا .

شبد چورانوي

(رام فقير جي پرارٿنا سکڻ ڪارڻ)

مهنجو حال معلوم ٿئي سارو
ڀاوي ڏک ۾ رکين ڀاوي سک ۾ مولکي ڪرڻو ناهه ڪنارو
تون پرم پتا جڳ والي، تنهنجي در تي اوڪ سوالي
آءٌ پڻ آيس هڪڙو پيارو
آءٌ سک ڪي روز سڀاريان روئو ور ور توڏي نهاريان
تون ويڄ وڏيا وت وارو
تون باپ ٻالڪ رکواري جاڻين پاڻ چڱائي پڻ ساري
هجان توکي مان شال پيارو
چوي رام سڄڻ منهنجا سائين، آءٌ پورو ٻي حال سدائين
تون اوٽ ٻڌين آڌارو

شبد پنجانوي (اندر ۾ اسرار)

رام سوامي ظاهر ۾ ڳالهائي ٿو پرميشور سان مگر حقيقت ساري آهي لوڪ لاءِ کهڙو گفتار آهي سو شبد ۾ صاف آهي.

تون ۾ اندر، آءٌ ۾ اندر، اندر ۾ اسرار آ
محبتين جي من مندر ۾ تنهنجو ئي پسار آ.
تنهنجي اک ٿي توکي ڏسي، منهنجي اک نه مولکي ٿي
اي عجيبا هن عجب جو ڀاري ڪو وسنار آ.
اک منهنجيءَ کي روشن ڪر ۽ ڀالو ٻڌجي اندر آءٌ
توکي ڏسان پاڻ ۾ پسان جيوت جو قرار آ.

ٽوڪي اٿن ڀڄوس ڪريان جنهن ڇهڻ سان ٽايين ڪري
ٻول ٻڌان ۽ قول ڪٽان تو درش نه ٿيو ديدار آ.
تون ٿي مهنجو ستگر سوامي تنهنجي آءُ اڙه لام لڳو
رام جي رهڻي تنهنجي ڪهڻي تنهنجو ٿي گفتار آ.

هيستائين شبد سال ١٩٤٨ع کان اڳ جا آهن ۽ سمورا سنت جا لکيل آهن جن بابت گهربل احوال مهڙ ۾ ڀاڱي ٽئين جي اچي چڪو آهي. سال ١٩٤٨ع ۾ عمر ٥٦ ورهين ۾ رام فقير هند ۾ آيو ۽ اها سندس تصوير ڀاڱي ٻئي جي آخر ۾ ڏنل آهي جو اس گهربل هئي. هند ۾ اچڻ بعد رام جو قلم، جو وري واٽي لکڻ ۾ هليو سو سال ١٩٥٠ع کان ١٩٥٢ع تائين ۽ لاڳيتو ٿي.
هن هند ۾ لکيل شبد نمبروار ڏجن ٿا ۽ نمبر لاڳيتو:-

شبد ڇهانوي (رام فقير جي پرارٿنا سچ کي سمجهڻ لاءِ).

مونکي ناهه خبر سچ چاهه ڏٺي
اچي راهه ڏيکارج رهبر بڻي.
الله اجالو ڪر تون عجيبا - ٻاڻ ڏسان پنهنجا نين ڪٽي.
ڏور ڪر دنيا جو دڳ آ ڏکيرو - چاڙهه چڙهان ڏج مدد گهڻي.
تون آهين مهنجو سچڻ سوامي - ڳالهه اها مون وري ور ڳٽي.
رام فقير تنهنجي در آيو - محبت وٺي مهنجي من کي وٺي.

شبد ستانوي

(ٻرپوءَ جي پيٽ ۾ عشق سان عقل ضروري).

رام فقير پنهنجي زماني جو گهرو فيلسوف آهي ۽ هن جا لکيا فيلسوفي آهن جي هن ذاتي تجربن مان پاتاه هت ۽ ڪنهن لکڻ جي عجيب ڍنگ سان پنهنجو گهرو آزمودو تو لکي هيٺ شبد ۾ جو ظاهر ۾ آهي پنهنجي من سان ٻر حقيقت سازي لوڪ لاءِ.

من توکي ڳالهه سليمان آءٌ ڪيهي
پيٽ ۾ ٻر جهڙ ۽ ٻر جهڙ ۾ پيٽ شامل ٿيا ڪم ٻيٺي.
عشق جو چارو عقل مان اپجي عقل ملي عشق ماڻهين
عشق جو عقل ٿون چاڙ خدائي مور نه منجهڻ جنيهي.
مورک ماڻهو الله وشواسي ڪرم نه ڄاڻن ڪوئي
ٻريم جو مارگ ٿيي ڏياري جن سان سچڻ سنيهي.
عشق الله ۽ عقل هٿيلو سنگر سو سمجهائيو
عقل اکيون ڪم عشق کي آيون عشق نماڻو ايهي.
رام جي ڪهڻي رام تو ڄاڻي ٻيو ڄاڻن سنت فقيرا
جنم جنم جي ڪرم ٿي آيا عقل عشق گڏ ٻيٺي.

شبد اٺانوي

(شري رام فقير جي گهر ۾ ٻرپو آيو).

شري رام فقير پنهنجي گهر ۾ ٻرپوءَ جي اچڻ تي خوشي ملائي تو مگر شبد ۾ انڻ سڌيءَ رايت دنيا لاءِ گيان آهي ڪ ٻرپو کهڙي گهر ۾ تو پاڻ ٻسائي ۽ ڀينا کهڙي

ڏئي سگهجي وغيره. شبد ڏجي ٿو.

آيو سڄڻ سندم گهر پيهي
جنهنکي ڳوليم سوئي مليو هيڙم ساڻ سدائي
ڳولڻ ساڻ لڌو لا ڪنهن پر پاڻئون پڌر سڀيئي
گهر آ منهنجو جهونو پراڻو اڻ لمبر ڏيل نه ڪوئي شهاڻو
آڻي پرين کي سوٽي سيباڻو ڳالهيون ڪريون گڏ ويهي.
آڏ داس در جو، هو شاه والي - وشو سڄي جو ناٿ نهالي
مون مسڪين جي ڪيهه مجالي، حجت ڪريان همت ايهي.
چا پيمت ڏيان مان ڏئي نٿو جاڻان -
همت پر نه آهي ڪجهه ارپيان ڪي داڻا
جو ڪجهه آچان سندس سڄاڻان ”سڪ“ ان بيو نه رهيئي،
رام فقير سان وڙ ٿيو وڏيرو شرم اکين ۾ ڦيراڻو ڦيرو
شال نه پڄندس هوت جو پيرو چاڪر ٿي مان سڀيهي.

شبد نوانوي (ڪرم اپديش)

ڪرم نت ڪرم چڱي سان يار
ڪرم نه ڪريون اهڙو ڪوئي دليئون ملٿي ڌڪار.
ناٿ جي نظر جني ڪٿ جائي، هو ڏسي وٿو ڏاتار
حڪم ۾ هجي هلج هميشه، بڻج چڱو چودار.
لوڪن سان چترائي ڪيڏين ڪ ڪري وهنوار
پڻ نه هريءَ جو ڏارين بلڪل هردي وسٿي هروار.
سڄڻا ليت سکي ٿيا جڳ ۾ لهر لڳهيا هن پار
دشٽ ڏروهي مورک پاپي ماڻن ڪوله قرار.

رام چوي نر راهه سڃاڻج غفلت ڪر نه گنوار
ڏک کي ڀاوي سک کي وڃين ڪرم سنده آڌار.

شبد ١٠٠ (رام فقير جي شرمساري
ڀريو ڀلاڻن کي ياد ڪندي).

فقير کي پنهنجو جهونو زمانو ياد پيو ۽ ڪهڙيءَ ريت ڪنهن گپت ڀاؤ سان ڪرتار هن کي اڄوڪي حال ۾ آندو سو ڏسندي هو خوش به ٿيو ۽ پنهنجي ڀل تي شرمسار به ٿيو ۽ ايشور جي سمک تي هن شبد اچاريو.

ويهي مون ور ور ڳالهه ڳڻي
ٿورو نا هيءُ ٿورو تنهنجو بيحد ڀاس ٻڻي.
عيبن ڏيل ڏکويو منهنجو ملير نه راهه زٽي
پيار منجهان ڀاڳون تو ڀريو، ڏيارو هست ڏٽي.
شرم ڪنان سر ليڪي نمايم وڙم اونگهه ڪٽي
جي نه ڏيکين ٿون ڏولا جڳ ۾ هولڊ نه آءٌ وٽي.
سرتين ۾ سونهان نا جيڪر هيڪل هڪ جٽي
سات ۾ تنهنجي نات سدائين پايم عزت گهٽي.
رام فقير شرن ۾ آيو مالڪڻ مهر ڪٽي
شال شرن ۾ تنهنجي رهندس، رهندس هام هٽي.

شبد ١٠١

(رام فقير جي دردولد سالڪاڻي پرارٿنا).

اها هڪ حقيقت آهي ڪ رام فقير ننڍپڻ کان ئي آيو اڄهي ۾ قدرت جي. هيءُ شبد ١٩٥٠ع ۾ لکيائين

جڏهن ڪ هن جي عمر ٥٨ ورهيه هئي. اڳ ۾ هڪ شبد ٥٢ ورهيه عمر ۾ اهڙي ئي پرڪار جو لکيائين: جو شبد ايڪاوي آهي. ٻئي شبد ڏوراپا به آهن ته ويٺيون به ۽ آخر ته فقير به ماڻهو آهي ماڻهوءَ جو سڀاءُ اٿس ٺهڪري ڏک ته سهارڻ ۾ ڏاڍهن اکيو وڃي :-

ويهه جيءَ ۾ جاءِ تون جوڙي
مک ڪين ڪڏهن وڃ موڙي.
توسان نيهڙي نيڻهن لڳايم، اچي هاڻ ٻڌايا پايم
من وياڪل ٿي واجهايم، ڏهه ڪيڏڪي حال ٿهوڙي.
تنهنجو وسڻ مولکي تو ٺاري، پرين پرچ ڇڏج م ڪاري
هيءَ هوءَ ڪنديون ٻئي واري، وچ لهر ۾ ڇڏ نا لوڙهي.
تون ته صاحب منهنجو سائين، دم دم ۾ ياد سدائين
بن تنهنجي ڪوسڪ ناهين ايءَ وات ڏني مون ووڙي.
ڏئي ٻيڙو تون تار ترائج ٻڏي پار سڪاني هلائج
پنهنجي جوت مان جوت رسائج
اکيون ڏي ته وڏان ڪڇه اوري.
گلا هاب ٿيو مان آهيان ويٺو پار ٻڌيون سهسايان
توسان نائو نينهن لباهيان ڇوي رام سمر ٽيون سوڙي.

شبد ١٠٢ (من کي همٿائڻ).

رام فقير پر پو پرلم جون اوکيون گهٽنائون ڏسي هجي ٿو مگر الله ۾ وري به اميد مليس ٿي ۽ ٺهڪري جيڪي

ڏ تو ۽ سمجهه هوائين ، تهن کي ياد ڪري تو من کي همٿائي ۔

اي مَن هر دم ٿيءُ هشيار
هڪڙ پنڌ ٻ پنڌ آ اٽانگو ستگر اٿئي ٻاجهار ۔
ٻر ليمين تي هٿ ڳپت رهي تو لاٿ سند و ٻروار
ڪين ڇڏي تو مهل اڏي تو سبب جو سرجٽهار ۔
اصل ڪمان اي ۽ پريم جي عادت ڇولين ماڻهن چلائي
هيبت ڪبرائي مٽي تو آٽي وتلدو هلي هن پار ۔
سک جي ورشا وسي سدائين ڏک جو هٽي ڏيکار
شعاع سچ جو سورج والگي ، اکين سند و آڌار ۔
چند ۽ تو چمڪي ، سچ جي سامهون رام چوي هر وار
قول هنڊائج ، نينهن نباهج محبت ۾ موچار ۔

شبد ۱۰۳ (سوامي رام فقير جو گرديؤ)

مونکي پاٺ پڙهن ونهي پاڙهيو
مڪتب ماڻهن وجود جي ۔
اکر اکر جو ارٿ لکايو- ورق ورق جو وچن ورايو
ستگر ٿي سيکاريو ۔
آءٌ اڻڄاڻو غافل گيموارو ، پالڻ وڪر مونکي هڪڙو پيارو
سو ”سچ“ پيٺ مون چاڙهيو ۔
هو منهنجي واهر ، هو منهنجي آڌار-
هو منهنجي رکشا ، شرم جي چادر
هو منهنجو ساه سنواريو ۔

رام فقير شرڻ ۾ آيو، هوڻ جي ڏر ڏرس وڪايو
ٻي ڪل وات وساريو۔

شبد ١٠٤

(سوامي رام فقير جو گرو مدد ۾)

منهنجو الد ۾ گروءَ جو منڊ ۾
جمب پاڻ هري وينو پاڙهي، راه ٻڌاري۔
آهي رام ۾ مٺيو جائي - آواز اچڻ ٿا الاهي
من لڳو ۾ پيوءَ جي لاري، توڪل ڌاري۔
ٽي شبد ۾ ڪمر ڻن سوهلو - قدرت جو واڪ اڪيلڙو
آيو داس ڏٽيءَ جي ڏئاري، ٻيا ڏر واري۔
است نياز مان سرڙو نمايم - پنهنجي ستگر کي ۾ رجهايم
سوئي سر جهڙار سنياري، روز نهاري۔
چوي رام فقير نماڻو - ٻن ڏرشن جي وڳاڻو
جيڪو جنم جنم گڏ گهاري، ساجهه سنياري۔

شبد ١٠٥ (فقير جي اداسگي)

وڻي ڏر لي آءٌ واجهائيان
شل سولي پولڏي سجڻ کي۔
سجڻ سڏيو مون ستگر سوامي - هر جا مون سان حاضر حامي
تنهن پهڳڻ کي ٻاڏائيان۔
وڙ ور آءٌ اداس جو تيڙو - شرم حياءُ مونکان ڪل وڙو
پلئه ۾ بن جي آهيان۔

محبت مهنجي من کي ماريو- آس اميدن جڳ. جياريو
دردوندي در لاهيان ۔
شان شوڪت جي ڪاڻ نه ڪائي- ڪالهه کپي مولکي اڊمبر شاهي
رام فقير چوائيان ۔

شبد ١٠٦

(رام فقير جي دردوندي عاشقاڻي پرارٿنا)

تنهنجي مات مولکي تي ماري
رائيان ڏينهان روز رڙاري ۔
اها مات مولکي ڏي ٻول تون -
منهنجا سڄڻ پرين در کول تون
ڇڏ پاٽتون ڪين تڪاري ۔
چوان حال ڪهڪي هيءَ روئي- تو ٻن نا ٻڌي ٻيوئي
ناَ ڪارج ڪوه سدواري ۔
ٿئي راض تنهنجو جڳ راضي -
هنت ڏور ڪرين ٻي راضي
ايءَ ور ور ڏنم لهاري ۔
چوي رام تنهنجي در جوءِ گدا - توڪان دان گهران داتار سدا
تون درشن ڏي هرواري ۔

شبد ١٠٧ (ڪرتار جون وڏايون)

هيٺيون شبد رام فقير جو جيون ۽ لوڪ لاءِ يثارت گيان آهي ڪ پرميشور سان ڳڏ هجڻ تي ته جيو آتما جو درجو

ڪهڙو رهي ٿو.

تون مون ۾ وسئين آءُ تو ۾ رهيو
تون شاهه منهنجو آءُ داس بڻيو.
تون ڀڳت ڀر لڄن ڏيو سدا، اڀناسي الک اليپ رهيو
آءُ مورک موڙهه وڪارن ۾، تون باپ منهنجو رکپال رهيو.
تون آنند اکنڊ ڀنڊار بڻئين، تو مالهن ملي سک عام سڀڻ
آءُ ڏر ڏر ٿوٻن ڏرڏ ولدو.
رهان ڏک ۾ ڏکي توکي سڏڙا ڪيو.
توکان منڪر ٿيا سي منجهندا رهيا
وڃي اوجهڙ پيا راهون رلندا رهيا.
ڏکه ڪين لٿن سک ڪين پسن ايءُ اکين ڏٺو سو لطار بڻيو.
وس انتي ڀهر، هيءَ خير خبر توکان ڪن پل نا شل ڌار ٿيان
تون آتم رام سڀني جڳه جو، آءُ **رام** غلام تنهنجوئي ٿيو.

شبد ١٠٨ (اندر جي اوجلتا جو اپديش).

شبد ۾ ٽڪ بندي، ڪنهن پورائي خاطر سوامي رام پنهنجي نئين رچنا سال ١٩٥٦ع ۾ ڪئي، باقي شبد سڀوئي، جڳن جو ٿڪن آهي. شبد ۾ ڪنهن ضرورت سان رام فقير پنهنجا ڏنل درش ظاهر ڪريو.

ڌوءِ دل کي تون اوجل عام
توکي سڏيون سلينڊو جڳه جو رام.
غيبي واڪ اندر ۾ ايندا، رهبر تنهنجا پاڻئون ٿيندا
وامق سڀي ڪر ٿيءُ وريام.

حق ناحق جو ٽورو ٽوري، پوءِ دل سان وڃڻ اوري
مام اها سک مَن ۾ مدام.
محبت ماڳ مليو ٿن جائي، اندر گهڙيا جي مڙد الاهي
آپڻي آپ ٿيا انتظام.
ٽوبهه ٽوبهه ڪر وک واري، بي پرواهه ڪي سرڙو ٻاري
رام فقير ايءُ لشڪل ڪام.

شبد ١٠٩ (وشش يوڳ جي وروڌ ۾)

يوڳ نه يوڳ ٿون يوڳ دکدائي
سچڻ گهري تو سيني جي صفائي.
وشش وڪار سان رکڄ نه ياري -
پريتم پنهنجو ڏسڄ ڏهاڙي
اک ۾ نه آڻج مدي ڪا ميرائي.
ٽرشنا سک رس حرص هوائي - ڪنهن ۾ آڻن نا اجلائي
وات وڏڻ جي ٿن رلبڪائي.
اندر ٻاهر صاف سراسر - يڪبت هلن وک ايڪ برابر
ڪنهن سان نه ڪن سي ٻي چترائي.
سبق پڪو ڪر ٽڪ ٽڪ ٽوري - آتم سک لهه پاڻ ۾ پوري
رام چوي رهه رهت اهائي.

شبد ١١٠ (رام فقير جي پرارٿنا سچن ساڌن جي سنگ ملڻ خاطر).

رام فقير ڪير آهي ڪير ناهي؛ هنجو درجو ڪيترو سو

بار بار لکڻ بي سود آهي مگر هو سگهندو رهيو ٿي ساڌن جي سنگ خاطر، جي دل جا ساڌ هجن، ٽالي جا ساڌ، ڀيک جا ساڌ، شبدي ساڌ، استان ڌاري ساڌ، مندر مڙهيءَ جا مالڪ ساڌ گهٽائي ڏنا هوائين پر ايشور پريمي ساڌ، جن کي هو سکيو ٿي، ملڻ مشڪل ٿي نظر آيا هيٺ شبد ۾ اهائي پرارٿنا هن ڪئي پرميشور کي ۽ ڏيکاريندو ڪرم ۽ اندر ساڌ جو لوڪن کي، اُهيءَ ريت هيءُ شبد ٻنهي ڀاوَ سان ڀريل آهي.

موڪلي سنگ ڏي سڄڻ ساڌن جو
پنهنجي در جي ڌوڙي داسن جو.
ساڌ اهي جي ٿيا نرموهي- انتر باهر ڪپٽ نه ڪوئي
لاءِ ڏين درشن جو.
جوت تنهنجيءَ جو ڌيان ڪيا جي،
مڙئي مشاهدي پاڻ ٿيا جي
روپ سدا سڄڻ جو.
ساڌ تنهنجي تصوير پياري- پاڻ وسين جنهين هر واري
دل ۾ ڌيان پڄڻ جو.
رام فقير شرن ۾ آيو- پاڻ ڀرين تو پنڌڙو ڪرايو
ڀرت رکج وچن جو.

شبد ١١١

(رام فقير کي ايڊيشن صبر جي ڪلاس جو)

جينوٽيڪ ايڊيشن رام فقير لاءِ آهي مگر گيان عام دنيا

لاءِ آهي ۽ جيڪو هيڏانئي.

آهي صبر جو درجو اڳاهون

ڪوئي وير وڏي تو گنڀير ٿئي.

هار نہ بازي ڪر هشياري - مار وڪارن يوس جي ياري

پاڻئون رهج پراهون.

پر پريٽي رهہ ڪين وساري - دونر ڪڄڻ ٿون دل پر ڌاري

ساڌن ٻيو نہ سڻائون.

سمنڊ دنيا جو ترڻ ڪٺن آ - جمندي جمندي مرڻ ڪٺن آ

ماٽ نہ ماڳ هيڻائون.

رام فقيري منزل آخر - ساڻ صبر جي ڀڪي سراسر

وير ڌرج ويساهون.

شبد ١١٢ (رام فقير جي تروسي ۽ پرميشور کي مدد ڪارڻ سڏڻا).

هلي وس اٿو منهنجو ڏاهاڏس ٿون ڏٺي

آهي ڪس پڌ اوڪو ڏاڍو وس ٿون ڏٺي.

ٿاب تڪو آفتاب ڪيو، جس نيڻ ڪڻان اٿ تير هڻين

آءٌ اچي ويهہ اکڙن پر ٿون، ڪونہ ڇڏي توکي چوٽ هڻي.

حرص پنهنجا خيما کوڙيا جان جگر پر جاءِ ڪري

ڀير ڀير تي نير وجهن تا هيٺو تيس بي حال ٻڻي.

ٿو بن ڪنهکي چوان پڪاريان ٿو بن سوامي ناهہ ٻيو

ويهہ وسيع ٿي من منهنجي پر پاڻ لڳي لڳپال ٻڻي.

رام فقير شرڻ ۾ آيو در تنهنجي تي آش ڏکي
پوترتا جي گنج منجهارئون ڏيار مونکي بخشش کٽي.

شبد ۱۱۳ (رام فقير کي گرديؤ جو اپديش)

اپديش انهيءَ کي ٿي ڏبو آهي جنهنکي گهربل هجي يعني ڪنهن ڳالهه جي گهٽتائيءَ کي دور ڪرڻ لاءِ يا پورائي لاءِ ٿي اپديش ڏجي ٿو ۽ ٻڌي به اهو جنهنکي گهربل سو رام فقير ۾ اوڻايون اڃائين هيون ۽ انهن کي درست ڪرڻ لاءِ ڏٽيءَ پڻي ڌيان ڏنو.

ٻوليون نه ٻول تون ٻين سان ويهي
اندر اجار پنهنجو مندر ۾ پيهي.
پهر اٺئي رکه ستسنگ جاري -
سبق پڪو ڪر نت نت نيهي.
دوئر دنيا جو پوربل ياري
ڪر نه پڇر تون ڪنهنجي ڪيهي.
پنهنجي وڏائي رهج وساري
عيب دنيا جا ڏس ۾ ڪڍيهي.
رام فقير پنهنجو پاڻ سڃاڻج
شانو درجو ماڻ سديهي.

شبد ۱۱۴ (رام فقير جو گرديؤ - جڳت مائي)

منهنجو ستگر جڳ جي مائي
جڳ جي مائي، سرب ويائي، نظر نه ڪنهن کي آئي.

گهر ۾ گهاري، گڏ ٿي گذاري، مام ۾ پاڙهي منهن نه ڏيکاري
سبق ڏئي ٿي نت سکدائي، صافئون صاف سهائي ۔
در چائٺ تي ٻهر پڪاريم اندرئون آواز ورايو ۔
آؤ وي پورا پٽڪ نه ٻاهر، تون مان انتر جائي
پڙدي جي پٺ ۾ نت ٻولي، درشن نين نه پائن
اونداهيءَ ۾ ڏيرو اسانجو ظاهر چمڪ نه ڪائي ۔
رام فقير هيءُ وچن وچاري، عاشق هوءَ خدائي
سو سالڪ سو ساڌو سچ جو، سمجهي رمز اهائي ۔

شبد ١١٥

(رام فقير پنهنجي تو حقيقت ڏئي)

حالانڪ جيون رام فقير جو آهي ته ٻه گيان سازي لوڪ لاءِ
آياسين راند پرين جي رهڻ لئه
ڪجهه ڪرم لوڪن ۾ ڪرڻ لئه
توڙي پڳاسين توڙي بيناسين، هٺ ۾ هوتن جي سوگها رهياسين
جاءِ نه هئي ڪا ورڻ لئه ۔
عشق ظاهر ۾ ڏيل ڏکويو، سهج دنيا جو سڀڪجهه کوهيو؛
ڪار هئي ڪا وڌڻ لئه
آپٽي چڱا ٿيا منهن موچارا، حڪم اورانگهن سي بدڪارا
پومي ڪرڻ پرڻ لئه ۔
رام فقير جو قول ڪمائي راحت جو سوئي رستو پائي
تار ندي آ ترڻ لئه ۔

شبد ١١٦ (ڪام پلوان آهي)

اسان اڳ ۾ ئي ڏيکاريو آهي ڪ سوامي رام فقير اهي ئي شبد لکي ٿو، جي هنجي آزمودن ۾ شخصي ريت آيا ۽ ڏٺيءَ ڏيکاري ور ور سيکاريو ۽ آواز ڪرايو. هو ڏئي ٿو ڪي ويچار، جڳ جي گيان خاطر. هن شبد ۾ ڪام جو پرپل ذڪر آهي ۽ جيتڻ جو اپاءُ به.

آهي ڪام وڏو پلوان
جبرو جوان ڪو روڪي راهون.
ڪام جي چولي سمنڊ جي ويري-
ڪا نه هلي ڪنهنجي پيري ۽ ميري
جهٽ پرزبون ٿئي دل جو ڏيان، ڪو نه هلي هٿ سمتيون صللحون.
پرة بنيون جمع پرن سدائين، هوت پرين سان وهن سدائين
سي پڻ دم دم ڏرن ڏيان ڳول ڳتا اهي واٽون واهون.
اڪ ۾ آڻج عشق خدائي، مورت ۾ ڏس جوت اهائي
دل ۾ نه ڏارج ڪوءِ گمان پوتر پاڻ ۾ پرج پلايون.
رام چوي گر پد هيءُ پاڙهيو، انتر ڏيل ۾ ويهي ڏيکاريو
انيڦ اڪر الايم گيان، پاڻ ڏئي تو مهر منجهائون.

شبد ١١٧ (رام فقير، سونهن جي پيار لاءِ واجهائي ٿو ۽ پرارٿنا ڪري ٿو)

سوامي رام فقير سونهن جي پيار کي سڪندو آيو ٿان ڪ عمر ٥٨ ورهيه ۾ هي ڪليل شبد لکيائين جو ڪنهن اندر جي پرندڙ الاس مان آيو. نفساني خواهشون هن مان

مري چڪيون هيون پر سونهن ۽ سونهن جي پيار ڪـي هن واڇايو تي. هيءُ پهريون ئي شبد آهي جو هن ريت رام فقير لکيو ۽ ساري ڪتاب ۾ آهي ته اهو هڪڙو ئي ۽ لکيائين اهڙيءَ ڪنهن ويلا ۾، جو هنجو سنڌ ترت اگهاڻو ۽ سنت ئي اهڙو لقاءُ ٿيو جو سونهن سڄدا ڪندي وٽس آئي. اهو ورن پستڪ پنيان ڏنل آهي.

مون کي سونهن لڳي تنهنجي پياري
ڪهڙيون جانب تو جنسون رچايون.
ليڪ ڪٽي جڏين مولڏي نهارين محبت ۾ مون کي دم دم مارين
اصل ڪڏان توسان بٽيل ياري. نينهن سنديون هٽ ٻرن نهايون.
مستڪيءَ مولکي نازڏيکاري- شبد سندر تنهنجو مون کي ماري
جهلڪ ۾ فلڪ ته توءِ بهاري- عرش فرش تي هلن ٿيون وايون.
هٽ هٽ هونگر هوت هلي تي توکي ڏسي منهنجي دلڙي ٺري ٿي
پرتو رهين شل تون هرواري- ساهه سنيارون اٿن اٿاهيون.
رام چوي اچ پريتم پاٽان- اندر اوطاقون اڏج وٽاٽا
توکي لمي تي دنيا ساري آءٌ پيي داس در ڪريان گدايون

شبد ۱۱۸ (رام جي عشقاڻي پرارٿنا)

هجون شال هردم تون مان گڏ سدائين
هيڪل آءٌ هيڪو تون هڪڙو وڏائين.
سنياريو سنياريان نهاريو نهاريان -
آهين هوت هڪڙو اسانجو اي سائين.

جوڙيم ڏيءَ ۾ جايون وڇايم وڇاڻا
اندر جي مندر ۾ تون آنند اڏائين ۔
تنهنجو نور نرمل سهارو مون سک جو
سهائو تون سورج انڌاريون مٽائين
ليکا ڪين سارين ولهي نا وسارين
چوي **رام** سچا محبت مينهن منڊائين ۔

شبد ۱۱۹ (رام فقير جي پرارٿنا
پنهنجي پريمين ڪارڻ)

رام فقير پنهنجي پريمي گهرن ۾ واري سان روٽي کائڻ ويندو هو، جي سنڌي هئا ۔ هو نيون ڏينهن ۾ نيهن گهرن جي روٽي کائيندو هو ۽ صرف ڏينهن جو هڪ ويلو ۔ سال ۱۹۵۰ع جاري هو هن ڪيترائي سنڌي مالي حالت ۾ ڏکي ڏٺا ۔ هڪ گهر جي تمام ڏکي حالت ڏسي هن جي دل پگهرجي پئي ۽ وينو در تي ڪرتار جي ڏوٿا ڏيڻ ڪ هي سوامي: منهنجي سنڌين تي ڪهل ڪر، هيٺيون شبد الهيءَ باري ۾ ٿي لکيائين مگر يڪيل ۽ پيچيده آهي انڪري صاف ڪيو ويو.

تون حال سڀن جو تو ڄاڻين
ڏاڍي ڏک ۾ ڏکي منهنجي دنيا ٻڻي ۔
آءُ جڳهه آيو جڳهه جو ڄايو سان مون پريت پراڻي
لوڪ منهنجو آءُ لوڪن جو ٿي لوڪ سان رهڻ رهاڻي ۔

مٿو پريمي پريتم منهنجا تن سان تون رهجڻ ساٽي
آءُ درويش تون داتا منهنجو تون ڏئين گذر گذراٽي ۔
توبن ڪنهن ڪي چولدس سوامي هوت منهنجو اڳه هاٽي
توسان گهاريان گڏ توگذاريان ڀهگڻ سٽين منهنجي ٻاٽي ۔
شبد مون ٻوليو تو ٻاڻ ٻولايو توکي منظور ڪهاٽي
:ڪهڻي نه ويندي قائم رهندي، **رام** فقير جي واٽي ۔

شبد ۱۲۰

(آتم گڻن جي حاصل ڪرڻ لاءِ پرارتنا)

تــوکان دان گهران داتــار سدا
منهنجا اوٽ ڏٽــي آڌار سدا ۔
مونکي لياقت ڏي ۽ طاقت ڏي -
تنهنجي در جو دائم داس رهان
مرياد رکان ۽ مرم سکان، ڪرين اندر اڇو ڪرتار سدا
تو ۾ آش رکي تنهنجي شرن پيس -
چت چاهه چڱيرو ٻه منهنجو ٿئي
مون ۾ ذوق متو ۽ شوق رکو، هووان تنهنجوئي طلبگار سدا
بن ڪرمن جي ٻيو ڪير ٻچي آهي ڪرمئي ذات ٻليري تيو
هٿ هوت ڏرين پيد پاڻ ڪريان -
ملي آنند جــو هبڪار سدا ۔
چــوي **رام** سڄڻ مهروان رهين -
ڪرين سوال منهنجو سٺيڪار سدا
جنهن جاءِ رهان اتٽ تون ٿي هجين ڪريان ياد توکي هروار سدا

شبد ١٢١ (رام فقير پنهنجي اڳلين خطائن جي معافي ٿو گهري)

منهنجي ڪرم ريکا ڪـــي مٽاءِ ڏٽـــي
منهنجا سونهان واٽ وتـــاءِ ڏٽي
تنهنجي در تـــي روز ســـوال ڪريان -
وجهي پاند ڳچيءَ آراڌ ڪريان
سٽي پاڻ سڄڻ ورناءِ ڏٽي ۔
گنهگار تيس ڳڻ چور بٽيس ڳوڙهي پاپ ڪرم ۾ پاڻ پيس
ڪولي عيب نه مونــکي لڄاءِ ڏٽي ۔
تنهنجو دئار ڇڏي ڪٿ دانهن ڪريان -
سٽي ڪير پيو ورلاپ ڪريان
هاٽي ڪين ڏکين ڏهڪاءِ ڏٽي ۔
چوي رام فقير اڪير منجهان تو ۾ آش رکي آئي پينار بٽيو
پنهنجي مهر جو هٿڙو وڌاءِ ڏٽي ۔

شبد ١٢٢ (ايشور در پيارو تيڻ لاءِ پرارٿنا)

مهل مهل جون اڪيرون مهل جا خيال ۔ هن شبد ۾ به پرارٿنا آهي جنهن ۾ رام فقير پنهنجو حال بـــ ظاهر ڪري ٿو ۽ جو ڪجهه قدرت جو قاعدو ڏنو اٿس، سو به ظاهر ڪريٿو ۔

وٽان شال سڄڻ ڏوڪي آئي ڏٽي
تو ۾ آش اميد مونــکي آهه گهٽي ۔

اک ڪين ڪڇي آهن ڪرم ڪيا
ڏوءِ دل منهنجي هٿ پاڻ هٽي ۔
بڻ پاڪ ٿئي در ڪين ڪلي
ڳٿو آهه ڳجهو سوڙهي واٽ ٻٽي ۔
لڳا ليڙون تيا ٻڪ آهه لڳي
سهيو ڪين سگهان هاڻي ڪشٽ ڪٽي ۔
تنهنجو داس ٻٽيو چوي رام سدا
ٻلون بخش گناهه منهنجا شاهه ڌڻي ۔

شبد ۱۲۳ (رام فقير پنهنجو هيڻاهون حال ٿو ڏئي)۔

رام فقير ڪيڏو آهي ڪيڏو ناهي سو هت لکي ڪين سگهبو جو شبد ۾ هو پاڻ کي هيٺ ٿي ظاهر ڪري ٿو تنهنڪري شبد ڏبو ۾ معنيٰ هر ڪو ويچاري پاڻ، پنهنجي چاڻ، ڌيان ۽ ڪرم تي ۔

آءٌ نه ايڏو جيڏو لوڪ ٿا ڏسن
اوگڻهار، عيبدار، گنهگار آهيان ۔
سنت سڏن مونکي ماڻهو وشواشيا
پاري هيءَ پار اوکو چاڙهه گنهگار آهيان ۔
روپ ۾ راڻو تي آءٌ ڏکجي هان ڏيهه آيو
اندر اجاڙ اندوڪار گنهگار آهيان ۔
پاند ۾ منهنجي آهي وکر پراڻو سارو
لڄ ڪيو لچار شرمسار گنهگار آهيان ۔

رام فقير چوي شرن سائينءَ جي آيو
بڻجي پينار خطاوار گنهگار آهيان۔

شبد ۱۲۴

(رام فقير پنهنجي پريم پنڌ جو ذڪر ٿو ڪري)

ڏينهن لڙيو معنيٰ عمر ساٺيڪو ورهيه جڏهن ڪ رام فقير شبد لکيو. صبح سڏي ٿو شروعاتي عمر کي ۽ ڏينهن لٿو معنيٰ جوانيءَ جي تيزي۔ وک نه وڌي، ڪارڻ پيريءَ جي، جنهن ۾ حرص بدل هوا۔

پنڌڙا ڪندي ويو ٿم ڏينهن لڙي
وک ڪين وڌي ڪنيم ساڻ پيري۔
سڄڻ ٻاجهه ڪٿي رستو صاف ڏاو۔
منهنجو سونهون ستگر پاڻ ڏٺي
منا من کي لڳا ويڙم حرص وٺي
سگهان چوٽ نه هاڻي آءٌ چڪڻ چڙهي۔
لاهيو ڪين سگهان سر تي بوجهه گهڻو۔
هٿ پاڻ وجهي شل هوت سڄڻ
پاڻئون مهر ڪري منهنجا ڏوهه نه ڳڻي۔
آءٌ نجس ڪميڻي آهيان عيب اڙي۔
سرڳ آهه هتي نرڪ ڪوه اڳي۔
ڪرڻي پرڻي سرڳ ۽ نرڪ ٿيو
ڪرم ڪوجها ڪيم ڪل ڪانه پيم۔
گهٽيون گهيڙ گهمان هاڻي گهڙي گهڙي۔

چوي رام فقير ڪران قدمن تي -
پري هيٺ وڃي مٿي پاڻ چڙهان
صبح ساڻ هليس، وڃ ڏينهن لٿو -
هاڻي ٽاب. تڪو ويو آهي ٽري.

شبد ١٢٥ (رام فقير جي اماڻي وينتي ڪرتار جي در تي)

عيب نه منهنجا وچار
شرم ڪنان اکيون هيٺ لمن ٿيون .
شيش محل تو راند رچائي، هٿ سان رونق پاڻ وڌائي
مست ڪيئہ نر نار، ور ور تنهنجون سارون اٿن ٿيون،
نات نرلڄن تون جڳ نيارو، پاڻ پرين توکي هرهڪ پيارو
ڪرپا نظر نت ڌار، توريءَ واٽون وٿرت وچن ٿيون .
در تي داس وڪاڻا اماڻا، ساڻ لهين تن جي سڌ سياڻا
سر و پرين آڌار، وس ۾ تنهنجي واڳون رهن ٿيون.
اڳہ نه ڄاڻم ڄاڻ اهائي، هٿ وس ڳايم پنهنجي وڌائي
رام چوي سڌ سار، در تنهنجي ڪٿين داسيون جهڪن ٿيون.

شبد ١٢٦ (اهم برهم واد جي ورود ۾)

اڪڻ جو ي نگ نرالو مگر حقيقت سچ ۽ صحيح ۽ گيان اوچ
ڪوڻيءَ جو آهي. ملڪ جون مايون اهي مدبر آهن، جي
ڌرم جو اپديش ٿا ڪن ۽ ڪيترائي اٿتو گيان ٿا يرن-
مولڪي مت ٿيون ڏين ڪل ڪوڻي
ملڪ جون مايون، جڳ جون ڄايون آيتي هٺن پيون اوڻي،

ڇون ڏياٽي گهر جي آهين تو بن ڪو نہ ڏٺي پيو
مون تان شاهه پرين گڏ پسيو، اصلئون آڏ جڳوئي ۔
هو مالڪ منهنجي گهرڙي ننگر جو، سڀ گهر ٻار سمايو
ڪرشن ايڪ انيڪ ٿي گوپيون ڳالهه سليون اسين موئي ۔
آءُ پورهيت پورهئي مان پاڻان، آءُ شيوڪا هو سائين
ارپڻ منهنجون ڪم ۽ ڪاريون، ڪاوان رزق ۽ روئي ۔
منڪر ٿيان شل ڪين ڪڏهين جنم جنم جي داسي
محبت منهنجي سڪي سهيلي چوٽ چڙهان توڙي چوئي ۔
رام فقير جو قول اهو، ڪوئي سمجهي وير سڄاڻو
ٻين لئہ ٻول اکر جو ميٺو ڪرم نہ جاڻن ڪوئي ۔

شبد ۱۲۷ (ايشور سڀ جو سنڀاليندڙ)

هت هڪ پراڻي شبد جي جاءِ تي هيءُ نئين رچنا جو رکيو ويو ڪنهن ضرورت تي ۔

جڳت ۾ سڀ سان ناٿ سهاءِ
جنهنجي سرشٽي، درشٽي تنهنجي جت ڪٿ رهيو سماءِ ۔
پون پاڻيءَ ۽ پرٿويءَ تي، جي جيو رهن جائي
تن کي کاڌو قوت ڏياري سرجڻهار سداءِ ۔
نعمت ڪنان نراس نہ ڪوئي، پاپي پڄي هر ڪوئي
الڳ رکي ٿو سک ۽ دک کي، ٻڌي ڪرم جي نياءِ ۔
چڱا رهن ٿا راهه ڌرم جو، اڌرم واٽ نہ اوڏو
ڌرم ۽ اڌرم ڪيل دنيا ۾، سکن دکن جي جاءِ ۔

رام فقير شبد هيءُ ٻوليو نيم نه ليارو ڪوءِ
اصل ڪمان جا بات ٻڌائي قائم رهي ٿي ساءِ.

شبد ١٢٨

(آءٌ سوارٿي تون نر سوارٿ)

در تنهنجي تي داس ٻٽيس آءٌ سوارٿ جو ايءُ سائين
تون نر سوارٿ دائم ذاتا بخشند ڀلون بنائين.
مطلب ري ڪنهن وار ڪڏهن پي،
من م لڳو تنهنجي محبت ۾
ياد ڪيم سڪ پنهنجي خاطر خاوند مهر جهلائين.
آءٌ ٻالڪ تون باپ هميشه هردم سار سنڀار لهين
تون ٿي سکن جو راهه وٽائي، آٽيو اوج رسائين.
پرور مالڪ ساڄن سنگر هردي مانهن نواس ڪرين
تون ڀڳوڻ تون باجهه پريو نت شال نه هٿڙو هٽائين.
رام چوي نت نياز منجهاران سمت ڪرين وردان صحيح
تون داتا جڳ منگتو سارو ڏنم توکي سڀ ٽائين.

شبد ١٢٩ (رام فقير ۾ پنهنجي قدرتي وچن ۾ واٽي ٻولڻ جو حال ٿو ڪري)

لشا مولکي نينهن جا ڏيئي پرين پاٽون ٻولائين ٿو
توان نت قول ۾ گفتا، هٿون منهنجي هلائين ٿو.
چڙهيس جت چوٽ تي جائي، نه ڀهڄڻ ماڳ هو موران
پها پند پيڇرا پنهنجا عجيبا تون الائين ٿو.

ڪيئہ جو قرب هيءُ ٻو انسان نہ سمجهان راز سو سائين
مهر جو هٿ ڌري هر جا، ٿون سونهان واٽ لائين ٿو.
سڪڻ جي سوز ڪڙهيءَ ۾ مدامي من منهنجو ڪاڙهيہ
مگر ميلاپ ۾ پنهنجي وکون دائم وڌائين ٿو.
گپت هيءُ راز ڪل ڳوڙهو نہ شاهد نا گواہ ٿي ڪو
ڏسڻ وارو اڪيلو مان تہ کهڙو پيچ پائين ٿو.
تنهنجي در رام چٽي سوالي اکين عشق جي آندو
پڇائج آش اي سڄڻا ٿون ڏاتر ڏيهہ ڀائين ٿو.

شبد ١٣٠ (ايشور سڀ جي اندر ۾ سمتي ڏئي ٿو)

اندر وينو اٿئي عجيب
پيار منجهٿون توکي پاڻ تو پاڙهي.
شوق منجهان سک اکر سڃاڻي - آڏو آءُ قريب
ساہ سڄڻ توکي سمتيون سيکاري.
منجهہ نہ وري مهراڻ دنيا ۾ - حاضر جاڻ حبيب
توکل سان وکڙي رهہ واري.
ڪانہ هلي هٿ ڪا دگرالي - گيانيءَ ٻڌج غريب
نوڙت لئي هٿ هردم ڌاري،
رام چوي هو حڪمت والي - توڙئون آهہ طبيب
پاڻ چڱايون وينو سڀ جون سنياري.

شبد ١٣١ (سوامي رام پنهنجو احوال ٿو ڪري)

هن شبد ۾ سوامي رام پنهنجي ڪنهن فقيري خيال ۾

پنهنجو ئي احوال ڪريٿو جو شروع پند ڪان اڄ تائين فقيري حال جو ذڪر آهي.

ڪهڙو حال ڪريان پنهنجي حال جو
هڻ عشق سندي احوال جو.
لنڍي لينهن لڳو، ويراڳ وڌيو-
پرين پاڻ ٻڌيو منهنجو راهنما
ڳولي ڏٺار لڌم ڏر ڏرس ڪليم
ايءُ ڪرم رهيو ننگپال جو.
ڏک سور سنم سر بار ڪنيم
وس حرص ڇڏيم سنسار سندا
ڪن ڇڙيو ڇيو ڪن ڪريو سڏيو
هٿو دوش نه ڪنهن ٻڌي ٻال جو.
سڪ سار لڳي مرياد پڳي
مون نه چال چلي لوڪاڻ سندي
منهنجا ڪاج ٿيا سڪ ساج ٿيا
رهيو ڪو نه اڪر مونجهال جو.
چوي **رام فقير** حقير سدا
دلگير نه دانهن ڏير ڪري
منهنجي راه ٻڌيو گمراه نه ٿيان
نت ناٿ ڏريو هٿ پال جو.

شبد ١٣٢ (فقير جي روٽيءَ ڪارائڻ تي ڪرتار راضي)

اها ڳالهه رام فقير پنهنجي انيوي ليٽڻ سان ڏني ڪ

هنجي روئي ڪتائيندڙن تي ڪرتاري مهر جو هٿ نزديڪ هو ۽ خود رام فقير کان ڪرتار مٿن آسيس ڪرائي جا هوڻهار آسيس جئن جو تئن ٿيندي رهي.

اهو ذڪر رام جيولاولي ۾ آهي ۽ هيءَ ڳالهه انهن ڏينهن جي آهي، جڏهن رام گهرن ۾ روئي ڪتيندو هو.

منهنجو رام ريڌو وڃي روئيءَ تي
لڪي ڌونيءَ تي لڪي پونيءَ تي.
جت روئي ملي ات رام رهيو. آسيس سندو مهراڻ وهيو
موهيو ڪهن خوشامند ڪوئيءَ تي.
هت خالي جتي دل خالي رهي.
آسيس سڄڻ جي ڪين وهي
کليو باب ڪرم جي ڪوئيءَ تي.
سڪ ساءُ جي سيوا ٽل ۾ گهٽي.
منهنجي ناٿ پرينءَ ڪي واه وٺي
ملي آگيا مولڪي مهل موئيءَ تي.
چوي رام اهو اسرار ڏنم. پنهنجو پاڻ ۾ ويهي پاڻ پسيم
هلي ڪين دعا جهد جوئيءَ تي.

شبد ١٣٣ (فقيري پنڌ جو احوال)

شبد ۾ رام فقير پنهنجي اکين ڏٺي احوال ڪئي، شروع کان آخر تائين ورنن ڪري ٿو جو هن پريم پنڌ ۾ ڏٺو. هيءَ شبد هدائت آهي پريمين جي، جيڪي پنهنجي سر

ايشوري راھ ۾ وڌن.
آهي پنڌڙو اڻانگو منزل ڀاري هو فقير
اڳيان رات ڪاري، هيبت واري هو فقير.
آڏو چڪر چاڙھ ايندا، راھ ۾ رڪاوٽ ڏيندا
همت نہ هار، ڪر هشياري هو فقير.
جس اپجس ٿيندا، يار ڀي بدڻ جا ايندا
ڪڇڻ جو ڪم نا ڪنهن واري هو فقير.
سڄڻ ٿيندءِ ساٿي دم دم ڏيندءِ چتاٽي
اندر ۾ ڪن ڏي هر واري هو فقير.
اندر آگاهي ٿيندي اندر شعاعي ايندي
اندر ۾ نات آ نرواري هو فقير.
رام جو وچن ويچار توڪل ڪندي تو پار
آخر ۾ آهي جئہ جئڪاري هو فقير.

شبد ١٣٤

(پنهنجي پريمين خاطر رام فقير جي پرارٿنا)

رام فقير ڪنهن شرڌاوان پريميءَ جي شرڌا کي ڏسندي ڏاڍو خوش ٿيو ۽ وس ۾ هجيس نہ جيڪر ڏيئي ڇڏيس ها تڏهن وينو ليلائڻ ڪرتار کي، جنهنجي در جو داسڙو ۽ سندس مک مان هينيون شبد لڪتو جو عام پريمين کارڻ ٻوليائين.

آهيان در جو داس فقير ڪجهن ڪا پاٺون پلائي
منهنجي پريمين پيارن کي ڏجئن ٿون مالڪ مجرائي.

سڀ ساڌُ جي سيوا نباهن ٿا۔
پنهنجي هوند مان هٿڙو هلائن ٿا
سي سڄڻ منهنجي سڀ ڪاڻ ڏين ٿا ساٿ سدائي۔
تون گهٽ ناٿ لرنجن آن
جگديش پتا دک ڀنجن آن
تومان لاڀ لهي جڳ سارو ڪرين تون راهنمائي۔
منهنجي هٿ وس هوت نه ڪي آهي
آسيس ڪريان ڪئن مان ناهي
جڏين مهر ڪرين منظور ٿئي منهنجو قول سهائي.
سڀ برڪت جو ڏين ڏاڻ سدا
آهين مهر سندو مهراڻ سدا
چوي رام سڄڻ هروار رهي منهنجي آسِ اهائي۔

شبد ۱۳۵ (فقير ڪنهنکي ٿو ڪوٺجي)

فقير ڪير آهي يا سندس اندر جي تصوير ڪهڙي سا ڳالهه پنهنجي دل حال تان ٻڌائي ٿو رام فقير ۽ ٻڌايل ڪل حقيقتون فقيرن سان لاڳو رهنديون۔ جو ته ڪرتار هڪڙو ئي آهي. حالانڪ دنيا سان هو ٻيا ٻيا آهن۔ هيءُ شبد هڪ پراڻي جي جاءِ تي نئين رچنا پستڪ کي ڇپائڻ وير آيو جو قائم ڪيو ويو.

آهي عاشق خدائي فقير
منزل وڏيءَ تي سڏجي پير.

ٻيڪ مڙهي نـا مندر ٽڪاڻو۔ نـا ڀهري ڀت چير.
وچن ڏئي تو واٽي ڏئي تو۔ ڏئي تـو قول سديڙ.
پاڻ هـري جنهنجو رهبر بڻيو۔ پاڻئون مرشـد مير.
ڪڏهن ڪٿ ڪوه اچي تو۔ لکن هزارن ويڙه.
رام چوي هيءُ راز ڌڻيءَ جو۔ ڳوڙهو آ گيان گنڀير.

شبد ١٣٦ (ڌڻيءَ جو عجيب پسارو)

هن شبد ۾ ڪجهه وچتر ويچار رام جي اڳيان آيا ۽ اُهي ٻن ڀاڱن ۾ وراهيل آهن. هڪ مانس خوري ٻيو جڳهه جوڙن جي جنس ۾. هو چوي ٿو ڪرتار جي آڏئون ڪ مانس خوري ٻه ٿو هٿ سا اپائي ۽ جو ڪرم ڪنو ۽ ناپاڪ سو ٻه پاڻ جڳهه اپٽيءَ جو ڪارڻ ناهيه. وڌيڪ شبد ۾ ظاهر آهي.

تنهنجو رنگ عجيب پسارو
آءَ کهڙو ڪريان وستارو.
ڇا ڇا جيءُ ٻڻايئه پراڻي کهڙي رکيئه تن جي گذراني
ڪن لئه سبزي گاهه اَن ميووه ڪن لئه مانس آهارو.
نر اپراڌي جيءُ نماڻا مانسخورن جو ڪيئه ڀک پاڻان
جن جو قوت قرار ٻڻائيه ڏوهه ڏيان ڪنهن سارو؟
جڳهه ۾ جنسون جوڙا ناهيئه سرشٽي اپت يوڻ رچائيه
ڪرم ڪنو ناپاڪ جو ٻڻيو سو ڪيئه پرين پيارو.
هٿ سان جادو ڀريئه اکين ۾ مست ڪيئه نر وشئه ڀوڳن ۾
رهن پاڻيءَ ۾ پسن م ڪنهن پر، سنت ۽ ڪنول نيارو.

رام فقير شرڻ ۾ آيو حيرت مٿي تو حال پسايو
لاڄ فقيري رکجئين قائم تون منهنجي پشت پنارو.

شبد ۱۳۷ (دنيا ۾ سنتپڻي جو ڏڪار)

سڀ شيءِ جو سڪر آهي سنتن جو ڏڪر ياري
اکڙيون سڪيون سڪن ٿيون سڪنديون رهيون ڏاڍي ۔
ماڻهن ڇيو ملڪ ۾ ڪئين ميل مڃن ٿا
سنتن جا جهنڊ ڏولا ڪئين ديش ڦرن ٿا
هئا هئا نظر نه آئي مونکي بوءِ بهاري ۔
اک جهانوري تي منهنجي پا لوڪ هيءَ الدو آ
ڀڳوان جو اپاسڪ بلڪل ڪوئي بندو آ
اڄ راند ريب واري چوڌر مٿي چوڌاري ۔
مايا سندا غلام وشيه ڀوڳ پلا پا
اهنڪار ۾ هنيلا ڀڳت هيڻ بڻايا
اک کول قول منهنجو ڪر پاڻ خبرداري ۔
چوي رام ڇا بڌايان بڌائي نه سگهان تو
گهڻ گهوڙ انداڪار ۾ اڄ عام ڏسان تو
ڀڳوان اڇي پاڻ ڏيند و پاڻ هشياري ۔

شبد ۱۳۸ (رام فقير جي وچن آسيسا)

هيءَ شبد رام فقير جوئي احوال چئجي ۔ شبد ۾ هو پٽ سڏي تو پاڻ کي ۽ پيءُ ڪرتار کي، جو ساڻس شامل شريڪ ۽ گڏ آهي ۽ ڪاريه جو ڪرائيندڙ ۔ ميلو آهي سنسار يا دنيا، جا آسپاس ۾ هئي رام فقير جي، جت

رام جو واسطو رهيو۔ ڪاري هو خدائي آسيسائون جن کي فقيراڻو قول وچن ۾ چمبو آهي۔ هيءُ شبد سال ١٩٥١ع عمر ٥٩ ورهيه ۾ رام فقير ڇتو جڏهن ڪ هنجون حيرت انگيز آسيسائون اجمير ۾ هليون،

پيءُ پت اسين ٻئي گڏجي ميلو ڏسڻ آيا هون
ميلي جو سانگ ٿاهي شش ۽ گرو گڏيا هون۔
ميلو آ ميل متو جت ٻاري سرشٽي آهه سمايل ساري
جنم جنم ڪري تياري ڀڳڻ ٻول ٻڌا هون۔
پيءُ ڪرامتي ٽوپي پائي لوڪئون وينو پاڻ لڪائي
پت تو ڪاري ڪرم نباهي، محبت ماڻهن مليا هون۔
پيءُ ڏني مونکي پاند ۾ جائي قول وچن آسيس خدائي
سات ۾ سونهون پاڻ سدائي بي پرواه رهيا هون۔
پيءُ جتي هٽي ڪار ٻهاري موڪل سان پت وات نهاري
پرسن پاڻ ڏٺي هرواري حيرت ماڻهن هليا هون۔
پيءُ گرو پت جو نت آهي مهر منجهان تو مونجهه مٽائي
رام فقير سدا ڳڻ ڳائي جنهن سان گڏ گهميا هون۔

شبد ١٣٩ (جوڳي، يوڳ، خواهش کان پري آهي)

شبد رام فقير جو انيوي گيان آهي جو پنهنجي منزل ٽان ظاهر ڪري ٿو۔ جوڳيءَ جو ارٿ آهي، ايشور سان مليل ۽ ايشور ئي ڪام ڪي جيتيندو آهي۔

جوڳي نا يوڳي ٻڌندو صاف ٿا سڻايون
منزل مقصود پهچي ڳالهه ٿا ڳالهايون۔

بدن ۾ زور آهي ڀوڳڻ جي خواهش ناهي
ڪم جو ناپاڪ سارو پاڪ ڪئن بڻايون .
پوتر آ پيار سارو ڀرپوءِ در پيو پيارو
اک ۾ عجيب شڪتي سمجهندو سهايون .
جڳه آ حيران جاڳي سنت نه پرواه ٽالي
درشتيءَ ۾ پاڻ بيٺو صاحب بچايون .
دنيا ڪان سنت نيارو حاضران حضور وارو
محبت ۾ هنجي مالڪ وڌيون ڪي وڌايون .
اڄ تان شهه زور زمانو سمجهي ٿا هيءُ افسانو
ڏسون ٿا ڏهاڙي وينا رام چئي چوڌاريون .

شبد ۱۴۰ (دنيا ڪام وشيه سان ڀرپور)

مرت لوڪ جو ارت، هيءَ دنيا جا آخر فنا در فنا آهي . اِن فنا دنيا ۾ رام فقير جيڪو ڪام ڀوڳ خواهش جو زور ڏٺو سو هيٺ لکي ٿو.

مرت لوڪ جا ماڻهو ڏٺا مون ڪامي هئا سڀ ڪامي
ننڍڙا وڏڙا پريا پسيا مون ڪامي هئا سڀ ڪامي .
ڪن کي وجهه ڪجهه مليو ڪونه ٿي -
ڪي مورک اڻڄاڻ هئا
ڪي روڳي ڪمزور ڇپا مون ڪامي هئا سڀ ڪامي .
ڪام نه سولو ملهه ۾ مارڻ ڪام سندو جڳه جايو
اکين انڌا نابين ڏٺا مون ڪامي هئا سڀ ڪامي .

ڪو ڪو لعل لکن ۾ آيو ڪام ڪنان جنگ جيتي
پيا سنساري سيٺي سڏيا مون ڪامي هٿا سڀ ڪامي.
ڪام نہ وسنترَ ورن وچاري تڪي گديون درٻاريون
رام چوي سچ اکر سليا مون ڪامي هٿا سڀ ڪامي.

شبد ١٤١

(رام فقير پنهنجي خدائي عشق جو ذڪر ڪري ٿو)

ساريءَ عمر ۾ بابا رام فقير ڪـي همت نہ ٿي هن خدائي عشق جـي ظاهر ڪرڻ جي مگر عمر سانيڪي ورهيہ ۾ گرديؤ جي اشاري سان هن هيٺين ريت ڪجهہ ترواريءَ سان قلم ڪنيو.

اسين عاشق حقاني آهيون
پنهنجي پاڻ زماني ۾ ويٺا ٻول ڪي ٻڌايون.
اسين ٻول نہ ٻين جا ٻوليون -
تڪي شاسترن جا ورق ڦولهيون
سڀ پيت منجهان پنهنجي، گرديؤ اکر ڳايون.

هيءَ واٽي گرديؤ ڏياري - جنهنجو پاڻ رهيو مان پوڄاري
سو ابناسي ڪرتار وينو پاند مون سان پايون.

ملي موڪل ڳالهہ ڳالهايان - ڪولي حال سچو ورتايان
هيءُ دردوند درويش سينو ڪنهنسان نا ساهيون.

آئي جنمٺون جنم فقيري - پتشاه ڏني مونکي پيري
چوي رام سدا هروار سر چرنن ۾ نايون.

شبد ۱۴۲ (فقير جي واڻي - سندس دل جي تصوير آهي)

واڻي يا ڪلام پوءِ شبد هجي توڙي شلوڪ، سوئي فقير يا سالڪ جي دل جو ديدار ڪرائي ٿو. ڪي چوندا ڪ سڃاڻجي ڪئن ته اها واڻي هن جي اندر جي آهي؟ انهيءَ لاءِ رام فقير سيکاري ٿو ڪ نقل نيٺ ب پڌرو ٿيو پوي، اصل جي واڻي نت نئين، سليس، سولهن واري ڪشش ڪندڙ ۽ ويچار جو گهر آهي ۽ واڻيءَ مان ئي عاشق جي منزل ڏسبي آهي.

فقيرن جي دل جو شاهد آهه واڻي
مکڻون جا اچارن سا انتر الاڻي.
اندر غيب جو آ تماشو تکڙو
سلي ڪين سگهندس آءٌ ساري ڪهاڻي.
پنهنجو حال اورن ۽ منزل ٻڌائن
جتي پاڻ پهتا ڪندا ويا وکاڻي.
نوان نت ملن ٿا سندا گيان گفتا
ٿئي ڪين ڪنهن پار تن جي پڄاڻي.
مٿاهون مٿي ويا اچن هيٺ ور ور
اصل ڪان جي ٻانهه، گهرن نا شهاڻي:
علم ۽ عقل جي نه حاجت هلي ٿي
چوي رام سالڪ، پنهنجي پاڻ ٻاڻي.

شبد ١٤٣ (شڪرگذاري ۽ پرارٿنا)

شبد ۾ ٻئو روپ آهي. جو ڪجهه ملي رهيو آهي تنهن لاءِ مهر مڃڻ جو نالو شڪرگذاري ۽ جو ڪجهه ملڻ گهرجي تنهنجي مانگ منگڻ جو نالو پرارٿنا، مگر هن شبد ۾ ٻئي روپ گڏ و گڏ آهن.

منهنجي من ۾ وسين هر وارا
آءٌ تنهنجو منگتو تون منهنجو سائين، دان ڏجن داتارا.

تنهنجي مهر منهنجو آڌارو - بن مهر رهي من ڪارو
ڪرين جوت سمدا جمڪارا.

تون مالڪ ملڪ جو والي - هرجا ۾ هوت وشالي
ڏرين نات اظر نروارا.

نت نرمل راه ونائين - سمتيءَ جو پاٺ پڙهائين
اي باجهه ڏٺي باجهارا.

چوي رام فقير نماڻو - تنهنجي در تي درس وڪاڻو
ڪرين پاڻ سديو سهارا.

شبد ١٤٤ (ڪام کي جيتي پاڻ خداءِ)

چا انسان ڪام کي بلڪل نه جيتيندو؟ هرگز نه. هو جيتيندو تڏهن، جڏهن پيار يا لهه وچڙ ۾ نه اچي مگر جو پيار نه ڪري ۽ ٻچي سو ڀڳوان سان مليل ڄاڻجي.

ڪام کي جيتي پاڻ خداءِ
پل انساني ڪونه هلي پيو سمجهي سرت هنداءِ.

لڙ لهريون ڪن قهر چڪر ۾ مست وهي درياءُ
لڙهندا ٻڏندا ڏٺم ڪيترا مانگر ويا تن ڪاءِ۔
هي ۽ هوُ ٻئي هڪ تي ويڙا منش ۽ مالڪ ٿاءِ
ڪام اني قبضي ۾ آيو مات ۾ مات لڳاءِ.
من نشڪام پيو بيراڳي آتم جي وس مانهن
اکڙين ۾ شري ناٿ براجي ديد ۾ ديد ملاءِ۔
رام چوي هيءُ راز بتايم ڳوريءَ منزل تانهن
ڪام جيت ورلي ڪو جڳه ۾ جنهن سان سڄڻ سهاءِ.

شبد ۱۴۵ (عشق جو درياءُ ترڻ ڪٺن)

عشق جو ٻيو نالو پيار ۽ عاشق معنيٰ پيار جو ڪندڙ۔ پيار انساني ۽ پيار خدائي جنهن کي چون مجازي ۽ حقيقي مگر رام فقير کي منزل تي ڏسڻ ۾ آيا ٻئي هڪ يعني مجازي سمائجي ويو حقيقيءَ ۾ ۽ ويو وڃانءُ غير گمان۔ شبد ڏجي ٿو۔

ڏايو عشق جو دريا ڀاري
جت ٻڏڻ خوف هر واري۔
سمجهي سو رهي پير ڪو پائي - راله رواجي ڪينڪي آهي
توڪل سان وک پاڻ وڌائي، جيڪا رضا ڪرتاري۔
چلندا چوهين جي وچ آيا - عاشق تار تڪيءَ ۾ واهيا
لوڪن جا سر سهما چايا، بار بديون وَ خواري۔
سڄڻ پاڻ سنياريو ساريو - هوڻن ڪي جن ڪين وساريو
پريم سند و پند پاٽئون پاريو، پل پل رهن پوڄاري۔

عشق مجازي عشق حقيقي -
گالهه ملي ٿي هڪڙي هيڪي
رام چوي وچ آئي نيڪي عجب ڏٺم اسراري ۰

شبد ۱۴۶ (عشق جو درياءُ)

آهي عشق درياهه اٿاهه
ٻينا ڪنديءَ اپارا ڪيترا ۰
ٻڏڻ ڪنان جي ٻاهر رهيا، سامرٿ ڪين ٻٽيا
پير نه پائن سر نه سنباهن ڏسندي ڏور لقاءُ ۰
پياسي پر ڪي پهتا سيئي جر جهاڳي ٿيا پار
آنند پائن سهرا ڳائن پريتم ڪيو پرچاءُ ۰
پاٺ پڙهن ڪي پوڄن عبادت ورتن ۾ ويهي
سک سنساري ملين قراري ورتن جڳه ور ٿاءُ ۰
رام چوي هيءُ نينهن نظارو اکين ڏٺوسين عجيب
ويو ڏک سارو پڙ پيو چارو سڄڻ ڪيو نه شعاع.

شبد ۱۴۷ (پريوءَ جي سندر رچنا)

پريوءَ پنهنجي رچنا آهي سندر رچائي
پيار منجهان تو پالي سڀ ڪي سرجڻهار سدائي ۰
نانا جيوَ جڳت ۾ ٻٽيا ڪرم ڪرم تي ڏاري مٽيا
صاف دلين سڄڻن کي وٺيا ڀڳڻ ٻاجهه ڏريائي ۰
پنهنجيءَ جڻ کي ڪونه ڏڪاري -
گڻ اوگڻ تي درشٽي ڏاري
لنڊڙا وڏڙا سيئي سنياري پاٽتون پاڻ سهائي ۰

بدن سڊول ٻڌي جن ديهي ، ڪايا اروڳي سک ۾ سنديهي
ڪاڻ محتاجي ڪڍن ۾ ڪيهي تن لي مهر وڏائي ۔
رام چوي هيءَ پرٻل مايا عاشق سالڪ سيئي سمايا
انت آد جا پار نه پايا ڳوڙهو آ راز خدائي ،

شبد ۱۴۸

(دنيا ۾ پوترتا جو پيار الوپ هو)

دنيا ۾ بدڪاري عام ڏسڻ ۾ آئي ۽ شرم وڃائجي ويو هو. سمجهڻ سوچڻ جو ٿيو پلو اهڙي وقت ۾ چور ڪٿن سڃاڻندا ساڌ ڪي ۽ نڳه ڪٿن لڪندا سڄ. آخر شبد ۾ رام فقير چوي ٿوڪ وچ ۾ ويٺو پاڻ ڏٺي ، اسين الهيءَ جي آسري ۔

بدڪار دنيا بي حياءُ هٺي
اڪ آهه انڌي گنهگار گهٽي ۔
پوتر پيار ويو من پرشت ٿيو -
دراچار وڌيو سنسار اندر
ڪامي ڪين ڏسن ٻڌي لي داغ ڌرن -
پنهنجا عيب رهيا هر جاءِ ڪٺي ۔
اندو پاڻ ٿيو ناپاڪ بڻيو -
سو پاڪ دلين ڪي ڪٿن ٿو ڏسي
هيڻيون هيٺ رهيو مٿي ڪين چڙهيو -
ڳوڙهي ڳالهه اسان هيءَ آهه ڳٺي ۔

سياڻي سڀ ڪيو صحيح مورک ٻيڙي وهي -
پوتر پرش سدائين سڄاڻ رهيو
پاپي پاپ پريو، ڪوڙي ماڳ وريو -
ڪٿي ڪين سگهيو هيءَ موچار ڪٽي ۔
چوي رام فقير زمانو ذهير -
ڪو لعل لکن ۾ تو ڳوليو لڀي
اٿي ڪير لکي ويٺو لوڪ جڪي -
اسان وچ ۾ وهاريو پاڻ ڏٺي ۔

شبد ١٤٩ (درويش ۽ دکاءِ)

درويش جي دل ڪين دکاءِ
جنهن دل ۾ ويٺو پاڻ خداءِ ۔
درويش ڏٺي جو داس ٻٽيو -
هٿ داسن تي نت شاه ڌريو
هيءُ هنجو ٿيو، هو هنجو رهيو -
هيءَ ڳالهه اسانجي تون سمجهي سناءِ ۔
ياري پاپ دنيا منجهه ڪونه ٻيو -
جهڙو درويش جو دکوڻ ٿيو
درويش جي آهه اٿي جنسي باه -
هٿ ساڻ نه جٿري تون پاڻ جلاءِ ۔
مک واٽيءَ جو ڪوئي ڪرڙو وچڻ -
لکي ٽير ڪنان آهي ياري ڪٽڻ
هٿ ڏڪڙو ٿيو ڏنگ توکي لڳو -
سگهي ڪين وري ڪوئي ويڄ چڻاءِ ۔

چوي رام دردواند دل جو فقير
سڻي قول اسانجو توِن وهج سڌير۔
آهي پيار فقير جو آسيس الک
رنج آهه فقير جـــو سراپ سداهه۔

شبد ١٥٠ (سنت جي دل تصوير)

هن شبد ۾ سنت جي دل تصوير آهي، جا رام ڏني پنهنجي اندر ۾ سا ڏيکاري ٿو لوڪ کي۔

سنت سڄاڻ سنت سڄاڻ

سنت سڄاڻ هريءَ کي ڄاڻ، هري آهي جنهن ساڻ۔
سنت وليهه توِن ڄاڻ هڪوئي - پهتل پير به سڌ جي سوئي
قول آسيسا ڏئي تو ڏاڻ۔
شاستر ڪل سنتن جا ڄايا - سنتن ڪان اڳ ڪين ڪي آيا
سنت پڻا شاستر پٽ ڄاڻ۔
سنت نـــ عالم ۽ ودوانـو - سنت خدائي آهـــ خزانو
گهٽ پيٽر ۾ اليوي ڄاڻ۔
ڪو ڪو سنت دنيا ۾ آيو - جنم جنم جي ڪرم رچايو
محبت جـــو مهراڻ۔
رام چوي هيءُ شبد سڻايم - گر سمجهائو سو سمجهايم
ٻاڻ منهنجو اڳواڻ۔

هيءُ آخرين شبد سال ١٩٥٢ ۾ لکي شبداولي بند ڪئي وئي مگر ڪي ٿورا شبد ڪن ضرورتن سان ڪن اڳين

جي جاچ لي رکيا ويا، جن لي حوالو ڏال آهي ۽ اهي سال ١٩٥٦ع تائين ڇپي اکٺا ۾ آيا اکري ٽيون ڀاڱو ١٩٤٢ع کان ١٩٥٦ع تائين آهي۔

ست فقيري اوستا - عمر ٦٢ ورهيه
١٩٥٤ع ۾

هت **شري رام شبداولي**

— سمپورن —

ॐ

شري ستگور ديواڻ لمهه

فقير رام سواميءَ جي
فقيري شروعات آخر ڪٿ آئي؟
جتان هو پڻ پتو.

رام فقير سوڀهن جو ائي شيدا هو ۽ ڏٺا سان هنجي دل ڪاله هئي. اها هئي هنجي قدرتي ڀاوَنا. پوءِ سائينءَ ٻڌائي ته سندس جنم جنم جي ڪرم جو اڀياس هو سا ءِ، سڌ سائينءَ کي مگر هئي جنم جي عادت، پوءِ جي اپڻ ڪاله تي. هو سوڀهن کي سڪندو پرينءَ جي پار ۾ وڌيو ۽ رکي رکي ڏوراپا ڏنائين ته ٻه ان کي ۽ رلائين ٻارو ٻار ته ٻه سندس ڏر تي، جو رام فقير جو قدرتي ريت سائينءَ جي پار جو لاڙو ته آد جنم کان هو.

سوڀهن هنجي پيار کان پري هئي. هو مجبور ۽ لاچار هو. پري پري کان ڏسي پيو سگهندو هو. ۽ عمر ١٥ سالن کان هو پڻ پيو ۽ پريا چاليهه سال ڏير سان آخر سوڀهن جو پيار پلٽ پيس ۽ وڏي پيمالي لي ۽ خود ٻه خود سوڀهن ٿي سجدا ڪندي آئي لنهڪري سري جو مطلب صحيح آهي. وڌيڪ وستار جو ڪو ٻه ضرور ناهي جو قصيدا خود ٿي ڳالهائيندا.

قصيدو ٻهريون

(سنڌ جي ايامڪاري عمر ۵۵ ورهيه تائين)

جنم ڪمان من ٿيو بيراڳي رچنا رام رچايو هو
مايا لي مشتاق ٿي، تيڙو سوکهن جو شيدا ٿيايو هو۔
راڄ خدا جو سوکهن ۾ برباد، منجهه شيطان سمايو هو۔
سولي بازي ڪيڏڪي جيتڻ جاڻ اڳي نه جاڻايو هو۔
مات پتا جو دادلڙو آهه پيار ۽ چوچ لهايو هو
مگر دنيا جي نعمت کان مولڪي سڄڻ پاڻ سڪايو هو۔
اگر ملي ڪامل سنگ ڪوئي مون نه فقير چوايو هو
دار و مدار دنيا جو جنهن ۾ بند ڪٿو سو پسايو هو۔
سکندي سکندي وڌيس اڳاهون ورهه ويراڳ وڌايو هو
وڌندي وڌندي اڳاهون آيس الهو جو پد پايو هو۔
عمر ڇٽيهون سال هئي جڏهن گر درشن ڏکلايو هو
هردي ۾ هوس سمايو سوامي هردي ۾ ڄالهن جڳايو هو
ورڪت ورتي جوڙي اساڄي سنڌ سيلاني بڻايو هو
پرچارڻ ۾ پاڻ وسيو ۽ واٽ ۾ ميگهه وسايو هو۔
عمر پنجاهن سالن جي ۽ قول ڪرامت پايو هو
رڌي سڌي، مڪ منهنجي آئي وچن پرڻ ۾ بولايو هو۔
مگر هٿيو نا پيار مجازي جنهن دي کان اڳ جايو هو،
نفس پرستيءَ ايچ اڳاهون ڪرم ناپاڪ بڻايو هو۔
نفرت غيرت پري اندر ۾ آپ خدا گهر آيو هو
ڏنم مرت لوڪن جي ماڻهن غم جو غوطو کايو هو۔

من منهنجو هو چڪور پکيءَ جان. روپ الي ريجهايو هو
پري پري کان ڏسي ڏسي آءٌ سڪ ۾ درس سڻايو هو.
ڪاله خبر مونکي ڪنهن پر ڪائي نه بابا روپ هٽائيندو
عجب عجائب ڏنم سڄڻ جو رام چوي رنگ لائيندو!

جيستائين سوامي رام فقير سنڌ ۾ هئو عمر ٥٥ ورهيه تائين ٽيستائين هو سولهن ڏسي سگهندو ٿي رهيو ۽ هوڏانهن پريم پنڌ ۾ هو عاشق اليوي ۽ سڌ پرش بڻيو. هنجي وچن قول ۾ پرميشور ويٺو جو هنجو مک وچن پورو ٿيندو رهيو ۽ ٻئي طرف هن جي اندر مان ڪام ڀوڳ جون خواهشون ميسار جي ويون، تڏهن به سولهن جو پيار نه ويو. آخر سنڌ ڇڏڻ بعد رام فقير به هند ۾ آيو ۽ اجمير ۾ پوءِ جا ٿيو سو هيٺ قصيدي ۾ ورتل آهي.

قصيدو ٻيو. هند اجمير ۾ اچڻ بعد

(حيرت انگيز نموني سان پيار جي حالات)

عمر پنجونجاه بڻي اسانجي سنڌ کي هند ۾ لڏايو هو
آءٌ پڻ هند اجمير ۾ آيس داتا جو ايءَ رايو هو.
اول ۾ مفلس مونکي بڻائي پريمين گهر ڪارايو هو .
چوٿين پد تي پاڻ بهاري سڌيءَ جو زور جمايو هو.
اڙد گڙد ۾ آيا سوالي داتا در ڪولايو هو
سوالين جا تنهن سوال پڄايا هٿ وس جنهن جڳه لايو هو.
عمر اٺونجاه سال پنجاه ۾ هوت پرين اچي هيڪ ٿيو
پيار جون پتليون اگيان منهنجي آيون
ايڪ جي بدلي انيڪ ٿيو.

جت ڀيدس آهي ڀيدل ڏٺو مون جت پرلس آهي پرتل هو
ڪرم ڪنڍا لئه سمرت سائين سڪ منهنجيءَ تي سرتل هو۔
ڪين لڌيو من ڪينڪي ڏڏيو مست جتي چت هوم چڙيو
نيڻن ساڻ نظار ڏٺو مون ۽ حيرت ۾ حيران ٿيو۔
ڳالهه ڳوري وسهڻ ڪان وڏڙي ڪير ڪري اعتبار صحيح
ويجهو ويجهو وٽ ۾ آيس پيار اندر مختيار صحيح۔
سولهن ۽ سپرش ساڻ رهيون جت ڪڙيو چندرما آيو هو
ڀان بڻيو ات منهنجو سائين چندرما جنهن چمڪايو هو۔
ڪام ڦري ٿيو رام درشٽي وچ ۾ پاڻ ويٺو سائين
آهي نه مانڪ بڻيس اٿاهين مانڪ جي وس ڪجهه ناهين۔
لوه ڦري ڪنچن ٿيو سارو چقمق ڪشش هلي نا ڪاءِ
پارس پاڻ ڏٺي سو بڻيو سپرش ٿيو هو ناٿ سهاءِ۔
پاڻ ئي من منهنجي ۾ ويٺو پاڻ ئي اکڙين ۾ آيو
پاڻ ئي شڪتيوان ابو ٿيو جڳ سارو جنهنجو جايو۔
اڇل ڏئي پيو ڪير ۾ پاڻي روپ اتي هڪ ڪير ئي آ
منزل تي لڳڻ ڇيڙو - آتما خاوند سان گڏ ٻير ئي آ.
پڪ نه شراب جو پيتم ڪڏهين مون لئه پلٽان پلٽ ٿيو
قسم قسم جا دارون ڪليا قسم قسم جو دوئر هليو۔
آخر ۾ آهي خماري بڻيو عمر ٻاهنيون سال بڻي
پيار ڦيرايو روپ خدائي بي پرواهي جنهن گهٽي۔
آپئي آپ مليو گر ساجن حسن نمي سر سجدو ڪيو
پيار ڏيندن ڪي پيار ڏيان ٿو آهي نه انهن مشتاق ٿيو۔

ڪانه خبر موکي ڪنهن پر ڪائي نه بابا روپ بڻائيندو
عجب عجائب ڏنم سهڻ جو رام چوي رنگ لائيندو!

حقيقت چرن چرن ۾ سمايل آهي. احوال وڏو وستاري نه سگهبو. هڪ ڳالهه ڪرام حيران ٿيو نه جيڪڏهن سنڌ نه ڦٽي ۽ آءٌ مفلس نه ٿيان ۽ مون تي سڌ پرش جي پڳه نه هجي نه سونهن جو پيار جو مون گهريو تي سو موکي جنم ۾ به ڪين ملي، وڏيڪ هيءَ ڳالهه هت ڇڏي قصيدو ٽيون ڏجي ٿو. جنهن ۾ رام هن فقيري خدائي پيار ۽ پوترتا کي روشن ڪندي ڪو ڳوڙهه منزل جو گيان ظاهر ڪري ٿو.

قصيدو ٽيون

جڳه سارو موکي نظرين آيو آءٌ پڻ جايو روپ سندون
هو ماتائون جنم داتائون ماتا جوئي سروپ سندون

نيتيءَ ۾ نياٽيون سي ٻٽيون آءٌ وڏڙو ۽ ڏر جو فقير
ابو اسانجو خاوند هڪڙو هو پيٽون آءٌ پاءُ پڌير.

آئم ڪرڪي ڳالهه تي هڪڙي
جسم طرف منهنجو ويو نه ڌيان
حب روحانيءَ ۾ آءٌ رهڻو منهن مورت منهنجو نيشان.

کير پاڻي کان ڌار ڪري جئن هنس کير کي پيندو آ
پيار اسان لئه جوڳ دنيا ۾ پوڳ الڳه اٿ ٻهندو آ.

عجب وڏي ۾ آءٌ اٿ آيس اي ناڪر هيءُ ڪيهه حساب
ڇونه جوانيءَ ۾ جيءُ جاڳيو ڇونه ٻٽيو سو جوڳي شتاب.

اندر منجهان آواز مليو اي رام ٻتي هيءَ ڪين ٻري
جوانيءَ جو طوفان انڌو سو ليم قدرتي ڪين ٽري .

جوان نه سڌ جوڳي ڪوئي ٻڻندو ڳوري ڳوري آهه شناس.
اگر ويراڳي ٻڻي تياڳي سنگ نارين جي ڪري نه نواس.

ڪامڻ موهڻي نام جنهنجو ٽاب ٽڪو تن ٻاري آ
هام نه ڪنهنجي ڪاءِ هلي ات پاڻ خدا رکواري آ .

پير نه جيتي مير نه جيتي ڪام نه جيتي سنت جوان
وڏو نه جيتي ورڌ نه جيتي ڪام جو جيتڻ ڪٺن مهان.

اندر ٻاهر ٻه پير ٻڻي جو ڪام ڪبان جنگ سو جيتي
ڪيل عمر ورتيءَ تي بيٺو ٻيو ڪرندو ڪرڻيءَ ڪيتي.

آخر ٻه جڻه ورڪت پائي ڪين گرهستي مارگ هلي
جوڳي سوءِ جو سرؤ دنيا کي ماتا جاڻي پاڻ پلي .

گهر ٻه پيڻ شراب جو هريو سو ٻاهر پڻ پڻي شراب
پيڻ شراب خراب جنهن جاتو گهر ٻاهر ٻه پيڻ خراب .

من هڪڙي ٻه ڪينڪي ماڻن نيارا نيارا ڌار خيال
من هڪڙي جو سياءُ ٻه هڪڙو سمجهي ڏس تون صاف مثال .

سنت پتا ماتا هي جڳ جو ٻارن سان جڻن پيار ڪري
ڪين وڪاد ڌري هو ڪنهن لئه ڀيد نه
ڪنهنپر ڪوه ڪري .

ڪانه خبر مونکي ڪنهن پر ڪاٿي ته بابا روپ ٻڻائيندو
عجب عجائب ڏنم سڄڻ جو رام چوي رنگ لائيندو .

آهن ڪل حيرانگيون جيڪي ڪجهه رام فقير ڪيو يا ڏنو ۽ وري ڏٺل حقيقت جي لکندي رايا ۽ ريمارڪ ٿو ڏئي تنهنتي هو خود بہ حيران آهي جو هو بہ هڪ پرزو آهي ڪم ڪرڻ جو يا گڏي راند ڪيڏڻ جي. ڪيڏاري اهوئي ڪرتار جنهنکي ڪل طاقت هٿن ۾.

قصيدو چوٿون

حيرت مٿي اسرار عجيبن جيون آ منهنجو سارو
پاڻ ڏنم ۽ پاڻ سڃاڻان پاڻ ڪريان سو اظهارو.
مون بن واقف ڪير اندر جو اندر جو ساکي آ ڀڳوان
جنهنجي اڳيان ۽ حڪم حضوري
ڪريان ويٺو ڪل بات بيان.
دريا ۾ جو گهڙيو ناهي ڪٿي تارو تنهنکي ڇنبو
محبت ۾ ٻوڙ جو بيهي ڪام جيت سوئي سڏبو.
پيار ۾ ٻوڙ سنت ٿي رهندو پرٽي ٻڇي تو برهمچاري
لڙهندا ويا دنيا جا ماڻهو ساڌو هئا يا سنساري.
سنت نشاني وچن هلي تو ٻول هجي هنجو بالا
برهمچاريءَ جو قول نہ ڀهندو عجب ڏٺيءَ جا ڪم اعليٰ.
هت تان قاصد بڻي اهوئي داس هجي در شاهن جو
داس بڻي درشن ڪي پائي ٻوڙ ڪرم نگاهن جو.
عشق بنياد اسانجو فقيري حسن پرستي ڏاج مليو
اگر نہ عشق خدائي آدي ڪين حسن من ايڏو گهايو.

(۴)

محبت سان من ڀريو آسانجو پيار بنا ٻيو ڪين رهيو
پيار رهيو ۽ وڪار ويو ڪل عرش فرش تي پيار رهيو
پيار ڏنم آسيس ڏنم ايءَ معنيٰ موڪ هٿ ٻڌ ساءِ
پيار نه **رام** چوي جت منهنجو ڪين آسيسا سارج ڪاءِ.

(۵)

سڦري صورت رام جي جا پرين رچائي پاڻ
اچو بيهي اوڏڙو ڀڳوڻ هٽي نه باڻ
رام چوي اسرار جو مون اڳ نه ڄاتو ڄاڻ
مهروند مهروان مونسان ڄمري نات نباهيو.

(٦)

اکيون کليون اوجل ٿيون پرين ڏٺو پرڪاش
رام چوي هن راز ۾ ڪيو پاٽڻون نينهن اواس
آخر مان ات آئيو جت پوترتا آڪاش
سڄڻ جو وشواس، مون سان رام رفيق ٿيو.

(۷)

جو تعلق منهنجو مڙدن سان ٿيو سوئي ماين ساڻ رهيو
ڀيد وچاندر ڪريان نه ڪوئي **رام** چوي ڪنهن واز ٻيو.

هت سرو پستڪ سمپورن

١٠ آڪٽوبر ١٩٥٧ع هند اجمير ۾

॥ ॐ ॥

ڌنيه واد

جن مٿان مهرون هريءَ جون عام ۾ سي خاص ٿيا
خاص خاصا ڪم تني جا چوطرف ۾ راس ٿيا
نيتهن ۾ ويجها وڌيا شرڌا اٽل جنجي رهي ۔
تو ڪالي هر پار ۾ هٿ ناٿ جو رهندو صحيح
رام جي لهرين اٿن تيون امنگ جي درياءَ ۾
ڪيڏڪي ويندا اڪر جي پرلن جي در پاس ٿيا ۔

هن ڌنيه واد ڏيڻ کان اڳ اهو احوال ڏجي ڪ پهرئين دفعي جڏهن سال ١٩٥٤ع ۾ رام شبداولي ڇپيو تڏهن به ڪل خرچ ٢٥٠ روپيه آيو، حالانڪ لڳاوتن ۽ بيهڪ بناوت ۾ تفاوت گهڻو آهي ۔ اڳئين خرچ ۾ به سهائتائون هٿ ڪيون ويون جي ٤٠ ڄڻن مان ڪل ١٥٠ ڪن رپيا مليون، باقي رقم ڪنهن حيلي حڪمت سان هٿ ڪري پستڪ پرسد ڪيو ويو ۽ وڏي ۾ وڏي سهائتا هئي سانيا بارهن روپيه جا هڪ ڪنواري ڪنيا نالي پدماوتي ڏيءُ ميٺومل هيرانند رهندڙ قيصر گنج اجمير وٽان مليءَ

باقي سهائتائون ۱۰ ۽ ۵ ۽ اڍائي روپيه تي مليون تنهن ڪري هن دفعي هيءَ وڏي ڳالهه ٿي ڇپبي ڪ هڪ ٿي سڄڻ پريميءَ پنهنجي شرڌا سان ۽ پاڻمرادو ئي سمورو خرچ ۲۵۰ رپيا پستڪ کي دان ڏنو ۽ هن سان صرف ڳالهه ڪئي وئي ڪ پستڪ ڇپائڻو آهي ته هن وڏي امنگ ۽ خوشيءَ مان سمورو خرچ قبول ڪرايو جو ۲۵۰ روپيه ورتو ويو ۽ ان مان پورت ڪئي وئي ٻيءَ رقم هو وڌيڪ ڏيڻ لاءِ به تيار هو ۽ ۱۰۰ روپيه شلوڪاوليءَ کي به زور سان قبول ڪرايائين جا هن گڏ ڇپي آهي، خرچ جي وات ڏيڻ انهيءَ ڪري نٿي اچي جو دان ڏيندڙ اسانجو شرڌالو آهي هن اسان کي ڏنا ۽ اهي ڏنا ويا پستڪ کي تنهڪري ٻين کي ٻڌائڻ سونهي نٿو ۽ اسانجي فقيري نگاه کان هيٺ رهي ٿو حساب وچي هرڪو پاڻ ڪري جو پستڪ سڄو ئي هٿن ۾ حاضر آهي ڪاپيون ۵۰۰ آهن.

دان جو پاتر فقيري ڪيڏڪي وديا گيان
گيان کي ڏيندڙ نه ڄاڻي هو ته شرڌالو سڄان
رام جو شيوي سڄڻ ۽ رام ۾ وشواس آهه
رام کي ڄاڻي سڃاڻي رام جو احساس آهه.

رام جي مک قول جو عاشق رهي تو جابجاءِ
رام جي دل جو رهي پڻ پيار تو پريل سداءِ
رام جون اکڙيون ڏسڻ هو مل وڏيءَ مالڪ ٻڌيو
ساهه جو پريتم پيارو دل اندر آهي وٺيو.

سوال اٿندو ته ايهڙي سپاٽڻ، وڏ وشواشي پريميءَ ۽ هري چرڻن ۾ دان ڏيندڙ جو نالو ڇو نه ظاهر ڪجي! اهائي ڳالهه آهي جا رام فقير ۾ ڪا خاص فقيري اڳاهه آٽي تي ڪ هن تي زور ڀريو ويو ته سندس نالو ظاهر ڪجي مگر وينتي اهائي رهي ڪ نالو گپت رهي تنهنڪري رام فقير چويٿو ڪ

نام هن کي رام ڏيندو عام ۾ او چو ڪري
گپت کي پڌرو ڪندو سو مان مايا سان ڀري
نام هنجو لوڪ ڳائن هو سدا سيٺيو رهي
رام جو پرسن تنهي من، قول ۾ ڪرتا وهي

هائو نالي ڪان آسيس وڏي، گهڻو وڏي، زمين آسمان جو تفاوت مگر اڄ لوڪ ويٺو آهي وشواش وڃائي فقيريءَ کان ۽ فقيري به ڪاٿهي ملڪ ۾، نه ته نالو وڻڻ آهي فقير تان بار هٽائڻ پر نالو نه وڻڻ آهي هن تي بار ته بيءَ ريت ڏئي ۽ فقير ڏيندو به ضرور جيڪڏهن هو فقير

آهي ته وڏيڪ هن ڳالهه کي وڌائڻ يا صفا ڪرڻ جي رام فقير کي اجازت ڪانهي .

هتي ڏنيه واد جو احوال پورو ٿيو .

١٠ آڪٽوبر ١٩٥٧ع

رام سوامي
ڊگي چونڪ، پلازا روڊ،
اجمير.

هڪ سوچنا —

هر ڪنهن پستڪ جي پٺ ۾ ڌار ڌار پريس جو نالو ڏنل آهي مگر هر ڪنهن پستڪ جو ڪجهه حصو ۽ خاص طرح مهڙ جا ٻه ڏنل فوٽا ۽ رام جيوناولي جا فوٽن وارا صفحا ڪرشنا پريس ۾ ڇپيا جا نواب بيڙي جي ٻاهران ٽاٽار کي چونڪ اجمير ۾ آهي . (رام سوامي)

Printed by Mr. Kishan. J. Motwani
at the Padam Art Printers,
Kaisar Ganj, Babu Mohalla Ajmer.
&
Published by Fakir Baba Ram Swami
Diggi Chowk, Plaza Road, Ajmer.

اسانجي پستڪن تي هر ڪنهن کي حق آهي پر
ڪو به ماڻهو ڪنهن به پستڪ جو حصو پنتي يا سارو
ڪلام ڇپائي پر حقيقت ڏيڻ سان ۽ جنهن جو تنّ، نه ته
واٽي بگاڙڻ قدرتي گناهه آهي ۽ حوالو نه ڏيڻ چوري
آهي.

(رام سوامي)